

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

PALAU DE LA MUSICA CATALANA DE BARCELONA	6
Òpera i Clàssica La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	7
El director de orquesta Gustavo Dudamel interpreta las sinfonías de Beethoven en el Palau de la Música del 12 al 15 de marzo. TV3 - EL 33 RECOMANA - 02/03/2017	8
El jardí de Santi Moix El Punt Avui - 05/03/2017	9
L'agenda El Punt Avui - 06/03/2017	10
A flor de pell La Vanguardia - Catalán - 06/03/2017	11
Fèlix Millet no implicarà CDC en el cas Palau, segons la seva germana Diari de Tarragona - 06/03/2017	12
A la espera del cantante Diari de Tarragona - 06/03/2017	13
Michelle O'Neill r.Aln.aTA rl.slr rraDesprésdesubstituirMaltin McGuinness al capdavant La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	14
L'agenda El Punt Avui - 05/03/2017	15
LES CARES DEL DIA Ara - 04/03/2017	16
L'emperador Hoffmann La Vanguardia Qui - 04/03/2017	17
Stephen Kovacevich i el seu concert favorit de Mozart Ara - 04/03/2017	18
"Les flors m'han ajudat a pintar" La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	19
Pantalles La Vanguardia Vivir - Catalán - 04/03/2017	20
Irreprotxables al Palau El Punt Avui - 05/03/2017	21
Un plató a la carta El Periódico de Catalunya - Catalán - 04/03/2017	22
Ales portes del Liceu La Vanguardia - Catalán - 04/03/2017	23

Joan B. Cendrós, quin personatge! Ara - 04/03/2017	24
El Dúo Sacapuntas El Periódico de Catalunya - Catalán - 06/03/2017	25
Millet es defensa El Punt Avui Catalunya Central - 06/03/2017	26
La germana de Millet diu que l'acusat no implicarà CDC en el cas Palau Diari de Girona - 06/03/2017	27
Millet no implicará a CDC, según su hermana 20 Minutos Barcelona - 06/03/2017	28
Corrupción a juicio El Mundo de Catalunya - 06/03/2017	29
Que no falte diversión El Mundo de Catalunya - 06/03/2017	30
"O ens independitzem o acceptem la prepotència de Madrid i callem" Ara - 06/03/2017	31
Semana «horribilis» para CDC ABC - 06/03/2017	32
L'enderrocador d'esglésies El Punt Avui - 06/03/2017	33
En els cors es pagava tot amb diners en efectiu" El Punt Avui - 06/03/2017	34
Concurs a l'Audiència El Punt Avui - 06/03/2017	35
Millet es defensa El Punt Avui - 06/03/2017	36
La hermana de Millet asegura que su hermano no inculpará a CDC La Razón Cataluña - 06/03/2017	39
Millet no implicará a CDC en el «caso Palau», según su hermana pequeña La Razón - 06/03/2017	40
Millet no implicarà CDC La Vanguardia - Catalán - 06/03/2017	41
Màrius Carol DIRECTOR La Vanguardia - Catalán - 06/03/2017	42
Quatre sortides per a Millet La Vanguardia - Catalán - 06/03/2017	43
El personaje. Jordi Montull El Economista Catalunya - 06/03/2017	44
Reinmersión en el "Caso Palau" El Economista Catalunya - 06/03/2017	45

La reputación de España El País - 06/03/2017	46
La confesión de Montull enfrenta a los acusados del 'caso Palau' El País - 06/03/2017	47
Glòria Serra +..Qui riu l'últim... La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	48
Rajoy i la doble carta del PNB La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	49
Les claus del cas Palau La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	50
Vertigen davant del referèndum La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	51
Els amants del 155 La Vanguardia - Catalán - 05/03/2017	52
Jordi Basté Luis Enrique de posarfi a l'etapa al Barça. La Vanguardia Vivir - Catalán - 05/03/2017	53
Fia Traviata' del 3% i aquí no passa res El Periódico de Catalunya - Catalán - 05/03/2017	54
Els tripijocs de Montull Ara - 05/03/2017	55
Les condemnes no dependran del que digui Gemma Montull Ara - 05/03/2017	56
Aprofitem per netejar El Punt Avui - 05/03/2017	57
Queda dicho El Periódico de Catalunya Más Periódico - 05/03/2017	58
La semana en siete tuits El Periódico de Catalunya Más Periódico - 05/03/2017	60
Arranca el juicio del «caso Palau» con Montull dispuesto La Razón Cataluña - 05/03/2017	61
JUNQUERAS PREPARA EL DIVORCIO DE PUIGDEMONT La Razón - 05/03/2017	62
Tertulia sobre los movimientos de los acusados del Caso Palau, Montull y Millet de declarar a cambio de una rebaja de penas. 8TV - 8 AL DIA - 03/03/2017	63
En el Caso Palau, a 5 días de que los acusados declaren, el intento de F. 8TV - 8 AL DIA - 03/03/2017	64
Antonio Papell critica a Félix Millet quien después de haber expoliado el Palau de la Música se queja de la lentitud de la justicia. 24 Horas - LA NOCHE EN 24 HORAS - 03/03/2017	65

El juicio del Caso Palau puede cambiar de rumbo con las declaraciones de J. TV3 - TN VESPRE - 03/03/2017	66
Horrach lamenta que no es jutgin les dones de Millet i Montull Diari de Girona - 04/03/2017	67
DEL 9-N A PALAU, PASSANT PEL 3% Diari de Girona - 04/03/2017	68
"Las instrucciones penales continúan siendo excesivamente largas" La Vanguardia Monográficos Especiales - Catalán - 04/03/2017	69
Irani+r+iAquells estius amb Millet El Periódico de Catalunya - Catalán - 04/03/2017	70
El segle de les fòbies La Vanguardia - Catalán - 04/03/2017	71
Millet no implicará a Convergencia El Mundo de Catalunya - 04/03/2017	72
"Inhabilitacions? Estem disposats a arriscar-ho tot a nivell personal" Ara - 04/03/2017	73
Una juxtaposició maliciosa de títol i subtítol Ara - 04/03/2017	74
Un pacto entre la familia Montull y la fiscalía podría alterar el orden de declaraciones en el "caso Palau". TVE1 - INFORMATIU MIGDIA - 03/03/2017	75
Empar Moliner habla sobre Félix Millet, autor confeso del saqueo del Palau, y sobre el misógino discurso de un europarlamentario polaco que defiende que las mujeres deben cobrar menos porque son TV3 - ELS MATINS (MAGAZINE) - 03/03/2017	76
Segunda sesión del juicio por el caso Palau en la que han terminado las cuestiones previas. 24 Horas - LA TARDE EN 24 HORAS - 02/03/2017	77
Entrevista a Pau Molins, abogado de la infanta Cristina y ex abogado de Fèlix Millet. ANTENA 3 - ESPEJO PUBLICO (TERTULIA) - 03/03/2017	78

PALAU DE LA MUSICA CATALANA DE BARCELONA

5 Marzo, 2017

Òpera i Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA

PIOTR BECZALA, EL NOU REI. El tenor líric polonès torna a Barcelona després del seu recent triomf com a *Werther* al Liceu, amb el qual va acabar de convèncer el públic barceloní que mereix el nou tron de la lírica. Ara debuta al Palau de la Música Catalana amb un recital variat d'òpera italiana i francesa. No obstant això, hi manarà la seva interpretació de *l'Amor de poeta* de Schumann, el cicle de lieds que va compondre el músic alemany inspirant-se en poemes de Heinrich Heine, una de les cimeres, amb Schubert, del repertori romàntic.

7/III PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. 20.30 HORES

ARCADI VOLODOS, NOU REpte AMB L'OBC. El pianista rus torna a col·laborar com a solista amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Especialment virtuós en les interpretacions de Rachmaninov i Liszt, aquesta vegada

aborda un dels tòtems del repertori per a piano: el *Concert núm. 3* de Beethoven. El director musical del Liceu, Josep Pons, dirigirà l'orquestra, que, a més, tocarà una peça d'Hèctor Parra, *l'Obertura per a un drama* de Shreker i la suite *El mandarí meravellós* de Béla Bartók, una peça que el compositor hongarès va idear com a ballet pantomima, però que quan el músic encara vivia se solia interpretar en la seva versió concert.

DEL 10 AL 12/III L'AUDITORI

LA MARATÓ DE DUDAMEL. I d'aquí a una setmana comença l'aposta magna del Palau de la Música Catalana d'aquesta temporada: la integral de les simfonies de Beethoven, interpretades al llarg de quatre dies. Una maratón a la qual es presta gustós Gustavo Dudamel i la seva Orquestra de Simón Bolívar, que, per començar, convoca el públic al migdia amb les simfonies número 1 i 2.

12/III PALAU DE LA MÚSICA 12 HORES

El director de orquesta Gustavo Dudamel interpreta las sinfonías de Beethoven en el Palau de la Música del 12 al 15 de marzo.

El director de orquesta Gustavo Dudamel interpreta las sinfonías de Beethoven en el Palau de la Música del 12 al 15 de marzo.

L'artista barceloní porta a la galeria Carles Taché des del seu estudi de Nova York les seves últimes obres, basades en una recreació del tema clàssic de les flors

El jardí de Santi Moix

Montse Frisach
BARCELONA

A Santi Moix (Barcelona, 1960), si li haguessin dit fa una mica més de tres anys que acabaria pintant flors a tort i a dret, no s'ho hauria cregut per res del món. Però el destí va fer que s'acostés per primer cop a un dels gèneres més antics de la història de la pintura: la representació floral. El prestigiós impressor japonès Jo Watanabe li va demanar una col·laboració fa tres anys a Nova York. "Vull flors", li va dir. "Ja em veus anant a comprar lliris i conservant-los en neveres per poder-los pintar al natural. Se'm feia estrany, com si hagués retrocedit en la meua trajectòria, però a poc a poc em vaig adonar que eren les flors les que venien cap a mi i vaig començar a entendre per què els artistes sempre han pintat flors al llarg de la història", explica el pintor. Progressivament, aquelles flors més realistes del principi es van anar transformant: "Sorgien com petits planetes, explosions, trossos de carn, al·lusions sexuals..." L'impacte que va suposar per al pintor veure el misteriós *Manuscrit Voynich*, un llibre antic escrit en una llengua desconeguda, que també inclou un herbari amb espècies inexistents, i un viatge al Japó en què va descobrir els increïbles focs d'artifici d'aquell país van fer-lo decidir del tot: "Per què no m'invento jo també les meves flors?"

I així va sorgir aquesta llarga sèrie d'obres florals, en tela i en pintura mural, que Santi Moix exposa ara a la galeria Carles Taché de Barcelona, arribada directament del seu estudi de Nova York, ciutat on l'artista resideix des de fa

Santi Moix, en el moment d'acabar de muntar l'exposició, davant d'una de les parets de la galeria Carles Taché, que ha omplert de flors ■ JUANMA RAMOS

L'artista inaugura al juny unes pintures murals en una església del Pallars Sobirà

26 anys. Són obres coloristes i vitals, en què les flors, vives o seques, se situen a la frontera entre la figuració i l'abstracció. Moix, doncs, ha estat fidel al seu llenguatge pictòric.

L'artista se sent molt feliç d'haver descobert, d'al-

tra banda, un material sintètic utilitzat com a aïllant en la construcció, el Tyvek, que, a part de ser molt resistent i lleuger, permet adherir la pintura a una paret i tornar-la a desenganxar amb facilitat: "És com un tatuatge. El tipus de pintura mural que hauria somiat Miquel Àngel." Aprofitant la gran superfície de paret que té la galeria, Moix ha omplert diversos murs amb flors gegantines.

Nova York i Trump

Moix ho ha fet tot al seu estudi, situat en un local que havien estat unes drassanes de vaixells de guerra al barri de Brooklyn, espai

que dona nom a l'exposició. És clar que a l'artista li ha anat bé treballar a Nova York, però assegura: "No em vull fer gran allà." "Les coses han canviat molt des que hi vaig arribar -hi afegeix-. Aleshores els diners no eren tan importants; la gent tenia temps per parlar de coses i debatre. Ara no té temps de res, perquè ha de treballar molt per pagar el lloguer."

La nova situació econòmica ha fet que avui dia "els artistes tinguin molta menys importància; ara el que importa són els col·lectius". L'arribada de Donald Trump a la presidència preocupa Santi Moix -"és un mal rotlló"-, però

"posa les coses més fàcils pel que fa a la creativitat i a l'hora de fer coses; en temps difícils com aquests i amb l'excés d'informació que tenim, el millor és que la gent es dediqui a pensar i a reflexionar".

Santi Moix, però, sempre compagina la seva feina al taller -"m'hi passo 14 hores diàries"- amb viatges arreu, però sobretot a Catalunya. Darrerament, ha vingut sovint per enllestir un conjunt de pintura mural a l'església romànica de Sant Víctor de Saurí, al Pallars Sobirà, poble on Moix anava de petit. Està previst que l'obra s'inauguri al juny. Santi Moix, que també prepara

una exposició al Palau de la Música, està entusiasmat amb la complicitat amb mossèn Mauri, que li va encarregar el projecte, juntament amb el Bisbat de la Seu d'Urgell: "Ha estat una experiència molt enriquidora. Seria ideal crear un itinerari d'esglésies intervingudes per l'art contemporani. Seria una bona manera de recuperar-les." ■

* **Santi Moix. The Brooklyn Navy Yard.** GALERIA CARLES TACHÉ, MÈXIC, 19. BARCELONA. FINS A FINALS DE JUNY.

L'agenda

BARCELONA
18.30 XERRADA
**'L'altre de l'altre: mi-
gracions i identitat a**
Europa'. El CCCB ofereix
la xerrada de Xiaolu Guo,
dins el cicle *Vella Europa*,
noves utopies.

BARCELONA
19.00 CINEMA
'Pere Calders, tocant
de peus al cel'. La biblio-
teca Joan Maragall projec-
ta el documental sobre
Calders, dins el programa
de cinema lliure.

Rosana, al Palau de la Música

BARCELONA
21.00 CONCERT
Rosana presenta a Barcelona *En la memoria de la*
piel, dins el Festival Mil·lenni.

Els consells de Xevi Verdaguer

BARCELONA
20.00 XERRADES
L'especialista en nutrició i salut, Xevi Verdaguer,
ofereix una conferència avui a la sala Barts.

BARCELONA
20.30 CONCERT
Idomeneo String Quar-
tet. El quartet Idomeneo
String interpretaran, al
Centre Cívic Casa Eliza-
de, algunes de les melo-
dies més conegudes de
Mozart i de Schubert.

BARCELONA
00.00 MÚSICA
Soren & Mad Max + Dj.
Kerito + Visuales by Ri-
co. La Sala Apolo ofereix,
cada dilluns, la seva popu-
lar festa, Nasty Mondays.

L'AGENDA

La cantautora canària Rosana torna al Festival Mil·lenni amb nous temes

A flor de pell

Tres anys després d'8 lunas la cantautora canària Rosana torna al Festival Mil·lenni amb les cançons noves d'*En la memoria de la piel*. És el vuitè àlbum d'estudi i inclou onze temes inèdits, compostos i produïts per ella mateixa, que reflecteixen el millor de la Rosana d'ara, en una reinvençió que reprèn la seva essència per modernitzar-la.

Avalada pels més de 10 milions de còpies que ha venut, estrena el seu nou single, *El cielo que me das*, un tema contagiós carregat de bones vibracions i que defineix la línia del seu nou treball.

La peculiaritat d'aquest disc, a la portada del qual apareix ella abraçant un nadó, es troba en la seva producció, ja que és un viatge per diversos estils musicals que no havien estat explorats per l'artista. A més, enllaça el so orgànic dels instruments amb els arranjaments que es realitzen per computador a fi de donar més profunditat a les cançons. Així, la balada *Puede ser* acaba inflamada per guitarres elèctriques.

Les cançons de l'àlbum pertanyen totes a una mateixa època. Van començar a néixer i prendre forma després d'un parèntesi quan va acabar l'última gira internacional de Rosana, el juny del 2015, tornant dels Estats

ROSANA
PALAU DE LA MÚSICA. 21 HORES

Units. Va ser un període molt creatiu en què va compondre 50 melodies, una collita abundant entre la qual va tenir varietat per escollir.

Per explicar el títol d'*En la memoria de la piel* diu que la pell va més enllà d'una cosa que ens cobreix, que només sentim quan ens toquen o ens acaricien. Per exemple, quan escoltem una melodia que posa els pèls de punta. Això indica que la pell té vida pròpia, memòria i ànima.

SI VOLEU PUBLICAR UNA ACTIVITAT EN AQUESTA PÀGINA O A L'AGENDA DIGITAL DE LA VANGUARDIA, ENTREU I CREEU-VOS UN COMPTA A: WWW.LAVANGUARDIA.COM/AGENDA

Barcelona ciutat

L'altre de l'altre: migracions i identitat a Europa. Conferència de Xiaolu Guo, escriptora i cineasta sinobritànica.
CCCB. Montalegre, 5 (18.30 hores).

Quin paper juga la dona en la construcció de la pau? Debat previ al III congrés internacional Edificar la Pau al XXI, que la Fundació Carta de la Pau i la PUCMM organitzen a la República Dominicana.
Palau Macaya. Passeig de Sant Joan, 108 (19 hores).

La lucidez del alba desvelada. Presentació d'aquest llibre de Santiago Montobbio i del cedé *La libertad y el mar son una música*, amb poemes de Santiago Montobbio i música d'Ofilio Picón.
Seu de la SGAE. Passeig de Colom, 6 (19 hores).

Viatgers catalans a la Rússia revolucionària. Conferència a càrrec de Pelai Pagès, professor d'Història Contemporània (UB).
Ateneu Barcelonès. Canuda, 6 (19 h).

Veu de dona, 15 anys. Acte reivindicatiu de la poesia escrita per dones. Intervenen dones de diferents àmbits.
Ateneu Barcelonès. Canuda 6 (19 h).

Rodado en Barcelona-Mitos y figuras del Paral·lel. Recordando a Mary Santpere y Paco Martínez Soria. Projectió de la pel·lícula *El difunto es un vivo*, d'Ignacio F. Iquino.

La BiblioMusiCineteca. Vila Vilà, 76, baixos (19 hores).

Dones pensadores. Conferència a càrrec d'Eduard Cairo, doctor en Filosofia i professor d'Humanitats de la Universitat Pompeu Fabra.
Centre civí Urgell. Comte d'Urgell, 145-147 (19.30 hores).

Dia internacional de la dona: Recursos per a la dona emprenedora. Xerrada a càrrec d'Asodame.
Centre civí Vil·la Florida. Muntaner, 544 (19.30 hores).

Enrique Vargas i Teatro de los Sentidos. Presentació de la biografia del colombià Enrique Vargas, fundador i director de la companyia Teatro de los Sentidos.
Casa Amèrica Catalunya. Càrrega, 299 (19.30 hores).

El camí cap a l'exercici de l'autodeterminació. Conferència a càrrec d'Anna Gabriel, diputada al Parlament de Catalunya per la CUP.
Teatre Romea. Hospital, 51 (20 h).

Maragall a casa. Des del menjador de la seva casa de Sant Gervasi, Joan Maragall explica les seves vivències, els seus somnis, el seu ideari.
Casa Arxiu Joan Maragall. Alfons XII, 79 (20 hores). 12 euros.

Les roses noires. Projectió d'aquest documental d'Hélène Milano, França, 2012, VOSE, 1h14. 3 euros.
Institut Francès. Maià, 8 (20 hores).

JUSTÍCIA ■ APUNTA QUE MONTULL ERA 'UNA MALA INFLUÈNCIA'

Fèlix Millet no implicarà CDC en el cas Palau, segons la seva germana

L'expresident del Palau està previst que declari aquest dimecres, així com també ho farà Jordi Montull

EFE

El saquejador confés del Palau de la Música Fèlix Millet no implicarà CDC en l'espoliació de la institució cultural durant la seva declaració prevista per a aquest dimecres en el judici per aquest cas, segons va anunciar la seva germana petita, Pat.

En una entrevista a l'emissora RAC-1, Pat Millet va explicar que el seu germà tenia molta relació amb Convergència Democràtica (CDC), encara que va insistir que en la seva declaració en el judici «no implicarà» el partit en el suposat finançament irregular a través del Palau.

Pat Millet fou molt crítica amb Jordi Montull, exmà dreta de Fèlix Millet que ha proposat un pacte a la Fiscalia per incriminar CDC a canvi de reduir substancialment la petició de pena per a la seva filla Gemma, exdirectora financera del Palau de la Música.

«(Jordi) Montull és una mala persona i una mala influència. Els germans ja li ho dèiem», indicà Pat Millet, que també va carregar durament contra Gemma

Fèlix Millet abandona la Ciutat de la Justícia després de finalitzar la primera sessió del macrojudici per l'espoli del Palau. FOTO: EFE

Montull: «quan va començar a treballar al Palau era una nena molt discreta, que anava amb un cotxe petit i vestida normal. Després de tres mesos, tenia un Porsche, un Mercedes i anava vestida de Pertegaz».

En el marc de la seva estratègia de defensa, Gemma Montull va aportar la setmana passada com a prova davant el tribunal de l'Audiència de Barcelona que jut-

ja l'espoliació del Palau de la Música un quadre d'Excel per desvincular-se del destí de 3,2 milions d'euros que va treure en efectiu del banc i que assegura que van anar a parar a Fèlix Millet.

Una salut vulnerable

En l'entrevista, la germana de Millet va recordar que el seu germà havia «ajutat molts partits» i tenia «molt bona relació» amb l'expresident del Govern José María Aznar: «ell i la seva dona anaven a dinar i sopar a Menorca, a casa del meu germà».

També advertia que Fèlix Millet està «molt malalt». «No crec que aguantí aquests quatre mesos de judici. Tinc molta por que es mori. Si el fiquen a la presó, es mor», deia.

Pat Millet recorda que el seu germà havia 'ajutat a molts partits polítics'

LA PLUMILLA

ANTONI COLL I GILABERT

@Collgilabert

A la espera del cantante

Recientemente ya comenté que los estudios de Periodismo deberían incluir asignaturas de Derecho, porque las noticias que dominan son judiciales.

La expectación está ahora, dentro de las sesiones del 'caso Palau', en la declaración de Jordi Montull prevista para el miércoles. Hace días que trascendió que Montull había ofrecido un pacto a la Fiscalía para aportar datos que incriminan a Convergència en el escándalo del 3 por ciento, a cambio de librar a su hija de la cárcel.

La trascendencia política podría ser grande si las pruebas que ofreciera fueran concluyentes. Incluso podrían salpicar a Artur Mas, no directamente pero sí como persona que estaba en el ajo, y perdonen mi lenguaje poco jurídico.

Dicho de otro modo: el 'caso Palau' está pendiente de que cante Jordi Montull. Tratándose de un escenario musical, no debe extrañar la expectación por la actuación de un cantante.

ELS SEMÀFORS

Michelle O'Neill

CANDIDATA DEL SINN FÉIN

Després de substituir Martin McGuinness al capdavant del nacionalista Sinn Féin a Irlanda del Nord, O'Neill ha protagonitzat el millor resultat electoral del seu partit, antic braç polític de l'IRA, des que va renunciar a les armes el 1998. **PÀGINA 11**

Pura Muñoz-Cánoves

INVESTIGADORA DE LA UPF

Una investigació sobre l'envel·liment realitzada per Pura Muñoz-Cánoves i Laura García-Prat ha guanyat el premi Vanguardia de la Ciència després de ser votada pels lectors com la més important que s'ha fet a Espanya el 2016. **PÀGINA 46**

Santi Moix

ARTISTA

L'artista Santi Moix és actualitat per partida triple, amb exposicions a la galeria Carles Taché, de Barcelona; al mes de juny, les pintures murals a l'església de Sant Víctor, i a l'octubre, escultures al Palau de la Música. **PÀGINA 58**

Eduardo Barinaga

DIRECTOR D'ETB

La televisió autonòmica basca va emetre el 8 de febrer passat un programa d'humor en el qual es reflexionava sobre la imatge que tenen els bascos dels espanyols. "Fatxes, ignorants, xonis i progres" van ser els qualificatius utilitzats. **PÀGINA 29**

Rita Maestre

PORTAVEU EN L'AYUNT. DE MADRID

La regidora ha incomplert el reglament del seu partit, Ahora Madrid, en quedar-se 30.000 euros del seu salari que havia de donar a la formació. Maestre va sol·licitar una excepció per pagar amb aquells diners un advocat. **PÀGINA 30**

L'agenda

BARCELONA

EXPOSICIÓ

'Hand Made Prints by Ian Sanderson'. Fins al 31 de març, Lo Spazio (c/ Balmes, 171, baixos) ofereix l'exposició de l'escocès Ian Sanderson.

BARCELONA

12.00/17.30 TEATRE

'La nena dels pardals'.

El SAT! presenta un espectacle que narra el conte de Sara Pennyparker, basat en un fet històric real de la Xina.

Dirty Diamonds, a la sala Barts

BARCELONA

19.30 TEATRE

Dirty Diamonds són la Francesca i en Fredy, dos inadequats que actuen avui a la sala Barts.

El Palau per als més joves

BARCELONA

10.30 TALLER

El Palau de la Música ofereix un recorregut per l'edifici amb un taller de plàstica per als més petits.

BARCELONA

19.00 CONCERT

'Vivaldi in Concerto'. El grup Vespres d'Arnadí ofereix un concert per a violí, oboè i orgue, dins la programació musical d'hivern del CaixaForum.

BARCELONA

20.00 CONCERT

'Tankard'.

Tankard, una de les primeres bandes alemanyes de *trash-metal*, nascuts als anys 80, actuen aquest vespre a la sala Razzmatazz 2.

LES CARES DEL DIA

Mike Pence

● El vicepresident dels EUA també va utilitzar un compte de correu privat per a assumptes oficials, que va ser piratejat, quan era governador d'Indiana. Pence ha admès que va alternar el correu públic i el privat durant el seu mandat. Es tracta d'un cas similar al que va afectar Hillary Clinton i que va ser durament atacat per Trump. **P. 10**

François Fillon

● Continuen els problemes per al candidat de la dreta a les eleccions presidencials franceses. Ahir va anunciar la dimissió Thierry Solère, el seu portaveu de campanya. Fillon ja acumula 100 baixes al seu equip després que decidís mantenir la candidatura tot i la imputació el 15 de març pel cas dels llocs de treball ficticis de la seva dona i dos dels seus fills. **P. 12**

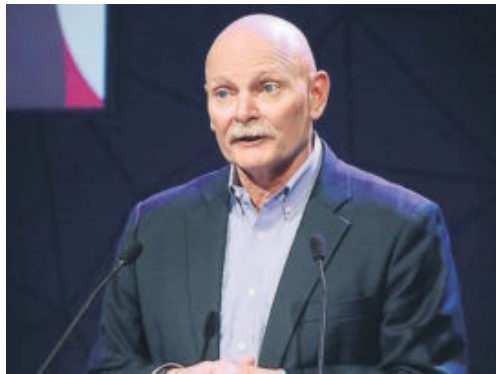
Stephen Kovacevich

● L'històric pianista californià segueix sent tot un referent als 76 anys. Avui actuarà al Teatre Tarragona i demà ho farà al Palau de la Música. Serà el solista en el *Concert per a piano i orquestra núm. 24* de Mozart. En una entrevista amb l'ARA ha assegurat que aquest és el seu concert preferit de Mozart. **P. 41**

cròniques a peu

ARTURO SAN AGUSTÍN

JOSEP MOLINA / ACN

El director del MWC aquesta setmana a Barcelona

L'emperador Hoffmann

Ni el rei Felip parlant en català, ni Carles Puigdemont, president d'alguns catalans, parlant en anglès. Tampoc les mans amigues del conseller Oriol Junqueras, ni la vicepresidenta Soraya Sáenz de Santamaría permetent-li aquelles mans amigues a l'independentista. Cap d'ells. Aquesta setmana, fins dimecres, dia, que escric aquesta crònica l'emperador de Barcelona ha tornat a ser John Hoffmann, director del Mobile World Congress. Arquitecte de professió, aquest home nascut a Michigan, de crani afaitat, brillant i bigoti més francès que dels Estats Units, té aire de director d'algun servei d'intel·ligència. I també d'astronauta en temps ja de conferències. És a dir, d'astronauta jubilat. Quan Hoffmann du abric negre llarg i es parapeta rere unes ulleres de

com el que són, venedors o compradors, sinó com el que creuen que són: profetes del futur. Però ja dic, la majoria només són executius, venedors i compradors, tots ells amb l'amulet o l'escapulari laic penjant del coll, exhibint-lo. Donat-li una acreditació, una targeta plastificada a algú i es creurà un elegit. Que fàcil que és aconseguir-ho. Els únics forans que aquests dies han causat una certa alarma ciutadana han estat alguns xinesos, que se'ls feia de dia a la porta dels seus hotels eructant amb tanta potència i impunitat que tot el passeig de Gràcia, puc donar fe de l'esdeveniment, emmudia durant alguns minuts. Quan un xinès parla pel mòbil sembla que es baralli amb l'interlocutor. I si parlen entre ells, a viva veu, la cosa pot assolir sonoritats gairebé bèl·liques. Però així són els xinesos que, com ja he dit, han tingut aquests dies

john hoffman
El primer cop que va passejar per la Rambla, el 1992, se'n va enamorar

sol, impressiona. Gairebé tant com quan afirma que els nens deixaran d'escriure a mà i que ell, quan escriu, ja només utilitza les lletres majúscules. Després, quan el saludes a l'Ajuntament de Barcelona i t'explica que la primera vegada que va passejar per la Rambla, l'any 1992, se'n va enamorar, t'entendreix. Encara que no t'ho creguis, t'entendreix. Hoffmann és Ramblista d'Honor, títol que ni el director de cinema Francis Ford Coppola ni la cantant Madonna, també nascuts a Michigan, no tenen.

Aquesta setmana Barcelona ha estat, doncs, molts sopars sorollosos gairebé sempre cridats, riguts i beguts en anglès. I aquelles Vanette negres amb els vidres tintats, perquè fins i tot als actuals venedors d'aquell futur, que és ja present, i als seus clients els agrada que els tractin i traslladin no

el passeig de Gràcia literalment acollonit amb els seus desconcertants rots matutins.

O sigui, que els nous mòbils, l'anomenada intel·ligència artificial, els robots, les Vanette negres amb els vidres fumats i alguns colpadors rots xinesos ens han permès, durant uns dies, oblidar-nos d'alguns dels nostres polítics i de les seves vulgars martingales. Perquè, ja posats, no es pot comparar el llegendari assalt al tren correu de Glasgow, per exemple, amb els sastres de la Gürtel, les aspirines comprades amb les targetes negres de Bankia o els rotllos de paper higiènic, que, segons alguns testimonis, també rampinyava del Palau de la Música el famós duo. Això nostre només dona per a una pel·lícula de Luis García Berlanga, que potser va ser la mirada que ens va saber retratar més bé.

Que entrin els pallassos.

MÚSICA

Stephen Kovacevich i el seu concert favorit de Mozart

El pianista californià actua amb l'Orquestra Camera Musicae a Tarragona i el Palau de la Música

XAVIER CERVANTES
BARCELONA

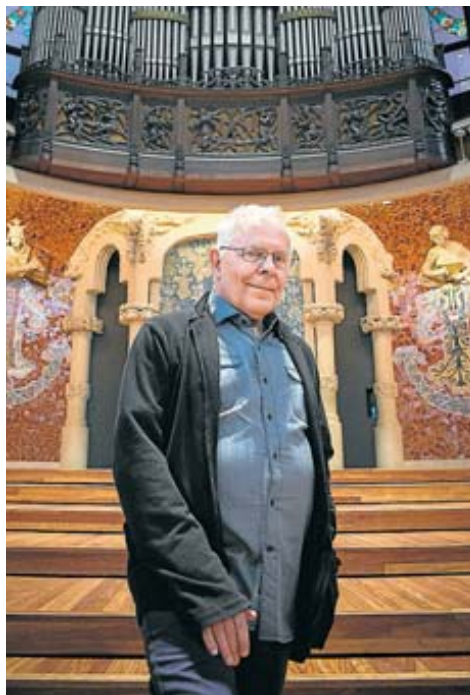
L'Orquestra Camera Musicae treballa seguint un doble propòsit. Pensa en el públic oferint programes contrastats i buscant còmplices amb els quals pot créixer tant l'audiència com el desenvolupament de la mateixa formació tarragonina. Fa uns mesos van tenir com a convidada Alexandra Soumm, una de les violinistes joves amb més projecció de França, i ara compartiran l'escenari amb el pianista californià Stephen Kovacevich, que als 76 anys segueix sent un referent del piano. Serà avui al Teatre Tarragona (21 h) i demà al Palau de la Música (18 h).

Kovacevich serà el solista en el *Concert per a piano i orquestra núm. 24* de Mozart, i el programa es completarà amb la *Sinfonia núm. 3* de Bruckner. Per què el 24? "Perquè és el meu concert favorit de Mozart", diu el pianista nord-americà, que resideix a Anglaterra, el país on es va instal·lar a finals dels anys 50, quan era alumne de Myra Hess. "Era una artista molt profunda", recorda Kovacevich després d'un assaig al Palau de la Música.

"Buscàvem un artista que pogués aportar a l'orquestra la seva visió de la música i la seva experiència. No es tracta que nosaltres només l'acompanyem, sinó que puguem aprendre d'ell i créixer, que el públic tingui un gran artista a l'escenari i que l'orquestra pugui beure d'ell", explica el director de l'Orquestra Camera Musicae, Tomàs Grau. Va pensar en Kovacevich, i el pianista de seguida va dir que sí. "Tot ha sigut molt, molt fàcil. Ell mateix va proposar tocar el concert de Mozart, i a nosaltres ens va semblar molt bé", reconeix Grau. A més, serà la primera vegada que Kovacevich farà un concert amb orquestra a casa nostra, perquè fins ara només havia actuat en recitals.

Un projecte amb Martha Argerich

Mozart, Beethoven, Schubert i Brahms són alguns dels compositors que han alimentat el repertori d'un pianista que manté l'empenta per tirar endavant noves aventures. "El següent projecte és enregistrar la integral de les masurques de Chopin, però no les faré jo sol, sinó amb Martha Argerich. Cadascú n'interpretarà la meitat, però en el disc no se sabrà quines toca cadascú. Serà com un joc", explica Kovacevich,

El pianista Stephen Kovacevich al Palau de la Música, on actuarà demà. CRISTINA CALDERER

que va estar casat amb Argerich. Amb la pianista argentina també va compartir a finals del 2015 un concert memorable al Wigmore Hall de Londres. "Celebràvem el meu 75è aniversari. Vam fer un concert sense concessions, amb risc, i el públic va embogir", recorda Kovacevich sobre una nit en què van tocar peces de Rakhmàninov, Debussy i Schubert. Precisament a Wigmore Hall va ser on el pianista californià va fer el seu debut europeu el 1961.

Admirador del tennis, els *thrillers* escandinaus i Bob Dylan, Kovacevich reconeix l'impacte emocional que pot provocar la música. Ell mateix ho va experimentar una vegada escoltant la *Novena simfonia* de Beethoven dirigida per Otto Klemperer. "És l'única vegada a la vida que m'he sentit tan corprès amb la música. No era una reacció intel·lectual", diu. Tanmateix, no creu que la música pugui influir en el bon govern del món. "Abans tenia esperances, però ara ja no. Recordo un músic xinès que volia tocar una mäsürca perquè pensava que així arribaria a l'ànima de Mao Zedong, però no és veritat. A més, una de les tragèdies del nazisme és que la cultura no ens pot protegir de l'horror", diu Kovacevich.

5 Marzo, 2017

L'artista Santi Moix exposa a la galeria Carles Taché la seva darrera producció

“Les flors m’han ajudat a pintar”

Santi Moix, a la galeria Carles Taché, preparant l'exposició; darrere seu, una de les pintures sobre les seves flors oníriques

JOSEP PLAYÀ MASET
Barcelona

Fa 26 anys que Santi Moix viu a Nova York, i comença a pensar que algun dia haurà de tornar al seu país natal. De moment hi tornarà la seva obra, en un 2017 que es presenta marcat per tres presències que no ens deixaran indiferents: una exposició a la galeria Carles Taché, de Barcelona, oberta aquesta mateixa setmana; la inauguració, el mes de juny, de les pintures murals que ha fet a l'interior de l'església romànica de Sant Victor, a Saurí, al Pallars Sobirà, i la mostra d'escultura i pintura que a l'octubre obrirà al Palau de la Música, per a la qual ja ha començat a estudiar idees.

Acaba d'arribar del Caire, ara se'n va a Marràqueix, on continua interessat pel treball artesanal del cautxú, i aquest any també exposarà a Xangai i Nova York. És un pintor que no oblidia els seus orígens, però el seu món és global. Tot i així, reconeix que la fascinació per Amèrica, que el va empenyer a buscar nous horitzons, comença a flaquejar. “Nova York ha canviat molt: quan hi vaig arribar els diners no eren tan importants; ara la gent no té temps per parlar, per distreure's, perquè ha de pagar uns lloguers caríssims. Els artistes, els artesans, els petits botiguers han de marxar. Ja només ens faltava Donald Trump; és trist, fa mal rotlló, però és el que s'ha votat. Potser obligarà a reaccionar. Esperem-ho. Estem en una època en què no hi ha temps ni per pensar, patim un excés d'informació i no s'apro-

fundeix; també ho veiem al món de l'art”, explica l'artista.

Santi Moix (Barcelona, 1960) exposa fins al mes de juny un conjunt de grans peces a la galeria Taché de Barcelona sota el títol *The Brooklyn Navy Yard*, el nom de l'antic recinte industrial on té l'estudi. L'eix temàtic de les obres presentades són les flors. Tot va començar amb una petició del seu amic el mestre impressor Jo Watanabe, expert en serigrafies, que, malalt de càncer i desitjós de tornar al seu Japó natal, li va demanar una última col·laboració i li va proposar basar-la en les flors. “Al principi va ser una experiència nova. Em sentia estrany; buscava flors i les pintava del natural, fins i tot vaig arribar a comprar-me una nevera per conservar-les. Però de mica en mica vaig entrar en una nova dimensió;

Les flors adopten formes figuratives o s'acosten a l'abstracció

les flors venien cap a mi, i llavors m'ho vaig començar a passar bé. I vaig entendre per què tots els grans mestres de l'art han recorregut a les flors. Són com la vida, vives i mortes, són petits planetes, trossos de carn. De vegades també recorden l'arqueologia, quan s'omplen de pols. També vaig entendre Watanabe, que utilitzava les flors com a comiat. I ara puc dir que m'han ajudat a pintar, que n'he après gràcies a les flors”.

La lectura d'Umberto Eco i al-

L'artista, que viu a Nova York, diu que som víctimes d'un excés d'informació que no ens deixa temps per pensar

tres autors que han descrit flors reals o inexistentes va dur Santi Moix a plantejar-se per què no s'inventava les seves pròpies flors i creava el seu jardí de les meravelles. I, a poc a poc, les seves flors van començar a créixer, a assemblar-se a altres coses i figures o, simplement, es van acostar a l'abstracció. També són flors oníriques. Un dia, convidat a presenciar els focs artíficials de Nagasaki (Japó), va descobrir que era com si el cel plorés foc. “Però també vaig percebre els focs artíficials com flors que explotaven”. I ara el centre d'algunes de les seves flors s'omple de punts de colors, com si fos una eclosió.

Una altra de les sorpreses que s'emporta el visitant de l'exposició a la Taché (Mèxic, 19) són les flors que broten de terra i creixen per les parets. Un fresc? No, en tot cas seria un *trompe-l'oeil*, perquè són pintures fetes al taller sobre un material plastificat, el *tyvek*, que després pot ser retallat i enganxat a les parets. I desenganxat també, sense cap problema, ni sense haver de recórrer a la tècnica de l'*strappo*. Per l'artista, el que compta és l'efecte sobre l'espectador. “Vull divertir amb aquesta explosió de color, que la gent ho entengui, que es pugui apropiat de l'obra, sense que deixin de percebre que soc jo mateix, que pinto el que soc i el món que coneix”.

L'església del Pallars i l'auditori del Palau de la Música

Santi Moix pintant a l'interior de l'església de Saurí

■ “Santiago, ens has de pintar l'església”, van dir un dia a Saurí a Santi Moix, que de petit estiujava en aquest poblet del Pallars (pertany a Sort) amb la família. No havia pintat mai en una església, i ho va assumir com un repte. Ara, quan falten pocs mesos per a la inauguració, considera que aquests frescos poden ser una invitació perquè altres artistes decorin altres capelles i s'arribi a crear una ruta artística que permeti rehabilitar i obrir algunes d'aquestes esglésies pirinenques. “És art contemporani en una església romànica, però és art

actual; a més a més, m'agrada que ara el meu interès per la naturalesa coincideixi amb la defensa de l'ecologia que fa el papa Francesc. De fet, l'únic tema estrictament religiós que hi he inclòs és sobre la conversió de Sant Pau”. Santi Moix afronta un altre desafiament: una exposició al Palau de la Música a l'octubre i el novembre. “M'he plantejat intervenir a l'escenari i en dos o tres espais annexos, probablement seran escultures i grans murals, però no és fàcil, perquè l'escenari modernista imposa; encara m'ho estic pensant”.

4 Marzo, 2017

Pantalles

CRÍTICA DE TV

Sergi Pàmies

Moments estel·lars de Catalunya

L'efervescència catalana d'aquests dies consterna i fascina. Ahir Victòria Álvarez i Susanna Griso van compartir una conversa a Antena 3 en què Álvarez llançava pedres de tota mena i Griso intentava identificar-ne l'origen. El dia abans, a TV3, Francesc Homs va resumir el seu judici, celebrat en un Madrid de tribunals extrems impregnats per la catalanofòbia mediàtica més fàcil. No sé si existeix una operació Catalunya, però el present televisiu és implacable. A *Polònia* (TV3) intenten afegir-hi la ganyota d'un somriure com a mètode d'interpretació crítica, però ja fa setmanes que la realitat els supera. A *Mi casa es la tuya* (Telecinco), el català Albert Rivera va visitar Bertín Osborne i es va tallar intentant controlar la traïdora inestabilitat d'una ceba. Per trencar la insípidesa de l'entrevista, pensada per avorrir moderadament tota la família, van convidar Miguel Poveda. El cantant va aportar a la trobada una catalanitat flamenca que hauria de ser indispensable en el desenllaç del bloqueig polític que vivim.

DROGA DURA. ¿I el cas Millet? Convenientment retransmès

perquè puguem adonar-nos de la magnitud de la tragi-comèdia, el gran protagonista del judici és Fèlix Millet, un patrici amb poders dignes de Mortadel·lo i una ment pèrfida, a mig camí entre els potentats de *Damages* i els oportunistes capitalistes de l'era Trump de *The good fight*. Però l'hemorràgia patriòtica no s'acaba aquí. A *La Riera* (TV3), els germans que han sobreviscut a l'assassinat del megadolent Claudi

Miguel Poveda va aportar a la trobada amb Bertín Osborne el valor de la catalanitat flamenca

(Pere Arquillué va respectar el límit de mandats del melodrama) s'insulten. "Ets escòria!", es criden l'un a l'altre amb la virulència amb què els germans Millet devien insultar-se quan de petits intentaven denunciar maniobres en el repartiment de caramels. Per reforçar el costat fosc d'aquest pròcer, a *Islàndia* (RAC1) Àngel Casas va explicar un episodi sòrdid amb un Millet impune i alcoholitzat que, amb l'estil de

qui és addicte a l'abús de poder, li tira la canya a la dona de Casas. Per contraprogramar aquesta confluència d'autoodi nacional, hem d'aferrar-nos a l'èxit del Mobile World Congress (que, a prop de casa, he notat per les visites continuades de grups d'orientals al prostíbul del barri, que ha hagut de multiplicar els viatges de la furgoneta transportant llençols i fundes usades i netes). O a la victòria del Barça, interferida per l'adeu de Luis Enrique, il·lustrat amb l'especial *Marcats per l'adeu del Lucho* (TV3). En acabat, a *El sopar* (TV3), on quatre figures de la vigorosa generació de nous actors van parlar de l'amistat en termes, uf, esperançadors. És un valor que semblava combatre les turbines tòxiques de l'actualitat amb la vulnerabilitat heroica de David contra Goliat. I ahir, el refugi habitual de les tertúlies depuratives dels divendres a *Els matins de TV3*. Lúdia Hereñía s'ha entestat a fer pujar els ànims de la població trencant les espirals monotèmiques del present amb qüestions tan poc conflictives com parlar, amb experts reconeguts, de creativitat. Encara que, a nivell de creativitat (catalana o no), ¿qui supera Fèlix Millet?

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Irreprotxables al Palau

Deia l'altre dia que, per mi, ningú no hauria de ser tancat a la presó. Veig que els jutges són de la mateixa opinió perquè són renuents a l'ingrés carcerari. Dicten desenes d'anys a banquers o al cunyat del rei, i després els deixen anar a casa o a passejar amb bicicleta per Suïssa. Bé, per algun lloc ha de començar l'abolició de les presons. Més endavant els jutges deixaran anar també els trinxeraires o els que han sostret trenta euros amb una targeta fraudulenta. Tot és començar. La justícia és lenta. Fixin-se que un dels banquers s'ha estalviat d'entrar a la presó perquè, segons el jutge, durant el judici es va comportar "irreprotxablement". Hi va anar amb americana i corbata, va contestar les preguntes que se li van formular sense dir paraulotes, no va fer capbussons per la sala... Tinc observat que els trinxeraires i els de la targeta falsa també es posen corbata per anar a judici, segurament aconsellats pels advocats, que han endevinat que els jutges són sensibles a la indumentària correcta. Ara per ara no els serveix de res. Potser és que profereixen blasfèmies o es

“Mentre robaven mantenien una programació musical excel·lent

furguen l'orella. Diuen els jutges que els banquers i el consort reial no presenten risc de fuga. Els que en presenten són els que no tenen bicicleta a Suïssa ni cotxe a la porta dels jutjats ni poden agafar avions. De moment.

Però si els judicis que ara s'acumulen no serveixen per enviar els culpables a la presó, que siguin útils almenys per aclarir com els acusats van actuar. El cas del Palau de la Música Catalana. Jo no entenc com és que Fèlix Millet i els seus esbirros van poder desviar a partits polítics tants diners provinents de donacions, com se'n van embutxacar tants per fer viatges i

comprar quadres de Ramon Casas, i com al mateix temps van mantenir una programació musical excel·lent i realitzar sobre l'edifici social una restauració molt cara i ben feta. Sí, ja ho sé: alimentaven el cor cantaire amb un entrepà de mortadel·la. Però ni la mortadel·la ni el xoriço ho expliquen tot. Tants i tants diners rebien per poder compaginar el lladronicí descomunal amb la música amb primeres figures? On para l'*avara povertà di Catalogna*? Això no és "saquejar", sinó multiplicar. A Millet el van delatar els bitllets de cinc-cents euros que feia circular, no uns melòmans insatsfets de la programació del Palau. Potser si els melòmans haguessin sabut que la institució rebia tants recursos monetaris haurien reclamat que hi actués cada vespre la Filharmònica de Viena.

Els advocats tenen coartada on agafar-se. Millet, que es presenta a judici amb una americana de Bel o de Santa Eulàlia, els establiments més cars del passeig de Gràcia, pot esgrimir els programes dels cicles de concerts que va organitzar, i que els jutges han de trobar irreprotxables.

BARCELONEJANT

OLGA
Merino

Un plató a la carta

JOAN CORTADELLAS

► Majestuosa sala principal de l'edifici central de Correus de Barcelona, a la confluència del passeig de Colom i la Via Laietana, dimarts passat.

L'oficina central de Correus té un aire txekhoviana. No per l'aspecte rus, per descomptat, sinó per l'atmosfera, pel vel subtil amb què el grandíssim **Anton Txékhov** sabia recobrir els seus escenaris, de manera que espai i personatges acabaven conformat. L'un s'impregnava de l'altre, i viceversa. Una cosa semblant passa a l'edifici que regna a la plaça del negrer **Antonio López**: ja sigui per la llum zenital filtrada des de la claraboia, pels ressons catedralicis -la tos reverbera com en les misses llauna de la infància-, o pels sòls de marbre, de seguida s'apodera del visitant el desig d'enviar un telegrama en lloc d'un whatsapp o la sensació que podria trobar-se en qualsevol moment amb un cavaller antic, d'una altra època, amb barret Fedora i gavardina. ¿L'embruïament es deu al fet que ja ningú escriu cartes? En realitat, Correus funciona avui com una empresa logística de paqueteria.

Sigui quina sigui la raó, l'atmosfera del recinte ha seduït nombrosos cineastes, i sota la seva esplèndida llum, una estructura de ferro i vidre sortida de la casa Granell i Rigalt, el mateix taller que va fabricar el vitrall del sostre del Palau de la Música, s'han rodats seqüències de pel·lícules com *Grand Piano*, *Anacleto*, *agent secret* o algun anunci de la Loteria, de quan triomfava el calb interessant. Les escalinates de l'entrada o el hall central, amb el seu aire senyorial i les pintures noucentis-

tes, podrien colar perfectament com una sucursal bancària novaïorquesa en temps de la Gran Depressió.

També els passadissos interiors, de sostres alts i portes alineades, podrien semblar d'un internat d'època, i al seu dia la BBC va transformar el saló d'actes en el quarter general de **Franco** durant la guerra civil per a una sèrie històrica, segons explica **Antonio Aguilar**, empleat de Correus i doctor en Geografia Humana. Va fer la seva tesi sobre l'expansió de la xarxa de comunicacions a Catalunya i coneix tan bé les tripes de l'edifici que està ultimant un llibre sobre els seus secrets.

Única seu amb capella

És l'única seu de Correus a Espanya que conserva un oratori, circumstància que en si no té cap mèrit però té la seva gràcia: resulta que l'estança havia albergat la sala de premsa amb els seus aparells de telègraf -atenció: iels corresponents havien d'enviar les cròniques en morsa-, fins que la croada nacionalcatòlica de la postguerra la va transformar en una capella amb uns reclinatoris que llueixen l'escut gremial, amb el sobre i la cornamusa. En aquell temps, ai, tots els caps eren del Movimiento i resaven molt.

Dissenyat pels arquitectes **Josep Goday** i **Jaume Torres**, la construcció de l'edifici va culminar el 1927, després que els plànols d'altres cracs haguessin perdut el concurs públic: ni més ni menys que els de

L'oficina central de Correus ha seduït cineastes per a rodatges d'època

Puig i Cadafalch i Domènech i Montaner van perdre el concurs per dissenyar l'edifici

La torrassa, a uns 50 metres, ofereix unes espectaculars vistes de la ciutat

Domènech i Montaner i Puig i Cadafalch. Amb una simetria perfecta, una meitat de l'edifici la utilitzava Correus i l'altra Telègrafs, dos braços d'un mateix cos que no es poden veure, com el gos i el gat. Més o menys com fotògrafs i periodistes, tot i que això nostre, en el fons, és amor del bo perquè no seriem res els uns sense els altres.

Terrat de somni

I encara queda el millor de l'immo-ble. Després de pujar una escala de cargol, amb un ull tan compacte com el d'un far, reben el curiós un terrat de somni i unes vistes de 360 graus sobre la ciutat. Des d'aquí es va rodar l'anunci del perfum *Le Male*, de **Jean Paul Gaultier**, aquell espot en què la proa d'un vaixell trenca l'escorça d'asfalt perquè el mariner pugui besar la noia, apostada en un balcó de la Via Laietana.

Des de fa tot just un mes, el Museu d'Història (Muhba) gestiona les visites a l'edifici de Correus. Val la pena; des de la torrassa, a uns 50 metres, s'entén per què Barcelona és tan mediterrània. Allà sota, a la marina de luxe, es distingeix el iot del magnat rus **Alexer Usmànov**, l'amo de l'Arsenal (almenys, dimarts hi estava amarrat). Un capritx de 150 metres d'eslora que torna a la saviesa de **Txékhov**, a les perles que va sembrar al seu *Cuaderno de notas*: «Per nosaltres [els russos], l'amor propi i la vanitat són europeus; la cultura i l'acció, asiàtics». ■

DAVID AIROB

A les portes del Liceu

BERNARDO CORTÉS MALDONADO (1933-2017)

Cantautor

El cantautor Bernardo Cortés Maldonado va morir ahir als 83 anys a l'hospital del Mar de Barcelona. Fa només unes setmanes, fins que va ingressar afluït d'una insuficiència renal i altres xacres, encara feia sonar la seva guitarra i la gargamella als restaurants de la Barceloneta i del Port Olímpic. Ara estava entestat que li fessin un homenatge al Gran Teatre del Liceu, i si no, doncs al Palau de la Música, i després continuar a la seva, pels restaurants, un parell d'anys més, i en acabat potser tornar-se'n al poble.

Ono. A mi feia anys que em trucava cada dos mesos per dir-me que la humitat li estava destrossant les cames, que potser es retiraria a Jaén, que potser la seva jubilació podria donar per a un reportatge. Després canviava el temps i la idea li marxava del cap.

A en Bernardo no el movia ni l'ego ni l'orgull ni la supèrbia. És que a en Bernardo li feia molta il·lusió actuar en un escenari com Déu mana i entretenir els seus amics. Menut, amb el nas gros, orellut, lleig com un pecat, Cortés va ser un artista de cap a peus, dels que entenen que l'art no és una professió sinó una manera de vida per entregar-s'hi, que cal trepitjar els escenaris fins que s'enfonsin, recórrer els pobles enfilat dalt d'un carro a canvi de la voluntat i d'aplaudiments. Va

ser una mena d'Ed Wood... Per això sempre es va mostrar alegre, trempat, ple d'il·lusió.

Però a en Bernardo molt poca gent se'l prenia seriosament, ni tan sols se'l respectava. El seu pas per la televisió el va convertir en un personatge de paròdia, va eclipsar tot l'aspecte tràgic de la seva història. Cortés va arribar a Barcelona a 18 anys, va muntar una empresa de demolicions, es va convertir en tot un senyor... Fins que un soci seu va morir en un accident laboral i es va abocar a l'alcohol, es va convertir en un rodamón, va cantar a les prosti-

**No el movia l'ego
ni la supèrbia; és
que li feia molta il·lusió
actuar en un escenari
com Déu mana**

tutes, els indigents, els borratxos... Però un bon dia es va redimir. En Bernardo era un home profundament religiós. El primer que feia cada matí era besar els seus sants. El seu biògraf, Antonio Herrera, va enviar unes quantes cartes fa mesos a l'Ajuntament i la Generalitat, a veure si s'animaven a muntar-li el benaurat homenatge.

LUIS BENVENUTY

**ELS LLIBRES
I LES COSES**

**IGNASI
ARAGAY**

Joan B. Cendrós, quin personatge!

A qualsevol persona que vulgui entendre per què la Catalunya d'avui té una extraordinària pulsó independentista, li convé llegir la biografia que Genís Sinca ha dedicat a Joan B. Cendrós, *El cavaller Floïd* (Proa), aquell promotor de les finances i la cultura a qui un dia Boadella va voler ridiculitzar sobre els escenaris i sense el qual avui no existiria ni Òmnium ni el Romea ni el premi Sant Jordi de novel·la, Raimon no hauria debutat a París, Terenci Moix potser no hauria fet carrera d'escriptor i l'*Enciclopèdia catalana* s'hauria quedat a mitges.

Sinca ha dedicat cinc anys a reunir documents i testimonis de la vida d'aquest milionari fet a si mateix –a l'estil nord-americà: fill d'un barber i orfe als 20 anys, en plena Guerra Civil–, d'aquest mecenes sovint incomprens –una mica a l'estil Cambó–, d'aquest lector i editor apassionat –a l'estil Pere Quart–, d'aquest viatger infatigable –a l'estil alt executiu del segle XXI–, d'aquest home vehement i espectacular, fins i tot en el vestir –a l'estil americà i corbates Sala i Martín–, d'aquest bibliòfil i melòman sense parangó... En fi, d'aquest gran desconegut.

De la mà de Sinca i Cendrós, el lector entendrà moltes coses. Entendrà, per exemple, que en els anys foscos de la dictadura franquista hi va haver qui des d'un principi va donar-ho tot (temps, diners i il·lusions) per salvar la llengua i recuperar la llibertat. Gent molt diversa. Cendrós entre ells, esclar. Entendrà que, dins el catalanisme més radical, fins i tot en aquells anys de lluita unitària hi havia una

pluralitat fenomenal: és molt interessant, per exemple, la mala sintonia que Cendrós sempre va tenir amb Pujol, l'únic que va fer fracassar dues vegades algú acostumat a l'èxit (amb Banca Catalana i amb Esquerra Democràtica de Catalunya, el partit que havia creat amb Trias Fargas i Alavedra i que Pujol va acabar engolint); Cendrós, sobretot, mai va perdonar a Pujol la fi de Banca Catalana, amb la qual l'empresari de Floïd va perdre molts milions i va veure com s'embutava el seu nom. I el lector entendrà, encara, que hi ha gent amb diners, molts diners –Cendrós es vantava sovint de ser "milionari en dòlars"– per a qui els diners no tenen cap sentit si no són per dedicar-los a una causa que el transcendeixi a ell i als seus: en el cas del biografiat, a la causa de Catalunya, la seva llengua i la seva cultura.

El llibre de Sinca és llarg i apassionant. Es recrea en els detalls, en el retrat psicològic del protagonista, però també d'uns quants secundaris de luxe, des de l'esmentat poeta Joan Oliver *Pere Quart*, a qui Cendrós va donar un *modus vivendi* posant-lo al capdavant dels segells editorials Proa i Aymà –i de qui emergeixen les contradiccions d'un fill de la burgesia vingut a menys, que alternava amargor i entusiasme sense solució de continuïtat–, fins al

**QUI VULGUI
ENTENDRE LA PULSIÓ
INDEPENDENTISTA
DE LA CATALUNYA
D'AVUI HA DE LLEGIR
'EL CAVALLER FLOÏD'**

també poeta i activista mossèn Pere Ribot, o al creador de l'escultisme i exiliat Josep M. Batista i Roca, al mateix Pujol, a Ramon Aramon –i la seva entrega absoluta i obsedida a la salvació de l'Institut d'Estudis Catalans–, als també poetes i protegits de Cendrós Blai Bonet i Josep Carner, al mecenes Fèlix Millet i Maristany –pare del Fèlix Millet cleptomane del Palau de la Música, que va embrutar el llegat del seu progenitor–, o a Josep Tarradellas, amb qui Cendrós, a través d'Òmnium, va topar frontalment a París.

Hi ha moments en què el text es transforma en una novel·la negra, quan Cendrós es fa amic d'un policia franquista, Ramon Jerez; o en un melodrama familiar, quan després de patir un atac de cor ha d'assumir la traïció empresarial del seu cunyat Quique Jorba; o en una novel·la rosa per la relació d'amor amb la seva dona, Rosa Maria Jorba, una nena de la generació Blanquerna, educada en el Noucentisme cívico republicà. I després hi ha perles com els sorprenents epistolaris amb Henry Miller, Neruda o Espriu, o la no menys increïble recuperació per part de Cendrós del testimoni escrit d'un Llorca catalanista.

El cavaller Floïd és, doncs, un magnífic retrat d'època a través d'un burgès atípic, culte i profundament lliure, que en plena dictadura genocida feia gala d'una catalanitat desacomplexada i militant, i que malgrat l'autarquia franquista va aixecar quasi del no-res un imperi empresarial internacional alhora que es dedicava en cos i ànima a una extraordinària tasca de mecenatge cultural. ♦♦

ARXIU FAMILIAR

6 Marzo, 2017

Després de vuit anys d'espera, la setmana passada va començar el judici del cas Palau. **Fèlix Millet** va arribar una mica tard a la primera sessió. No m'estranya. Què els hauria costat esperar vuit anys més perquè la gent tingués temps d'arribar a l'hora. És que sempre anem amb presses. Quan veig **Millet** assegut en cadira de rodes, me'n recordo d'un altre que fa uns anys havia de ser jutjat i quan va aconseguir tornar al seu país, de sobte, es va aixecar de la cadira de rodes i va començar a caminar tan tranquil. Soc un malpensat. Sempre penso que **Millet** ens està ensarronant.

Però el que més em sorprèn no són els seus tripijocs, sinó que durant un munt de temps aquest ho-

Al contraatac

Jordi Évole

El Dúo Sacapuntas

me campés tranquil·lament sense que ningú posés el crit al cel. ¿Ningú sabia res? Doncs no n'estic tan segur, perquè he sentit que la Sindicatura de Comptes va fer un informe a principis d'aquest segle on ja s'indicava que alguna cosa no quadrava. No obstant, ningú va parar **Millet**. Hi ha partits que són capaços de crear estructures d'Estat per si de cas som independents, però que no van ser capaços de crear res per tallar-li les ales a aquest delinqüent confés. No ho entenc. I no només per tallar-li les ales a ell, sinó també al seu còmplice **Montull**, un altre pinta confés.

Millet s'emportava el 80% del botí i **Jordi Montull**, el 20%. És lògic, perquè **Millet** havia d'estalviar per al casament de les seves filles. Tothom sap que casar-se costa un ull de la ca-

ra. Però si tens cara, pot ser que no et costi res: els casaments de les filles de **Millet** els van acabar pagant el Palau i els consogres. Ell no va pagar ni un duro. Però la conya no s'acaba aquí. **Montull** ja ha anunciat que aquesta setmana el judici serà «més divertit». Són el Dúo Sacapuntas.

Segons sembla, **Montull** vol explicar amb tots els ets i uts el suposat finançament irregular de l'antiga Convergència. Si és així, se suposa que aquesta setmana el judici serà el 3% més divertit. Diuen que vol estirar la manta per deslliurar la seva filla de la presó. O, almenys, per reduir-li la possible condemna. És a dir, que potser podrem saber si els convergents van delinquir encara que, si per fi ho acabem sabent, serà perquè cantarà un delinqüent. Té de-

licte la cosa. I, és clar, fa venir dubtes. ¿La seva confessió serà fiable? Bé, a veure si ens posarem fantàstics. Si quan **Montull** va dir que no havia matat **Kennedy** ens ho vam creure, ¿per què no ens ho podem creure ara? Si delata CDC, i no ens dona gat per llebre, el que em semblarà increïble és que hàgim hagut d'esperar un munt d'anys per caçar la llebre que va aixecar **Maragall**. Si al final **Montull** delata CDC, i ens diu la veritat, jo també voldré desconnectar, desconnectar de les mentides, complicitats i silencis que hem patit aquí. Tenim una gran facilitat per veure els defectes dels altres. Els uns i els altres. I aquí som infinitament millors denunciant el que ens roba Espanya que denunciant el que passa a Catalunya. ≡

6 Marzo, 2017

EUROPA - MÓN

P24-25

François Fillon, a l'esplanada del Trocadéro de París ■ EFE

François Fillon manté la pugna i es resisteix a plegar

El presidenciable de la dreta congrega una multitud en un acte en què carrega contra els que li han retirat el suport

L'ATENEU ÉS CASA TEVA! Tens més de 170 entitats al teu abast

Federació d'Ateneus de Catalunya www.ateneus.cat

EL PUNT AVUI+

Diari Nacional

1,20€

DILLUNS • 6 de març del 2017. Any XLII. Núm. 14208 - AVUI / Any XXXIX. Núm. 13078 - EL PUNT

NACIONAL

P6-8

Millet es defensa

Félix Millet, al costat de Jordi Montull, en l'inici del judici de l'espoli del Palau de la Música ■ EFE

REVELACIÓ • Vindica la seva gestió al Palau en una gravació que reproduceix avui en exclusiva aquest diari

MEMÒRIA • “Tothom em deia que sí”, recorda, i xifra entre 4 i 5 milions els diners que hi havia a la caixa quan va marxar

COMPTES • Trasllada als Montull la responsabilitat sobre el control de les obres que es van fer a la institució

NACIONAL

P10

Joan B. Culla. Historiador

“El que socorre ERC és el procés”

NACIONAL

P16

Alerta pels malalts que no es poden pagar els fàrmacs

Un 4,4% no tenen recursos per fer-ho, segons dades del Baròmetre Sanitari

PER FI EL MANTENIMENT DEL TEU ASCENSOR A MIDA

MANTENIMENT JA ERAHORA

www.citylift.net

CITY

La germana de Millet diu que l'acusat no implicarà CDC en el cas Palau

► Pat Millet assegura que «Montull és una mala persona i una mala influència, ja li dèiem els germans a en Fèlix»

EFE/DdG BARCELONA

■ El saquejador confés del Palau de la Música Fèlix Millet no implicarà CDC en l'espoliació de la institució cultural durant la seva declaració dimecres que ve en el judici per aquest cas, segons va anunciar la seva germana petita, Pat. En una entrevista a l'emissora RAC-1, Pat Millet va explicar que el seu germà tenia molta relació amb Convergència Democràtica (CDC), encara que va insistir que en la seva declaració en el judici «no implicarà» el partit en el suposat finançament irregular a través del Palau.

Pat Millet va ser molt crítica amb Jordi Montull, ex-mà dreta de Fèlix Millet que ha proposat un

pacte a la Fiscalia per incriminar CDC a canvi de rebaixar substancialment la petició de pena per a la seva filla Gemma, exdirectora financera del Palau de la Música.

«Montull és una mala persona i una mala influència. Els germans ja li ho dèiem», va assenyalar Pat Millet, que també va carregar contra Gemma Montull: «Quan va començar a treballar al Palau era una nena molt discreta, que anava amb un cotxe petit i vestida normal. Després de tres mesos, tenia un Porsche, un Mercedes i anava vestida de Pertegaz».

En el marc de la seva estratègia de defensa, Gemma Montull ha aportat aquesta setmana com a prova davant l'Audiència de Barcelona que jutja l'espoliació del Palau de la Música un quadre d'Excel per desvincular-se del destí de 3,2 milions que va treure en efectiu del banc i que assegura que van anar a parar a Millet.

Millet no implicará a CDC, según su hermana

El saqueador confeso del Palau de la Música, Fèlix Millet, no implicará a CDC en el expolio de la institución cultural durante su declaración el próximo miércoles en el juicio que se celebra por este caso, según anunció ayer su hermana pequeña, Pat Millet. El proceso entra esta semana en una fase decisiva, con el esperado interrogatorio a los exresponsables de la entidad Jordi Montull y su hija Gemma.

6 Marzo, 2017

HACE 12 AÑOS, **Pasqual Maragall** aireaba en sede parlamentaria aquella frase que tanto indignó a los convergentes: «Vostès tenen una problema i es diu 3%». En aquel entonces, el supuesto pago de comisiones a CiU por parte de empresas adjudicatarias se mantuvo en el ámbito del secreto a voces y los partidos del gobierno del *tripartit* optaron por no ir al fondo de

entre élites que se protegían, al que **Jordi Pujol** no ha dudado en hacer referencia cada vez que tiene ocasión: «Si entrem aquí, prendrem molt de mal». 2) El 15-M irrumpe en 2011 mostrando un cambio en la cultura política ciudadana, cada vez más preocupada por la cosa pública pero también desconfiada y vigilante de aquellos que nos gobiernan.

el *modus operandi* **Palau-3%** acepta comparación con el caso **Gürtel** o **Púnica** (más que con el caso de los ERE que se caracterizaría por una perversión de las políticas públicas mediante el clientelismo en el gasto público). Los supuestos recursos habrían procedido de manera importante de adjudicaciones de obra pública que entrarían a los partidos como pago de comisiones a través de dinero en efectivo, servicios profesionales prestados a los partidos y, por último, un uso intensivo de las fundaciones de las formaciones políticas. Así, por ejemplo, en el caso del **Palau** se habría utilizado la institución cultural para «lavar dinero» procedente de donaciones de Ferrovial a CiU por obras del último gobierno **Pujol** (1999-2003) con unos intermediarios **-Millet y Montull-** que se habrían quedado una parte. En el caso aún en instrucción del 3%, las mordidas se alargarían hasta 2015 y se haría un uso más intensivo de las fundaciones al haber cambiado la legislación.

nimas a las formaciones políticas así como también de aquellas empresas que tengan contratos con la administración pública. Eso sí, y por exigencia del PP, CiU y PNV, la disposición adicional séptima al articulado hace una excepción permitiendo una laxitud con las fundaciones de partido: estas sí que pueden recibir donaciones de empresas con actividad en el sector público. A partir de aquel momento se disparan los recursos que reciben las fundaciones de los tres partidos citados, llegando a ser las aportaciones de personas jurídicas la casi totalidad de fondos aportados a estas instituciones (en el resto de partidos, las donaciones proceden en gran parte de personas físicas).

Los jueces serán los encargados de dirimir los citados casos. Ahora bien, parece evidente que, durante años, varios de los partidos que han ocupado importantes espacios de poder han gozado de una gran impunidad. Han difuminando la frontera entre el interés público y el interés partidista, hecho que ha facilitado el desarrollo de prácticas ilegales (o como mínimo ilegítimas) de financiación de partidos.

la cuestión: ya sea por las amenazas del centro-derecha de boicotear el proyecto del nuevo Estatut, ya sea por las dificultades de demostrar los supuestos hechos, ya sea por el miedo a agitar las ramas. Desde aquel episodio ha llovido mucho. Entre otras cosas, dos hechos significativos para el tema que nos ocupa: 1) El proceso independentista ha minado un pacto implícito

Esta primavera se presenta movida para los ex convergentes: instrucción del 3% y juicio del caso **Palau**. No es ni mucho menos el único partido bajo sospecha de corrupción y financiación ilegal. Vemos los varios juicios a los que está sometido el PP (sobretudo en Madrid o País Valencià) o el PSOE (en Andalucía). Con sus matices formales y culturales,

BULEVAR

GEMMA
UBASART

Corrupción a juicio

6 Marzo, 2017

EL APUNTE**ÁLEX SÀLMON**

Que no falte diversión

HACE TIEMPO que les contamos que esto va ya de campaña electoral. Claro que cuando afirmabas algo así delante de algún dirigente independentista ponía cara de póquer o de algo parecido. Es lógico. No podemos estar a las puertas de unas elecciones autonómicas si el espejismo que se quiere encontrar es la independencia, o un referéndum vía... desconozco la vía. Perdonen.

Las declaraciones de **Oriol Junqueras** de este fin de semana fueron muy evidentes y hábiles. Claro que Esquerra tiene a **Joan Tardà** para levantar el ánimo y levitar, y al vicepresidente para situar las ideas fuerza entre la militancia. Y esa idea es que ha llegado el momento de gobernar. Claro que ese «más allá del referéndum» es tan ingrátido como «hasta el infinito y más allá». Pero es que en Cataluña existe todo. Hasta el más allá del infinito. No es una coincidencia que el distanciamiento entre Esquerra y los ex convergentes llegue precisamente la semana en la que nos vamos a divertir. No lo digo yo. Lo detalló a un grupo de periodistas el propio **Jordi Montull** en un receso del juicio del caso *Palau*. Así que nos vamos a divertir, no está semana, sino los próximos meses.

@alexsalmonbcn | alex.salmon@elmundo.es

ENTREVISTA

Simona Levi

FUNDADORA DEL PARTIT X I EXPERTA EN PARTICIPACIÓ

Sobiranisme “Soc independentista perquè la bona feina que es fa des d’aquí es frena a Madrid” **Participació** “Cal explicar com se-
rà la nova Constitució per implicar la gent que ara no se sent cridada però que està interessada a participar en el disseny del futur”

“O ens independitzem o acceptem la prepotència de Madrid i callem”

JORDI MUMBRÚ
BARCELONA

Simona Levi (Torí, 1966) és artista i activista dels moviments socials. Viu a Barcelona des del 1990 i és una veu autoritzada en la lluita contra la corrupció. És fundadora del Partit X i membre del col·lectiu 15MpaRato, que ha sigut clau per a la recent condemna per les targetes *black*. És també una gran defensora de la lliure circulació del coneixement a través de la xarxa. És de tradició llibertària i, segons revela per primer cop en aquesta entrevista, també és independentista.

Ha participat en la comissió de les mesures per la lluita contra la corrupció del Parlament. ¿S'estan corregint totes aquestes mancances? Hi ha molta gent amb molt bona voluntat. Però crec que estem utilitzant una metodologia inadequada. Tot ja existeix. No cal començar de zero. Cal aprofitar el que ja ha fet la societat civil i transformar-ho en legislació. I després la societat civil hauria de poder-ho esmenar.

¿Els judicis serviran per empresonar els qui han robat, o també per establir un tallafoc que eviti que es tornin a repetir aquests casos de corrupció? Primer hem de veure si entren a la presó. És fonamental que hi hagi una presència forta de la societat civil, com en el cas Palau, en el qual hi ha la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona. El 80% dels casos de corrupció surten a la llum per l'acció dels ciutadans. Però a més de posar-los a la presó, cal desmuntar l'estructura actual de partits. Els partits han d'executar la feina que està fent la societat civil. És el que proposem des del Partit X.

¿Però sense partits com es gestiona la societat? Ara els partits estan substituint la societat civil. Algunes d'aquestes opcions realment escolten la societat civil. El Parlament i l'Ajuntament de Barcelona viuen un moment molt obert i molt dolç, ja que una part dels representants vol escoltar la societat civil.

¿El procés independentista forma part d'aquest moment? El capgirament que hi ha hagut de la situació de Convergència té molt a veure amb això. La ciutadania ha arrossegat els partits més reticents.

CÈLIA ATSET

A vostè també?

Sí. M'hi he apropat una mica tard, perquè a mi les fronteres no m'han agradat mai, però les dècades que porto vivint aquí em demostren que suportar el centralisme de Madrid ens impedeix desenvolupar les aspiracions que tenim. Hi ha moltes propostes de la societat civil que Madrid frena. Municipis que proposen coses amb els seus habitants i que després queden parades per la llei Montoro. Soc independentista perquè veig que la feina que s'està fent des d'aquí és molt bona i que amb Madrid no podem tirar endavant. La frontera, a Catalunya, seria un mal menor.

Quines polítiques queden ara frenades i en un país independent podrien prosperar?

Faig molt llobisme ciutadà en temes de corrupció i de legislació d'internet i també parlo amb molts diputats del Parlament Europeu. I veig que quan parlo amb l'Ajuntament, indepen-

Canvis
“Cal desmuntar l'estructura dels partits per evitar més casos de corrupció”

diment del color, o amb el Parlament català i l'europeu, els esforços valen la pena. Alguna cosa es belluga. Però quan vas a Madrid... La mateixa estructura del Congrés és d'un altre temps. Anacrònica. No he aconseguit mai uns resultats tangibles.

¿Hi pot haver un govern a Madrid que canviï aquesta manera de fer? La meua militància sempre ha sigut a nivell estatal. Però en els últims anys és massa evident que no hi ha diàleg possible. Fins i tot per a una persona tan tossuda com jo. No hi ha més opcions que continuar com estem i acceptar la prepotència de Madrid i callar o la independència...

Li ha costat fer aquest pas?

No, amb el que està passant a Catalunya hi ha espai per a moltes sensibilitats. Jo soc aquí perquè sempre m'he sentit acollida. El que sempre m'ha agradat de Catalunya, a diferència d'altres llocs de l'Estat, és que fins

i tot quan hi ha diferents opinions entre les parts, hi ha molta tolerància, gràcies a la tradició llibertària.

¿El que vol fer Catalunya és una petita revolució?

Jo parlo de keynesianisme de la democràcia. Crec que cal fer del desenvolupament de la democràcia el punt central del creixement econòmic. Però, des del respecte a la feina que s'està fent, crec que no podem fer primer el referèndum i després parlar de la República. Hem de parlar de com serà la vida futura. Hi ha una part que no està convençuda i no els donem prou informació per decidir. Preferiran quedar-se com estan.

Parla de definir quin estat volem? A Xnet fa molts anys que parlem de participació. El que es proposa ara és començar de zero, però la creació d'una democràcia i de la legislació d'un estat s'ha de fer esmenant el que tenim, no començant de zero.

Esmenant la Constitució actual?

Jo començaria esmenant la Constitució espanyola, les propostes de remodelació que hi ha i l'Estatut. I que el Govern en aquests cinc mesos doni recursos per demanar propostes de textos i de persones expertes que puguin elaborar un únic text. Cal explicar com serà la nova Constitució, els sous, l'IVA, com es pagaran els impostos... En cinc mesos no acabarem, però sí que podem despertar l'interès de gent que no se sent cridada per la República Catalana però que sí que està interessada a participar en el disseny del futur.

Això pot dividir l'independentisme?

Aquesta és la raó per la qual no es fa. Però jo crec que tenim les mateixes opcions de perdre el referèndum dividint els independentistes que si no involucrem el 20% de gent que encara no s'ha decidit. És una mica irresponsable no fer-ho. La caverna espanyolista vol que seguim debatent referèndum sí o no. La narrativa ha de ser que el referèndum ja no es discuteix. Hem de parlar de contingut.

Passar la pantalla del referèndum i parlar de l'estat que es vol fer...

Sí. I dir que el referèndum es farà, però que estem treballant per una democràcia més funcional... Això pot interessar fins i tot a Castella. Si dissenyem una vida futura desitjable, l'hostilitat cap al procés minvarà.

Los restos de Convergència Democràtica de Catalunya

6,6 millones

La Fiscalía cifra en esta cantidad el monto que Convergència habría cobrado ilegalmente de Ferrovial a través del Palau de la Música

3,7 millones

Osàcar -extesorero de CDC- supuestamente recibió de Millet y Montull esta cantidad de dinero en mano, que fue a parar a las arcas de CDC

3%

Es el porcentaje establecido para las comisiones ilegales que se están investigando; sin embargo, en algunos casos asciende hasta el 4%

5 investigaciones

CDC tiene abiertos al menos otros cinco casos más que se están investigando judicialmente, al margen de las derivadas del clan Pujol

Los casos Palau, 3 por ciento y Pretoria se suman estos días a la declaración de Homs por el 9-N ante el Supremo

Semana «horribilis» para CDC

DANIEL TERCERO BARCELONA

El caso Palau entra en su recta final y más mediática, a la vez que a la Audiencia Nacional llega el Caso Pretoria: Francesc Homs declarando ante el Tribunal Supremo (TS), con Artur Mas como testigo e imputado en el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (TSJC), y nuevos documentos del caso 3 por ciento que apuntan a comisiones cobradas ilícitamente por Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) por contratos de obras públicas.

Acosados por los escándalos de corrupción y respondiendo ante la justicia por ignorar los dictados del Tribunal Constitucional (TC), los líderes del PDECat (formación heredera de CDC) no imaginaban tal exposición mediático-judicial en tan breve espacio de tiempo. Sin embargo, como si fuera una metáfora de un tiempo que las encuestas apuntan a su fin -en beneficio de ERC-, CDC puede pasar a la historia no por ser el partido central de la reciente época de Cataluña, sino por crear un entramado de financiación irregular que afectó a todos los espacios de la vida política, cuyo eco quieren ocultar con la reivindicación secesionista tensionando a la sociedad catalana.

Caso Palau

La vista oral del juicio del caso Palau -que determinará la cifra expoliada y si CDC se financió irregularmente- sienta en el banquillo a Daniel Osàcar, extesorero convergente y de la Fundación Trias Fargas (luego Catdem y vinculada al partido).

El fiscal pide para él siete años y seis meses de prisión. A Osàcar -como antes a su antecesor y ya fallecido, Carles Torrent- se le sitúa como el hombre que se reunía con Fèlix Millet y Jordi Montull, máximos responsables del Palau de la Música, para cobrar supuestamente las comisiones que Ferrovial entregaba a la institución cultural a cambio de contratos de obras públicas con la Generalitat. Osàcar sería el recaudador, y el Palau, el intermediario. Las mordidas que habrían

llegado a CDC estarían entre el 2,5 y el 3,5 por ciento del coste de la obra pública adjudicada; y entre el 0,5 y el 1,5 por ciento, para Millet y Montull.

En total, la Fiscalía calcula que CDC habría recibido 6,6 millones de euros de forma irregular entre 1998 y 2009. De esta cantidad, más de 3,7 millones salieron del Palau en el mismo bolsillo de Osàcar y otros 630.655 euros fueron a parar a la fundación de CDC.

Curiosamente, el juicio oral que dio comienzo el pasado miércoles tiene lugar en la Ciudad de la Justicia -mejor habilitada para un macro juicio de estas características que el Palacio de la Justicia-, cuyas obras (y las de la línea 9 del metro) son precisamente las que la Generalitat adjudicó, según la

investigación, a cambio de mordidas a CDC. Los últimos movimientos apuntan a que Montull podría confesar la trama que vincula a CDC a cambio de una rebaja para su hija Gemma Montull, exdirectora financiera del Palau, para quien el fiscal pide 26 años de prisión. Millet también estaría negociando con la Fiscalía. Pronto lo sabremos.

Por si la fase oral del caso Palau no fuera suficiente castigo para el PDE-

**De CDC a PDECat
Estos lodos nacen de
aquellos polvos: Banca
Catalana, caso Clotilde,
Lluís Pascual Estevill...**

Cat, ABC relató la semana pasada nuevas evidencias de que CDC habría cobrado jugosas comisiones a cambio de obras públicas en diversos municipios a partir de 2009. Como en el caso Palau, el vértice de la trama es el tesorero de CDC. En este caso, Andreu Viloca, sustituto de Osàcar tras la renuncia de este por la causa judicial abierta contra él. En paralelo y retransmitido por las televisiones, Homs daba cuenta la semana pasada ante el TS, y poco antes Artur Mas, Joana Ortega (UDC) e Irene Rigau, ante el TSJC, por desobedecer al TC el 9-N.

De igual modo, en los próximos días, la Audiencia Nacional juzgará el caso Pretoria, en el que están implicados históricos del pujolismo como Macià Alavedra y Lluís Penafeta, sólo el prólogo de lo que está por venir: caso Pujol, las derivadas de sus hijos, el caso Adiga, el caso ACM, el caso Innova y el caso de las ITV; el futuro del PDECat no puede desligarse de la historia de CDC. Estos lodos nacen de aquellos polvos: Banca Catalana, Javier de la Rosa, caso Clotilde, Lluís Pascual Estevill o caso Ferrocarriles de la Generalitat. Nombres que marcan una época.

YOLANDA CARDO

La trama se juzga en «la escena del crimen»... del 3%

El caso Palau desveló que Ferrovial habría pagado mordidas del 3% a CDC, a través del Palau de la Música, por adjudicaciones de obra pública de la Generalitat. Entre otras, las de la Ciudad de la Justicia -800 millones en total-, justo el lugar en el que se está juzgando el caso. El fiscal defiende que CDC estableció «un pacto criminal estable», pero no duda de la correcta adjudicación de las obras «desde el punto de vista técnico»

ANÀLISI

Jordi Panyella

L'enderrocador d'esglésies

Dona'm una església i et construiré un paradís. Això és el que va pensar i fer Fèlix Millet quan va aconseguir un fet inèdit en la història recent d'aquest país, fer enderrocar una església per ampliar i donar encara més brillantor a les instal·lacions del Palau de la Música fins a convertir-lo en un pol d'atracció turística de primera magnitud i una màquina de fer diners.

En un moment de la gravació de 26 minuts i 17 segons que avui transcriu aquest diari, Fèlix Millet posa una èmfasi especial a ressaltar la importància que per al futur del Palau de la Música va tenir l'enderroc de l'església de Sant Francesc de Sales, que estava enganxada a una de les faça-

nes de la sala de concerts, per poder ampliar l'espai cultural i ressaltar el seu aspecte original. "Em deien que era boig i ho vaig aconseguir!", i ho diu amb una inflexió de veu que delata com de satisfet està d'haver-se conegut i amb la qual vol subratllar fins a quin punt era capaç de portar a bon port qualsevol idea que se li fiqués entre cella i cella.

És per això que en un altre moment de la gravació ressalta la seva gran capacitat d'influir sobre els altres perquè quan es disposava a fer una cosa, per difícil que fos, sempre se'n sortia perquè "tot-hom em deia que sí". Però una cosa és un sí d'un polític local, per important que sigui ser alcalde, o conseller, i una altra de ben dife-

Tusquets, Millet i Montull, l'any 2004 al Palau ■ JUANMA RAMOS / ARXIU

rent, i encara més meritòria, és un amén de tot un Vaticà, on es va desplaçar personalment per negociar i convèncer les més altes instàncies de l'Església que li deixessin tirar endavant el seu projecte.

Aquest és, o millor dit era, Fèlix Millet en estat pur. L'home que tot ho podia perquè ningú li havia dit mai que no. Tampoc li van dir que no quan molt abans de l'esclat hoteler que ha col·lapsat Barcelona va projectar un hotel al costat del Palau. De l'hotel del Palau no en parla a la gravació però en privat, i encara més després de ser absolt de l'acusació de tràfic d'influències, defensa la bondat del projecte. I és que Millet de tràfic no en sap res, el seu mon és, era, el de les influències.

Justícia El cas Palau

“En els cors es pagava tot amb diners en efectiu”

■ “De 4 concerts a l’any, vam passar a 240, dels quals 80 eren organitzats per nosaltres” ■ Millet reivindica la feina de renovació de l’Orfeó Català i la creació i consolidació de nous cors corals

J. Panyella
BARCELONA

L’expresident del Palau, Fèlix Millet, parla molt d’obres, de gestió econòmica i administrativa, però també s’estén a ressenyar la reforma aprofundida que va introduir en l’Orfeó Català, ànima de la institució. Explica tots els cors que van crear, i com ho va fer, i que les despeses derivades de tota l’estructura del cant coral es pagaven “en efectiu”. Aquest és, segons relata Millet, el sistema que ell es va trobar en arribar, que sempre s’havia fet servir a la casa i podria ser, en part, una explicació a una part dels 9 milions d’euros que van sortir del Palau amb destinació desconeguda, segons la investigació.

Millet s’explica així: “Quan vaig entrar al l’Orfeó Català tenia un sol cor amb una edat mitjana de 50 anys i escaig, i jo ja veia que allò no anava. Però és molt difícil, és més difícil

Fèlix Millet en el transcurs d’una entrevista amb aquest diari feta tres anys abans que saltés l’escàndol ■ GABRIEL MASSANA / ARXIU

arreglar un cor que fer unes obres. Per fer unes obres només necessites tenir els diners, mentre que per un cor necessites moltes altres coses.”

“Aleshores vaig fer venir un director de Frankfurt, en Lluís Millet em va acompanyar a buscar-lo, i

aquest director va fer un examen del cor. En el dictamen em va dir: «Senyor Millet, aquest cor és molt bona gent, però amb els anys les veus es fan malbé, l’ha de renovar tot.» Era una tasca complicada i difícil i no vaig tenir més remei que enfocar-ho par-

lant amb els cantaires. Em deien que estimaven molt la casa i jo els contestava que ho entenia però que la veu té una vida i els vaig proposar que fessin un cor de veterans. Va ser dolorós, però s’havia de fer.”

Millet recorda que els directors Salvador Mas i

Simon Jhonson es van encarregar d’executar el canvi a fons de l’Orfeó i passa a relatar el salt endavant que en l’àmbit artístic va fer la institució: “D’una estructura zero, es va passar a tenir més de vuit cors, cadascun amb el seu director, els profes-

sors de cant i, després, cada director en el seu lloc, i en aquella època tot això es pagava amb diners en efectiu. Hi ha una carta meua demanant que es mirés d’arreglar la cosa, però històricament venia així.”

En l’apartat artístic, l’expresident del Palau ressalta la vitalitat que li van donar a la sala, en passar de quatre concerts l’any a 80 produïts pel mateix Palau. “A l’any, es feien entre 240 o 260 concerts, entre tot, sumant-hi també els nostres”, recorda abans d’afegir-hi: “Vam crear diversos cicles de concerts: *El Primer Palau*, *El Palau Cent*, *Diumenges al Palau*, *Concerts de Tarda*, *Cor, cobla i dansa* i altres, diversos. Abastàvem tota la música que hi havia i va funcionar molt bé. Els cicles donaven un petit dèficit, perquè sobretot en *El Primer Palau* venien les primeres orquestres mundials, les més importants, com la Filharmònica de Berlín o Viena. Però va anar molt bé, i amb això feiem publicitat per als *espònsors*, que tenien entrades gratuïtes i era tot una roda”.

Abans de tancar el capítol artístic, Millet torna a repassar el nombre de concerts i de l’activitat dels cors i exclama: “Home! Jo crec que és una tasca que es fa difícil de dir però els asseguro que costa.” ■

Desclot

Vicent Sanchis

Concurs a l'Audiència

Fèlix Millet s'ha mirat, molt neguitós, la filtració segons la qual el seu segon, Jordi Montull, hauria pactat amb la fiscalia delatar Convergència –o embrutar Convergència, que el temps ho dirà– en barata de reduir la condemna de la seva filla Gemma. Què no farà, un pare, per a la seva filla? I això no és broma. La qüestió és que la maniobra deixa en evidència el senyor Millet, que no podrà bescanviar res per salvar-se una mica ell. Per tant, és de lògica i de suposar que l'expresident del Palau de la Música deu pegar

La pregunta és si tot això ajudarà la veritat

voltes i més voltes a la sènia de la delació o de la invenció per veure com supera la travessa del seu exsegon. L'un vol salvar la filla i l'altre vol salvar-se, almenys, la cadira de rodes. Si s'ajunta aquesta agra competició per veure qui la diu

més grossa amb el deler de la fiscalia perquè quedi ben clar que els convergents són una colla de lladres embolcallats, no pas amb la bandera pirata sinó amb l'estelada, el judici farà goig de veure i de sentir. A partir de dimecres, a l'Audiència dita provincial de Barcelona, hi haurà correguda de joies i coets per a la satisfacció i plaer dels amants de les emocions fortes. La pregunta és si tot això ajudarà la veritat. És a dir, si els bombons farcits de fel de la fiscalia i les ganes de totes les institucions de l'Estat per desbudellar els traïdors convergents aclariran realment què va passar al Palau de la Música. Perquè alguna garantia de veracitat sí que hi ha d'haver. O no. Potser no cal, ei!, si no ho vol ningú...

Millet es defensa

Fèlix Millet, al costat de Jordi Montull, en l'inici del judici de l'espoli del Palau de la Música ■ EFE

REVELACIÓ • Vindica la seva gestió al Palau en una gravació que reproduceix avui en exclusiva aquest diari

MEMÒRIA • “Tothom em deia que sí”, recorda, i xifra entre 4 i 5 milions els diners que hi havia a la caixa quan va marxar

COMPTES • Trasllada als Montull la responsabilitat sobre el control de les obres que es van fer a la institució

6 Marzo, 2017

Justícia El cas Palau

“Tothom em deia que sí”

REVELACIÓ Fèlix Millet defensa que amb la seva gestió de 30 anys va salvar un Palau de la Música que estava “a punt de caure” **INICI** “Em van dir que el millor era tancar el Palau” **FINAL** “Quan vaig marxar, a la caixa hi havia entre 4 i 5 milions”

Jordi Panyella
BARCELONA

“Sóc Fèlix Millet i vaig a intentar [sic], en una breu exposició, explicar totes les tasques que s’han fet durant la meua presidència a l’Orfeó Català i el Palau de la Música Catalana.” Així comencen els 26 minuts i 17 segons d’una gravació en què qui fou president de la primera institució cultural del país fa una detallada i aferrissada defensa de la seva gestió de quasi 30 anys que resumeix en dues idees. La primera de general: “La conclusió és que d’un Palau que era a punt de caure es va passar a tenir un Palau millor de quan es va inaugurar, i en millors condicions”. I la segona, centrada en la gestió: “Quan vaig marxar, a la caixa hi havia entre 4 i 5 milions d’euros i el Palau estava econòmicament bé.”

La gravació, a manera d’inventari de fets i conseqüències, es va enregistrar uns anys després que es va destapar l’escàndol de l’espòli, i el mateix Millet en va entregar una còpia a aquest diari la setmana passada en el transeurs d’una llarga conversa. A la gravació, subratlla que la seva manera de treballar era la de “moure cel i terra” per aconseguir finançament per a la institució i detalla la gran ascendència que va acabar tenint en les administracions quan recorda: “Quan jo deia:

El bingo que va finançar el Palau

A la gravació, Millet fa aquest sorprenent revelació de com va impedir que el Palau caigués en mans de La Caixa:

“Quan jo vaig entrar a la presidència de l’Orfeó, aquest tenia uns ingressos de 18.000 euros i un endeutament de 35.000. Hi havia tot de crèdits amb caixes i entitats bancàries i estaven molt dividits. Part de la junta, entre ells jo, en acabar l’exercici havíem de posar diners de la butxaca per cobrir el pressupost. Aquests diners els vaig unificar en un sol crèdit a la Caixa de Pensions però els nostres mitjans eren molt limitats i no arribàvem. Tant és així que La Caixa va arribar a amenaçar de fer una subhasta i aleshores vaig tenir una

idea i se’m va ocórrer anar a parlar amb Agustí Bassols, el conseller de Governació, i li vaig demanar que em donés un bingo. Aleshores no es donaven a particulars sinó a empreses culturals. Va quedar molt sorprès, però l’Agustí s’estimava molt l’Orfeó i em va dir: “Fèlix ja sé per on vas. Si ho saben s’empiparan molt amb tu.” Jo li vaig dir que ja ho sabia, però que necessitava diners per salvar el Palau. Total, que me’l va autoritzar, jo vaig parlar amb el Barça (li va cedir la gestió al Barça) i vam muntar un bingo i ens donaven una quantitat cada mes, i això em permetia pagar el crèdit i així vaig poder salvar el possible embargament o subhasta del Palau.”

«Vull fer tal cosa o tal altra», tothom em deia que sí.”

Amb relació als fets ara jutjats, de les paraules de Millet a la gravació se’n desprèn clarament que l’exdirector administratiu, Jordi Montull, va portar el control de totes les obres que es van fer a la institució i que van moure molts milions d’euros, i que el mateix Montull i la seva filla Gemma, exdirectora financera, eren els que coneixien el detall de tot l’entremat financer.

En aquest sentit, i quan parla del balanç econòmic de la seva gestió, pel que fa a les xifres que ell exposa

recorda: “Les podem conformar amb les dades comptables que tenen la Gemma i en Montull.” I encara més, en un altre moment assegura: “El senyor Montull pot aportar milers de dades perquè ho té tot apuntat.”

Més enllà dels fets investigats per la justícia i del seu reconeixement de culpa —confessada ja al setembre del 2009 i ratificada la setmana passada a aquest diari, continua: “Em vaig equivocar”. L’objectiu de Millet amb la gravació és aixecar acta d’una feina d’anys de gestió. D’aquesta manera, reclama que li sigui reconegut

el mèrit en “una tasca que no és fàcil i ho he de dir així perquè és veritat”. Millet declara que se sent “molt trist” en veure “coses que ara han passat i no em semblen gens justes”. Es mostra dolgut perquè no se’l creu en el que diu i només demana que s’analitzi la seva feina i que se’n “treugin conclusions”.

Dinar amb Max Cahner

Millet relata que la feina de fer renéixer el Palau va començar el següent dia: “Em venen al meu despatx amb un tros de biga podrida i em diuen que el Palau està caient i que amb un petit terratrèmol això se’n va avall. Jo tenia un dinar amb el conseller Max Cahner i li vaig portar la biga embolicada amb paper de diari i li vaig dir: «Max, el Palau està així.»”

Això va activar unes primeres obres de reforç dels fonaments de l’edifici i poca cosa més. Millet recorda que ningú creia en el Palau: “Tothom m’aconseïlla que quedés com un museu, que fes un concert per Sant Esteve amb l’Orfeó i tres concerts més i prou. A mi aquesta idea em repugnava.”

A partir d’aquí, Millet va “moure cel i terra per intentar refer el Palau” i va contactar amb els arquitectes Tusquets i Díaz, que van fer i executar un complex i ambiciós projecte de reforma i ampliació que va posar sota el control de Jordi Montull.

Això vol dir que des de principi dels anys 80 del segle passat fins al 2001 el Palau va estar pràcticament sempre en obres. Primer, va aconseguir “el gran objectiu que el 1991, l’any del centenari, tenni el Palau com quan es va inaugurar, però millorat”. Deu anys més tard, el 2001, Millet explica que va poder culminar les obres i tocar amb les mans un “somni” fet realitat.

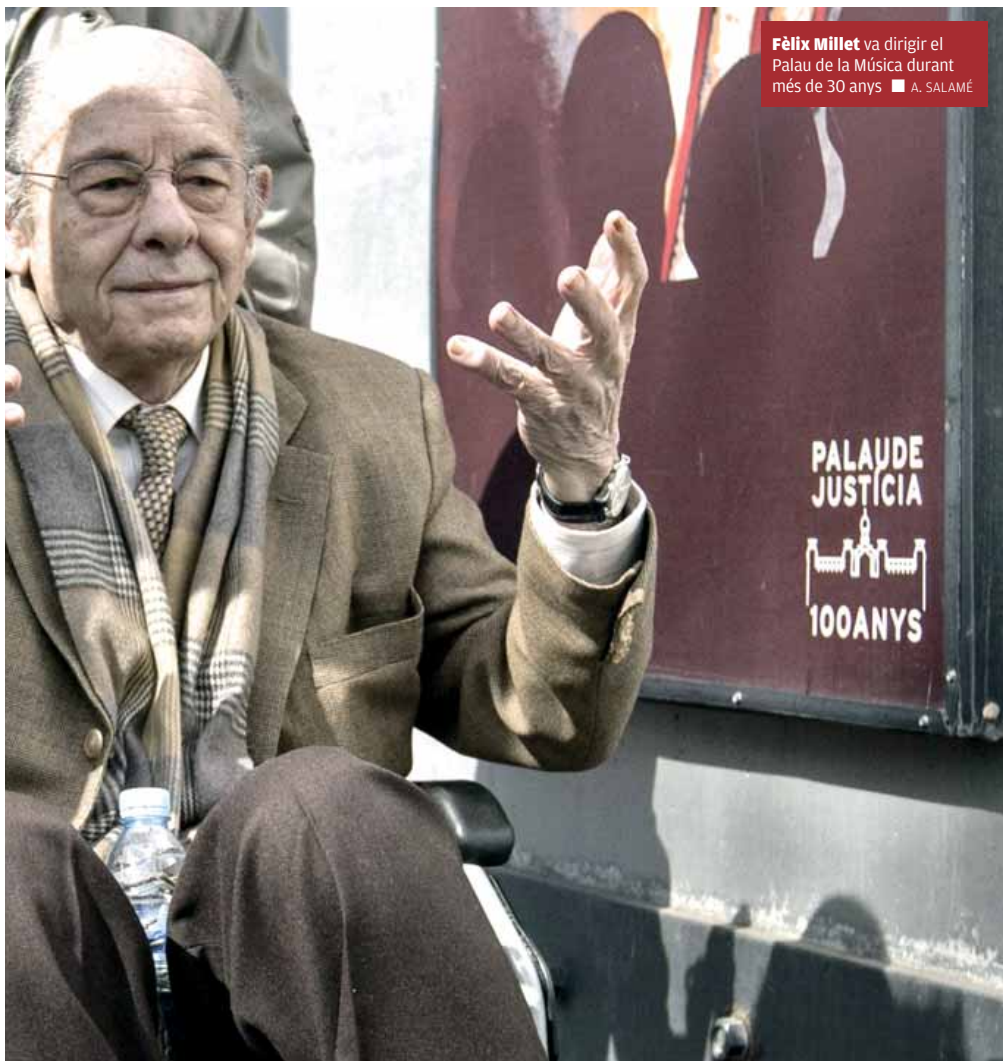
L’església

Entre les reformes fetes, no oblida la plaça que es va obrir enderrocant l’església veïna, tota la remodelació de l’espai d’oficines i

serveis a músics i públic i la nova sala de 500 persones al subsòl de l’edifici.

I a partir d’aquell moment, la realitat del que va passar és que el Palau es va convertir en una màquina de fer diners i així ho exposa Fèlix Millet: “Quan va estar remodelat vam començar a muntar això de les visites, i segons les dades que em donen últimament ara passen 1.800.000 turistes pel Palau, això són molt diners. Això és important perquè és un mètode d’autofinançament de la sala.”

Millet ressalta la seva innegable habilitat per atraure finançament privat

Félix Millet va dirigir el Palau de la Música durant més de 30 anys ■ A. SALAMÉ

per realitzar les obres: "Abans de deixar el Palau teníem 125 patrons, i ara només n'hi ha 11", subratlla en un moment abans de detallar com era l'estructura de funcionament i de finançament en la seva gestió: "Tinc que dir [sic] que durant el meu mandat es va crear el Consorci del Palau de la Música, en el qual hi havia la Generalitat, Ajuntament i Diputació i més tard s'hi va substituir la Diputació pel Ministeri de Cultura i l'Orfeó Català. L'any 1991 es va crear la fundació que ha sigut una font de finançament per moltíssimes coses i que ha aconseguit que

el Palau estigui on està, juntament amb els altres que també van ajudar. Però la Fundació va ser el motor de tot perquè posava el 50% del pressupost del Consorci, diners privats."

La Fundació

Pel que fa a la fundació, Millet també aporta aquests números: "Quan jo vaig deixar-ho, sense comptar les vistes, la Fundació generava uns 5 milions d'euros l'any. El Palau estava bé econòmicament, i si hi afegim el Consorci ens en anàvem a més diners. Aquestes xifres les podem conformar amb les dades comptables que té la Gem-

ma i el Montull."

Entre les consecucions assolides amb diners privats, Millet destaca: "L'orgue el vam fer a través d'una subscripció popular, tot diner privat, posant els noms als tubs. Anaven donant diners i vam poder fer un orgue al Palau, cosa que mai s'havia pogut fer." Millet no explica que l'episodi de l'orgue ha estat investigat pel jutjat ja que considera que part dels diners rebuts es van desviar pel seu profit personal. En canvi, sí que aprofita aquest fet per tornar a destacar l'èxit de la seva gestió davant de la gestió pública: "L'administració no

tenia diners, no podia posar ni un orgue a l'Auditori (equipament públic de Barcelona) i nosaltres els vam aconseguir i vam posar l'orgue al Palau."

En arribar al final del relat, i com a resum, Millet s'expressa així: "Si mirem el passat i quan ho vaig deixar: Jo vaig agafar un Palau que em deien que el millor era tancar-lo, que es fes un concert l'any, que la gent fes visitetes, més o menys, perquè no estava en gaires condicions, i d'això es va passar a un Palau acabat, renovat, ampliat i amb la superfície duplicada amb relació al primer Palau." ■

Les frases

Vaig remoure el cel i la terra per refer el Palau de la Música

Havia de posar diners de la butxaca per cobrir el pressupost

Aquesta història comença un dia en què em venen al Palau amb un tros de biga podrida i em diuen: "Senyor Millet, el Palau està caient"

Tusquets va fer un projecte d'obres i vaig passar el control a Montull

Les xifres es poden confrontar amb les dades que té Gemma Montull

L'administració no tenia diners per fer un orgue a l'Auditori i nosaltres en vam poder fer un al Palau, cosa que mai s'havia pogut fer

Quedo molt trist quan veig coses que han passat ara i no em semblen justes

Es pot veure que això que dic respon a l'absoluta realitat

La conclusió és que d'un Palau que era a punt de caure es va passar a tenir un Palau millor de quan es va inaugurar i en millors condicions

6 Marzo, 2017

La hermana de Millet asegura que su hermano no inculpará a CDC

El juicio del «Caso Palau» entra en su etapa decisiva con la posible delación de los Montull

Elena GENILLO - Barcelona

Los saqueadores confesos del Palau de la Música, Félix Millet y Jordi Montull, acusados del desvío de 18 millones de euros para fines personales, están intentando llegar a un acuerdo con la Fiscalía para rebajar sus penas a cambio de destapar la presunta financiación irregular de la extinta Convergència, ahora reconvertida en el PDECat. Esta semana el juicio entra en una fase decisiva con la declaración de ambos.

En el caso de Montull, el pacto está casi cerrado. El objetivo del ex número 2 del Palau es que el Ministerio Público rebaje la pena de prisión a su hija Gemma, ex directora financiera de la entidad musical y acusada también de desvío de fondos. A cambio, revelaría como CDC utilizaba presuntamente el Palau como paraguas para cobrar comisiones de la constructora Ferrovial por la adjudicación de obra pública. Aunque el ex tesorero del partido Daniel Osàcar está ya enjuiciado por este asunto, el Fiscal apunta que la operación debía ser conocida por importantes cargos de CDC. No obstante, resulta improbable que los Montull inculpen a otro convergente más allá del propio Osàcar.

El acercamiento de Montull a la Fiscalía ha dejado en una situación complicada a su compañero y ex presidente del Palau, Félix Millet, por lo que su defensa también intenta un acuerdo para rebajar su pena a cambio de delatar a CDC. Pero ayer la hermana de Millet declaró en una entrevista en RAC-1 que «no implicará» al partido en el juicio, si bien reconoció que hay «parte de verdad» en las acusaciones de su financiación irregular a través del Palau. Sobre los delitos supuestamente cometidos por Millet, consideró que son «imperdonables», después de que su padre presidiera

PAT MILLET: «MI HERMANO SÍ ME DIJO QUE HABÍA AYUDADO A MUCHOS PARTIDOS»

durante 15 años el Palau «sin cobrar ni un duro». No obstante, aseguró que el culpable es Jordi Montull, a quien calificó de «mala persona y mala influencia». Y sobre su hija, manifestó: «Cuando empezó a trabajar en el Palau, era una niña muy discreta, que iba con un coche pequeño e iba vestida

El miércoles se reanuda el juicio con las declaraciones de Millet y Montull

normal. Al cabo de tres meses, tenía un Porsche, un Mercedes e iba vestida de Pertegaz».

En todo caso, las estrategias de los dos saqueadores confesos del Palau y su conexión con la extinta Convergència se despejarán el miércoles, cuando se reanuda el juicio, con las declaraciones de

ambos y de Gemma Montull. Tras las confesiones, está previsto que a partir del jueves próximo sean interrogados el resto de acusados por el expolio, entre ellos el propio Daniel Osàcar y los exdirectivos de Ferrovial Pedro Buenaventura y Juan Elizaga por pagar mordidas del 4%.

6 Marzo, 2017

Millet no implicará a CDC en el «caso Palau», según su hermana pequeña

R. N. - Barcelona

El saqueador confeso del Palau de la Música Fèlix Millet no implicará a CDC en el expolio de la institución cultural durante su declaración el miércoles en el juicio por este caso, según anunció ayer su hermana pequeña, Pat.

En una entrevista a la emisora RAC-1, Pat Millet explicó que su hermano tenía mucha relación con Convergència Democràtica (CDC), aunque insistió en que en su declaración en el

juicio «no implicará» al partido en la supuesta financiación irregular a través del Palau.

Pat Millet fue muy crítica con Jordi Montull, ex mano derecha de Fèlix Millet, que ha propuesto un pacto a la Fiscalía para incriminar a CDC a cambio de rebajar sustancialmente la petición de pena para su hija Gemma, ex directora financiera del Palau de la Música. «(Jordi) Montull es una mala persona y una mala influencia. Los hermanos ya se lo decíamos», indicó Pat Millet, que también

cargó contra Gemma Montull: «Cuando empezó a trabajar en el Palau era una niña muy discreta que iba con un coche pequeño y vestida normal. Al cabo de tres meses tenía un Porsche, un Mercedes e iba vestida de Pertegaz».

En el marco de su estrategia de defensa, Gemma Montull aportó como prueba un cuadro de «excel» para desvincularse del destino de 3,2 millones de euros que sacó en efectivo del banco y que asegura fueron a parar a Fèlix Millet.

Millet no implicarà CDC

■ El saquejador confés del Palau de la Música, Fèlix Millet, no implicarà CDC en l'espoli de la institució cultural a la seva declaració dimecres vinent al judici per aquest cas, segons va anunciar ahir la seva germana petita, Pat. En una entrevista a l'emissora RAC1, Pat Millet va explicar que el seu germà tenia relació amb molts partits, entre ells, Convergència Democràtica (CDC), però va insistir que en la seva declaració al judici no implicarà el partit en el presumpte finançament irregular a través del Palau. Pat Millet va ser molt crítica amb Jordi Montull,

ex-mà dreta de Fèlix Millet, que ha proposat un pacte a la Fiscalia per incriminar CDC a canvi de rebaixar substancialment la petició de pena per a la seva filla Gemma, ex-directora financera del Palau. "Jordi Montull és una mala persona i una mala influència. Els germans ja l'hi dèiem", va assenyalar. També va carregar contra Gemma Montull: "Quan va començar a treballar al Palau era una nena molt discreta, anava amb un cotxe petit i vestida normal. Al cap de tres mesos, tenia un Porsche, un Mercedes i anava vestida de Pertegaz", va dir. / Redacció

6 Marzo, 2017

LA SEGONA

Màrius Carol

DIRECTOR

La setmana més divertida

COMENÇA la que Jordi Montull, mà dreta de Fèlix Millet al Palau de la Música, va qualificar de la setmana més divertida o, per ser més exactes, una setmana en què ens divertirem més. El filòsof Ortega y Gasset sostenia: “Digue’m com et diverteixes i et diré qui ets”. Que algú anunciï diversió quan l’estan jutjant per delictes que li poden suposar més de 27 anys de presó permet deduir que li agrada l’humor negre. O potser l’ésser humà necessita una mica de vertigen en la seva vida i, quan això passa, l’adrenalina de vegades aporta una flipada que per un moment eclipsa la por del precipici. Audrey Hepburn, malgrat el seu impecable vestit negre de Givenchy i la seva educada mossada al croissant davant la joieria Tiffany’s, va declarar en aquells dies d’esmorzars de carrer que “si obeeixes totes les regles, falta tota la diversió”. Segui com sigui, és evident que Jordi Montull va llançar a la premsa una frase plena de maldat. La seva manifestació recorda que està intentant salvar la seva filla Gemma, directora financera del

Palau, a canvi de descarregar responsabilitat en CDC, que podria haver-se finançat amb càrrec a la institució, fet que suposaria un evident dany a la que era la cúpula del partit, més enllà de les responsabilitats del tresorer, Daniel Osàcar.

El dia 8 l’equip blaugrana intentarà una remuntada gairebé impossible contra el PSG, però CDC encara tindrà més difícil superar la seva prova en el judici pel cas Palau. La pretensió d’Artur Mas de ser candidat a la presidència depèn en bona mesura que surti airós de les confessions de Montull, que intenta que la vista als responsables del Palau es converteixi en el judici al finançament de CDC.

Catalunya va constituir un oasi, on no passava mai res encara que succeïa gairebé tot. Llavors res no era gaire divertit, perquè tot resultava bastant silenciós. Ara, entre el palmerar, apareixen figures insospitades. Caldrà veure la contaminació de l’aigua.

6 Marzo, 2017

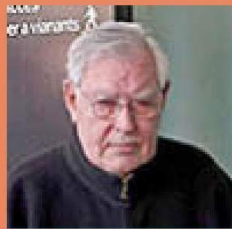
PEL FORAT DEL PANY

Quatre sortides per a Millet

El judici del cas Palau de la Música es troba en el centre de l'actualitat política i aquesta setmana pot ser determinant o "divertida", com va anunciar Jordi Montull, un dels principals imputats juntament amb Fèlix Millet. Per aquesta raó, els moviments que aquests dos acusats realitzen durant aquests dies tenen interès periodístic. Millet viu en una gran finca a l'Ametlla del Vallès, on alguns fotògrafs i càmeres de televisió van anar aquest cap de setmana per captar els moviments de l'autor confés del saqueig del Palau. Dissabte, un d'aquests reporters que estaven esperant a l'entrada de la finca va veure com l'esposa de Millet s'adreçava al fotoperiodista per informar-lo que el seu marit no sortiria de casa i li va aconsellar que no perdés el temps fent guàrdia. Per acabar-lo de dissuadir, la dona va indicar que la finca familiar, que ocupa tot un turó, té fins a quatre sortides diferents i, per tant, Millet podria haver sortit per qualsevol d'elles sense que el veiessin.

EL PERSONAJE

Jordi Montull

Ex director del Palau de la Música

Uno de los principales presuntos perpetradores del saqueo del Palau de la Música, junto con el presidente Félix Millet, ha encendido la mecha de lo que puede ser una de las bombas del año entre los casos de corrupción investigados. Si bien Convergència ha negado siempre el cobro de comisiones ilegales con la institución cultural como tapadera, Montull está negociando con la Fiscalía un pacto por el que testificaría en contra del ex tesorero del partido y de la formación como responsable civil a título lucrativo. Un acuerdo al que Millet se podría sumar. Este posible pacto ha provocado que CDC cambie su estrategia y renuncie a 36 testigos políticos, entre ellos, Felip Puig, Jordi Turull, Brauli Duart o Pere Macias.

6 Marzo, 2017

Reinmersión en el 'Caso Palau'

Este mes de marzo se iniciará el cierre de un círculo. Un círculo que lleva casi una década abierto y que obligará a muchos a consultar hemerotecas y echar la vista atrás. En julio de 2009, la Fiscalía detectó la *desaparición* de 2,3 millones de euros del Palau de la Música-Orfeó Català. Esos 2,3 millones fueron el germen de lo que ahora conocemos como *Caso Palau* y cuyo juicio se ha iniciado el pasado día 1 de marzo y celebrará 55 sesiones hasta junio. En 2009, las cosas eran muy distintas. Catalunya se debatía entre su Estatut de Autonomía, Rajoy desde la oposición recogía firmas contra este y Fèlix Millet aún era un respetado miembro de la élite catalana. Sin embargo, su apellido se ha visto golpeado por la sombra de la corrupción que pesa sobre notables personalidades de la historia reciente catalana. El juicio comenzará con las cuestiones previas en que las defensas de algunos de los procesados, como Fèlix Millet, podrían pedir la dispensa para asistir a todas por motivos de salud.

Al margen de la actividad judicial, las ferias continuará copando el protagonismo de la actualidad de Catalunya. Los estudiantes indecisos podrán acudir al *Saló del Ensenyament*, que se celebrará a partir del 22 de marzo en el recinto de Fira de Barcelona en Montjuïc, el certamen por excelencia donde se reúnen las mejores escuelas y universidades. Allí, exponen sus diferentes cursos y grados para informar a los jóvenes que no tienen muy claro su camino. Un día después, también comenzará el *eShow*, donde el *e-commerce* y el Digital Marketing serán los asuntos de cabecera del Salón. También tendrá lugar la exposición sobre soluciones tecnológicas innovadoras para la banca y las finanzas. El mes finalizará pisando el acelerador con el *Salón Motoh!*, que después de haber vuelto el pasado año, tras una década de ausencia, encadena su segunda edición consecutiva. Aficionados y profesionales podrán acercarse a conocer las últimas novedades del sector.

LO IMPRESCINDIBLE
EN EL MES DE
MARZO

MARZO-JUNIO-JUICIO CASO PALAU

Después de siete años de espera, el caso por el expolio del juicio Palau de la Música dará inicio en marzo y contará con 55 sesiones hasta junio. El juicio comenzará con las cuestiones previas en las que, en principio, las defensas de algunos de los procesados, como Fèlix Millet, podrían pedir que se le dispense de estar en todas las sesiones por motivos de salud.

22 MARZO-SALÓN DE L'ENSENYAMENT

Uno de los salones más populares para los jóvenes llega con antelación. El certamen por excelencia para los estudiantes que tienen dudas sobre qué camino tomar, llega a Fira de Barcelona en el recinto de Montjuïc. Allí estarán las universidades y escuelas más importantes para solucionar las dudas de los futuros universitarios o estudiantes de FP.

23 MARZO-ESHOW

Montjuïc albergará la feria y congreso profesional de e-commerce y Digital Marketing a finales de marzo. También tendrá lugar la exposición sobre soluciones tecnológicas innovadoras para la banca y las finanzas. De forma conjunta, estará la feria y congreso sobre drones profesional.

30 MARZO-SALÓN MOTOH!

Tras reestrenarse el pasado año, una de las capitales más moteras de Europa volverá a tener en su recinto ferial un certamen en homenaje a uno de los medios de transporte más importantes de la ciudad. Allí se reunirán las marcas más importantes del sector, así como productores y comercializadores. El recinto de Montjuïc vivirá entre el 30 de marzo y el 2 de abril con el rugido del motor de muchos aficionados e interesados por este mundo.

6 Marzo, 2017

La evolución del proceso soberanista, clave en la reputación de España

MIQUEL ALBEROLA, **Madrid**
El prestigio internacional de España ha mejorado durante el último año y, de mantenerse el ritmo económico, puede seguir su línea ascendente. Sin embargo, algunos acontecimientos internos pueden dañar esa imagen. Un informe colectivo del Real Instituto Elcano sobre las perspectivas y desafíos de España en 2017 anota un "importante interrogante" respecto a la evolución del proceso soberanista catalán, que puede resultar clave en la reputación de España.

El proceso está en un momento crucial en el que confluyen

varios hechos que lo convulsionan y hacen más impredecible, si cabe, su desenlace en la cuenta atrás del referéndum prometido para septiembre por el presidente de la Generalitat, Carles Puigdemont.

Por una parte, la querrela de la fiscalía contra cuatro miembros de la mesa del Parlamento catalán por permitir una votación sobre el referéndum independentista de 2017. Por la otra, los juicios a determinados actores de la consulta independentista del 9-N de 2014 por desobediencia al veto que impuso el Tribunal Constitu-

cional, entre ellos el expresidente de la Generalitat Artur Mas y el portavoz del PDECat (antigua Convergència), Francesc Homs. Y por último, el inicio del caso *Palaú* y el levantamiento parcial del sumario del caso 3% sobre el supuesto modo ilícito de financiación de Convergència que salpica directamente a Mas.

El trabajo del Instituto Elcano, coordinado por el investigador Ignacio Molina, apunta que el desarrollo del desafío soberanista provoca incertidumbre y su resolución "influirá en el objetivo de recuperar el tiempo y el terreno perdidos en la acción exterior" tras un año de bloqueo político. La "muy previsible prohibición" del referéndum unilateral que prometió Puigdemont por parte del Tribunal Constitucional puede desencadenar respuestas en el mundo nacionalista que, "entre otros objetivos, buscarían lograr cierta complicidad exterior" para ampli-

ficar el conflicto. En ese sentido, en los últimos días, el expresidente Mas ha intensificado su presencia en foros internacionales en busca de apoyos.

El estudio descarta que "la pretensión de internacionalizar esta cuestión" tenga recorrido alguno. Hasta el momento, los líderes europeos han recibido con frialdad la acción diplomática de la Generalitat y, ante ese vacío, la mayoría de misiones internacionales han sido actos académicos.

"Impactos negativos"

Sin embargo, una intensificación de la acción en el exterior "sí puede ocasionar dos impactos negativos". El "más directo" es que condiciona el trabajo diplomático del Gobierno, que tiene que "desviar la atención de otras prioridades para dedicar esfuerzo a la contrasecesión". El esfuerzo de esa contranarrativa diplomática, ade-

más, lleva aparejado el riesgo de que "asuntos importantes como el *Brexit* a propósito de Escocia puedan quedar contaminados".

El impacto "más indirecto" de esta posible escalada está relacionado con la reputación de España. En este escenario, según la investigación, "habiendo recuperado casi por completo el buen lugar que disfrutaba antes de la crisis", España se vería limitada para "proyectarse del todo en el mundo como la democracia avanzada y territorialmente plural que realmente es". "Un agravamiento de la conflictividad en Cataluña durante 2017", destaca el informe, "podría lógicamente lastimar esa reciente evolución positiva de nuestra imagen exterior". La reputación de España en los países del G-8, destaca el informe, está en 68 puntos (en 2010 bajó a 62), por encima de Alemania, en la escala de prestigio internacional Country RepTrak.

6 Marzo, 2017

La confesión de Montull enfrenta a los acusados del ‘caso Palau’

“Millet ayudó a muchos partidos”, asegura la hermana del principal encausado

EL PAÍS. **Barcelona**
La anunciada confesión del que fuera *número dos* del Palau de la Música catalana, Jordi Montull, en el juicio que se celebra por el expolio de esta entidad ha derivado en una guerra abierta entre los acusados. El entorno de Montull reveló la semana pasada que en su declaración del

próximo miércoles podría admitir que hubo pagos de comisiones a Convergència Democràtica por la concesión de obras públicas a cambio de una rebaja de las penas a su hija, Gemma Montull, que era directora financiera de la entidad musical y para la que el fiscal pide 26 años de prisión.

El entorno del que fuera presidente de la entidad, Fèlix Millet, ha reaccionado con duras acusaciones sobre Montull por su anuncio de confesión. Pat Millet, hermana del principal acusado, aseguró ayer que Montull “es una mala persona” y “una mala influencia”. “Ya se lo decíamos a Fèlix”, aseguró en la emisora Racl, donde responsabilizó al administrador y a su hija, la directora financiera, de los grandes fraudes del Palau. “Cuando [Gemma Montull] empezó a trabajar en el Palau era una niña muy discreta, que iba con un coche pequeño y vestida normal. Al cabo de tres meses, tenía un Porsche, un Mercedes e iba vestida de Pertegaz”, ejemplificó.

La hermana de Fèlix Millet aprovechó para lanzar amena-

zas veladas hacia todos los partidos políticos. Pat Millet aseguró que su hermano no delatará a Convergència pero recordó que el jefe del Palau había “ayudado a muchos partidos” y tenía “muy buena relación” con el expresidente del Gobierno José María Aznar: “Él y su mujer iban a almorzar y cenar a Menorca, a casa de mi hermano”, recordó.

En el marco de su estrategia de defensa, Gemma Montull aportó la semana pasada como prueba ante el tribunal de la Audiencia de Barcelona que juzga el expolio del Palau de la Música un cuadro de Excel para desvincularse del destino de 3,2 millones de euros que sacó en efectivo del banco y que asegura que fueron a parar a Fèlix Millet.

La disposición de los Montull a incriminar a Convergència mediante un pacto con la fiscalía deja en una situación difícil a Fèlix Millet, dado que la posible delación de quien fue su mano derecha en el Palau de la Música podría acabar incriminándole a él, lo que ha llevado a su defensa a sondear al fiscal sobre las posibilidades de un acuerdo para reducir su condena por el desvío de fondos de la institución.

La defensa de Millet calibra que el *expresident* del Palau pueda beneficiarse de una reducción de pena si amplía el alcance de la confesión que hizo en 2009 —cuando asumió haber expoliado 3,3 millones de euros— en su declaración del próximo miércoles.

Glòria Serra

Qui riu l'últim...

A Madrid hi ha força gent disposada a sucar pa amb les sessions del judici de l'anomenat cas Palau. Jornades que prometen ser mogudes escoltant Jordi Montull, un dels principals acusats i mà dreta de l'estrella del procés, Fèlix Millet: "Això d'avui és molt avorrit, la setmana vinent serà més divertit". Pot ser un indicatiu del que ja s'avança als mitjans abans de començar amb les compareixences i els interrogatoris: que Montull està disposat a inculpar l'antiga Convergència Democràtica de Catalunya en el cobrament de comissions sobre l'obra pública utilitzant el Palau de la Música com a intermediari. Intermediació, per cert, que sembla que va ser bastant profitosa: es calcula que del 4% de comissió sobre l'obra concedida, en Millet & Co. se'n quedaven un 1,5% abans de fer arribar la resta a fundacions i entitats pròximes a Convergència. Ho han llegit bé,

A Madrid estan disposats a asseure's, amb la barra de pa a la mà, per seguir l'espectacle del cas Palau

és un 4% i no un 3% com va etzibar al grup convergent en seu parlamentària ja fa tants anys, en un altre segle, Pasqual Maragall. Deu ser que la comissió d'en Millet ho encaria tot plegat encara més... Ja hi haurà dies per escoltar si tot això pot ser demostrat o no davant el tribunal, a més del testimoni que pugui donar Jordi Montull per tal d'intentar salvar la filla, també imputada i sota una petició de 26 anys de presó.

Com deia, a Madrid estan disposats a asseure's, amb la barra de pa a la mà, per seguir l'espectacle d'un cas que, recordem-ho, es va iniciar quan CDC encara existia, no era independentista i Fèlix Millet era un prohom respectat al capdavant d'una de les més venerables institucions del país. Però als despatxos oficials on consideren el cas Palau la perfecta bomba a la línia de flotació de l'independentisme, la festa els ha quedat una mica deslluïda. Just el mateix dia en què s'iniciava el judici pel cas Palau, el jutge decidia reobrir el cas de la caixa B del PP i el seu possible finançament il·legal destapat en la trama Gürtel. Tant contenta que estava la vicepresidenta Santamaría vinculant independentisme i corrupció!

Molt abans que Jordi Pujol ferís el cor dels catalans amb un exercici destraler d'immoralitat i impunitat confessades de viva veu, el cas Palau ja va posar fi a la innocent confiança sobre les institucions més antigues i sòlides. Utilitzar el Palau de la Música com a gran rentadora de diners provinents de la contractació manipulada d'obra pública en favor d'un partit polític es recordarà, si és demostrat, com un dels detonants de l'anomenada desafecció dels ciutadans. Desafecció que crec que hauríem de començar a anomenar simplement fàstic.

La resta de detalls sordids, com ara que els principals imputats utilitzessin la caixa del Palau com a pròpia per pagar rentadores, casaments i tota mena de capricis, forma part del llistat i context habitual dels lladres, cap sorpresa. La pregunta més important que ha de respondre aquest procés no és fins on han arribat els seus robatoris, confessats parcialment, ni la profunditat del desfalc.

La pregunta més transcendent s'amaga rere els 600.000 euros pagats pel Palau a la Fundació Trias Fargas de Convergència, que el partit va tornar quan va ser impossible justificar-ne l'ús ni la necessitat. Era una flor solitària, filla d'un robatori puntual? O una més de l'estiu radiant de la corrupció sistemàtica i sistematitzada que ha buidat i endeutat la caixa dels nostres diners?●

5 Marzo, 2017

L'ÀGORA

José Antonio Zarzalejos

Rajoy i la doble carta del PNB

Dimarts passat va ser eufòric a Euskadi. D'una banda, el Govern basc i el central arribaven a un acord per a l'accés del TAV a les tres capitals basques, i de l'altra, 300 persones de la societat civil dels tres territoris forals celebraven els 139 anys del sistema paccionat amb l'Estat, convocades a Bilbao per Gurea Kontzertua (la Comunitat del Concert) aglutinades totes elles per la consigna emesa pel lehendakari Urkullu: "El Concert ens uneix".

A falta d'una llengua pròpia cohesiva –a part del castellà, perquè l'eusquera és de difícil aprenentatge–, la sobirania fiscal de les tres hisendes forals esdevé la més compartida senya d'identitat de l'autogovern basc assumida per totes les forces polítiques i per la íntegra societat basca. Aquest dimarts tan satisfactori per a l'autoestima i el benestar dels bascos no hauria estat possible, malgrat això, de no mitjançar el suport tancat del Govern de Mariano Rajoy a la reivindicació del PNB d'impulsar el finançament de la xarxa ferroviària d'alta velocitat i de donar suport sense fissures a la vigència del concert econòmic, oferint garanties, a més, sobre una negociació satisfactòria de la quota pendent.

Només vint-i-quatre hores després que la plana major del PNB rebés Artur Mas després de la seva intervenció amb Ibarretxe i Otegi a Sant Sebastià, el lehendakari presentava el seu programa de govern. "Desitjo el més gran dels èxits a Catalunya, però som realitats diferents", va emfatitzar Urkullu, ferm partidari amb Andoni Ortuzar, president del PNB, de posar en pràctica un nacionalisme gestor. Per això la proposta socioeconòmica del Govern basc consisteix en 175 compromisos i 650 iniciatives per millorar els serveis públics, reduir l'atur per sota del 10%, reduir la taxa de pobresa fins al 20% i garantir a 20.000 joves la primera experiència laboral, a més d'augmentar en un any l'esperança de vida i la natalitat perquè Euskadi està en recessió demogràfica.

Des del punt de vista polític, en poc més de tres anys el nacionalisme, amb el suport del Partit Socialista d'Euskadi, pretén una revisió de l'Estatut –"dins de l'ordenament jurídic"– i la remoció de les dificultats per assumir, a més de les competències en matèria penitenciària, en altres àmbits com aeroports, autopistes, fons de garantia salarial i hi

drocarburs. I per no deixar res en el tinter, l'Executiu de Vitòria aspira que el Govern central tanqui la central nuclear de Garoña, a Burgos, massa a prop dels límits de la comunitat basca.

Tot aquest ambiciós pla està en bona mesura supeditat al fet que el PNB i el Govern de Rajoy arribin a un acord sobre els pressupostos generals de l'Estat per al 2017. Les converses van a bon ritme i les pilota el president mateix. A l'abril es presentaran els comptes públics al Congrés i haurien d'estar aprovats a finals de juny. Hi ha temps per a un pacte amb els nacionalistes que Ciutadans no obstaculitzarà, tot i les seves crisis amb el Partit Popular, perquè Albert Rivera sap que la intenció de Rajoy és jugar amb el PNB una doble carta: guanyar-se, sense dubte, els seus vots per als pressupostos –no bastants, però sí imprescindibles– i demostrar que l'Executiu negocia amb el combatu nacionalisme basc i que és capaç d'arribar a acords beneficiosos per als ciutadans de la comunitat basca, reforçant l'autogovern estatutari, sense derivar independentistes. O sigui, Mariano Rajoy envia a través d'Íñigo Urkullu idèntic missatge a Catalunya: hi ha un "altre camí" que no és el de la secessió sinó el d'optimitzar en el marc constitucional la identitat territorial en totes les seves variables.

La història de les relacions entre la dreta espanyola i el PNB és bromosa. Els nacionalistes no van participar en el Pacte de Sant Sebastià que el 17 d'agost de 1930 va preludejar la II República, raó per la qual Euskadi no va disposar d'un Estatut fins a l'octubre del 1936. Indalecio Prieto, el socialista basc –d'Oviedo– més emblemàtic del segle passat, va titllar el País Basc nacionalista com "aquell Gibraltar vaticanista". Els dirigents del PNB, catòlics i sempre suggestonats pel

pacte amb la Corona com a mecanisme confederatiu, van dubtar l'abril del 1936 sobre la conveniència de seguir fidels al règim republicà i els *guardias* (soldats bascos) van preferir lliurar-se a la localitat càntabra de Santoña l'agost del 1937 als militars italians al marge de les instruccions del Govern republicà.

La connexió del PNB en l'exili amb l'esquerra espanyola no va ser intensa; després la banda terrorista ETA va distorsionar greument la trajectòria del nacionalisme i el 1996 –en un format de col·laboració diferent a l'actual– Xavier Arzalluz va pactar la investidura de José María Aznar i va declarar, a la seu madrilenya del Partit Popular, que ell es fiava d'"aquest castellà vell". Després del cant del cigne etarra i el disbarat del pla Ibarretxe, el PNB ha tornat al pragmatisme que –tot i que sembli el contrari per l'abrupte de la recent història basca– és un tret molt acusat en la idiosincràsia de la seva gent. Molt abans, les anomenades "províncies exemptes" es van espavilar sense greus conflictes amb la dinastia dels Àustries i dels Borbons, fins que el *furisme* va ser vençut pel liberalisme elisabetià al XIX en l'última guerra carlina.

Aquestes dades històriques conformen un context d'antecedents que expliquen que la connexió entre el nacionalisme basc i la dreta espanyola sigui molt diferent de la que han mantingut i mantenen el nacionalisme català amb Madrid. La memòria històrica d'aquest país –i dels dirigents del PP ben formats en el desenvolupament de l'Estat espanyol– fan que en l'actual conjuntura l'eix entre la capital d'Espanya i Bilbao, autèntica capital basca, sigui tan estratègica com ho va ser el suport català a la transició i a la Constitució el 1978. Definitivament, Euskadi és el missatge del Govern espanyol a la Catalunya insurrecta.

Euskadi i la seva relació amb el PNB és el missatge que el Govern espanyol envia a la Catalunya insurrecta a través d'Urkullu: "Hi ha un altre camí"

El judici d'Homs

El diputat Francesc Homs no ha causat bona impressió al Suprem. "Sobreactuat i contradictori", opinava un magistrat després de quedar vist per a sentència el procediment seguit contra ell per presumpta desobediència greu i prevaricació. Homs parla molt i, efectivament, duplica versions: en públic és el capdavanter del procés i, en privat, es mostra dubitatiu i pessimista. L'exercici d'impostura que estan desplegant alguns dirigents secessionistes no només s'ha comprovat al banc dels acusats, sinó també al Parlament amb la pretesa reforma del seu reglament perquè la llei de transitorietat esquivi qualsevol debat. El deteriorament del discurs sobiranista es correspon amb comportaments incoherents. I el cas Palau, aquí, amenaçador.

La dissidència de Carmena

Dins d'Ara Madrid, especialment els seus membres de Podem, ja no es molesten a criticar Carmena. Va al seu aire, com acaba de demostrar desmarcant-se del seu grup en la votació per atendre els represaliats del règim chavista que lidera Maduro. En el nucli dur dels morats s'estén la sensació que la designació de Carmena per regir Madrid ha estat un error. "Massa independent", diuen uns; "està mancada de capacitat de gestió", afirmen altres; "d'ideologia inclassificable", suposen molts. El cert és que l'opció que maneja Podem per a les pròximes eleccions municipals és la d'un perfil dur. El fracàs de les consultes ciutadanes sobre projectes urbans i la paral·lisi de la ciutat suggereixen el fracàs de l'experiència del "canvi" a Madrid.

5 Marzo, 2017

Les claus del cas Palau

Jaume Alonso-Cuevillas Sayrol

Segons apunten nombrosos indicis, la Fiscalia i les defenses dels Montull han fet un pacte segons el qual els dos acusats, pare i filla, haurien de facilitar material incriminadori a l'acusació pública a canvi que aquesta rebaixés substancialment les peticions de pena per a Gemma Montull. La primera etapa del pacte ja s'hauria consumat mitjançant el document (que conté fulls d'Excel, extractes bancaris i anotacions comptables manuscrites) que la defensa de Gemma Montull va aportar durant les qüestions prèvies del judici.

Com es pot articular aquest pacte en aquest moment processal? Amb caràcter general, convé recordar que la llei d'Enjudiciament Criminal permet la conformitat de l'acusat amb l'acusació més greu, però, per ser del tot eficaç, requereix que tots els acusats deixin la seva expressa conformitat. Com que sembla que aquest escenari ja no és viable, es planteja l'interrogant de com s'hauria d'articular el pacte.

La fórmula seria la següent: quan es torni a reprendre el judici dimecres vinent, la Fiscalia demanaria d'alterar l'ordre de les declaracions perquè Gemma Montull fos la primera a declarar i pugués incriminar altres acusats (pel que sembla, incriminaria Fèlix Millet i l'extresorer de CDC Daniel Osàcar) basant-se en el contingut del document aportat. A continuació, Montull pare ratificaria la declaració de la seva filla.

Ja veurem si la incriminació només inclou alguns dels acusats per facilitar la seva condemna o si s'estén també a altres persones que encara no estan acusades. En aquest cas, el tribunal podria optar per obrir una instrucció suplementària i tornar la causa al jutjat d'instrucció per investigar els nous incriminats (cosa que sembla poc probable, atesa la complexitat de la causa i del mateix calendari del judici oral) o remetre el corresponent testimoni perquè s'iniciï una nova causa contra altres persones.

La contrapartida consistiria que, quan finalitzés la prova

del judici (ja al juny), el fiscal modificaria les seves conclusions provisionals i, segurament aplicant l'atenuant analògic de confessió, reduiria la pena sol·licitada per Gemma Montull. Aquesta modificació o rebaixa de pena només vincularia el tribunal si fos secundada per la resta de parts acusadores. En qualsevol judici, el marge del tribunal inclou des de l'absolució fins a la màxima

deració d'Associacions de Veïns de Barcelona, més de 34). Així doncs, el pacte està sotmès a un doble nivell d'incertesa. Una vegada els Montull hagin complert els seus *compromisos*, caldrà, en primer lloc, esperar fins al juny per comprovar si el fiscal redueix efectivament les seves peticions penològiques o, al contrari, manté les seves peticions perquè entén que el material in-

Fèlix Millet, considerat màxim responsable de l'espoli del Palau

Si amb els Montull el pacte és viable però de resultat incert, amb Millet sembla totalment inviable

pena demanada per qualsevol de les acusacions. És possible, per tant, que, tot i que la Fiscalia reduís la sol·licitud de pena per a Gemma Montull, el tribunal condemnés per sobre atenint-se a les peticions d'altres acusacions (per exemple, el Consorci demana per a Gemma Montull 12 anys per malversació i 9 per falsedat, i la Fe-

criminadori facilitat no s'ajusta al que esperaven. I, en segon lloc, perquè en la mesura que alguna (o algunes) de les restants acusacions mantingués les seves peticions, caldria esperar igualment la sentència, que podria emetre una condemna per sobre del que demanés la Fiscalia.

Pel que fa a Millet, que podria estar també disposat a *cantar* per obtenir un tracte de favor, és molt difícil que la Fiscalia pugui reduir-li les peticions tenint en compte la seva condició de màxim responsable de l'espoli. Si amb els Montull el pacte és viable, però de resultat incert, amb Millet sembla totalment inviable.●

J. ALONSO-CUEVILLAS SAYROL, catedràtic de Dret Processal de la UB

SENSE PERMÍS

Lola García

Vertigen davant del referèndum

El temps polític són molt líquids. Flueixen amb increïble rapidesa. Fa només tres setmanes, **Artur Mas** ressorgia com l'au fènix quan desenes de milers de persones el van aclamar durant la seva arribada al judici pel 9-N. L'expresident es va lliurar amb delit a una exposició mediàtica de la qual feia temps que no gaudia. Mas acaricia la idea de tornar a presentar-se com a candidat a la Generalitat, aprofitant que la sentència que pot inhabilitar-lo no serà ferma fins que arribi al Tribunal Suprem. Però de vegades les deïtats de la política juguen amb els destins dels seus protagonistes i en pocs dies el judici per l'espoli del Palau de la Música pot interposar-se en els seus plans.

Si **Fèlix Millet** i **Jordi Montull** revelen la setmana que ve dades sobre presumptes comissions il·legals a Convergència, les intencions de Mas poden veure's alterades. Fins i tot encara que el seu nom no surti a col·lació durant el judici, l'expresident representa un exponent destacat dels últims anys de Convergència i les pràctiques del partit quedarien en dubte. La nova direcció del PDECat vol deixar anar el pes del passat com sigui i cada vegada més veus internes qüestionen la conveniència que Mas sigui el cartell electoral.

La inesperada conversió del judici a Millet en un judici al finançament de CDC té a més conseqüències en la relació amb Esquerra. Alts càrrecs d'ERC van acompanyar Mas en el seu aclamat periple fins al tribunal per ser jutjat pel 9-N, però els republicans no van escarrassar-se gaire per engrandir la mobilitat

La pretensió de Mas de ser candidat a la presidència es pot veure alterada per les acusacions de Montull

zació al carrer. Davant les noves revelacions sobre finançament il·legal, Esquerra s'haurà de desmarcar dels seus socis de govern. "Mans netes", va ser el lema electoral d'ERC fa uns anys, precisament per contraposar-lo a les maniobres sospitoses de Convergència.

Les relacions entre els dos aliats al Govern són cada vegada més tenses. **Carles Puigdemont** va encarregar a **Oriol Junque** els preparatius del referèndum unilateral i l'entorn del president té la sensació que el líder d'ERC no fa els deures o, almenys, inculca certs dubtes so-

Al PDECat hi ha cada vegada més dirigents que veuen amb aprensió el salt a la desobediència. Puigdemont i Mas volen un desenllaç èpic, però el judici del Palau pot alterar els plans.

Dues fotos amb missatge

La deferència. Va ser a la inauguració del Mobile. La vicepresidenta estava una mica enfadada perquè la deixaven de banda en la comitiva oficial. Va estar a punt de no sortir a la foto davant de tants cops de colze i va ser Junqueras qui va col·locar-la al mig

Salutació enverinada. Al PDECat va cridar l'atenció la salutació amb Artur Mas que els presents van interpretar que Germà Gordó va buscar el 25 de febrer, quan es van publicar revelacions sobre el 3%. Alguns detinguts han estat interrogats sobre Gordó

bre el seu grau de compromís. En canvi, Junqueras afirma que tot va al ritme previst. Dos enviats seus es van entrevistar al gener amb **Joan Cañada**, coordinador de la consulta del 9-N, que va declarar en el judici a la llavors vicepresidenta, **Joana Ortega**. Cañada va afirmar que ell no va contribuir a organitzar un referèndum, sinó un "procés participatiu", més senzill de dur a terme, ja que no requereix tantes garanties. Però la visita tant pot significar que s'hi està treballant com que justament els preparatius estan molt verds.

L'organització del referèn-

dum és la gran patata calenta a partir d'ara. A Junqueras li pot costar una inhabilitació, una perspectiva que l'incomoda, però és impossible per al líder d'ERC fer mig pas enrere en aquest tema sense quedar davant els votants independentistes com un pusil·lànim. A més, Puigdemont està decidit a portar el referèndum fins al final. Mas i els seus fidels també volen intentar-ho per forçar que el Govern de **Mariano Rajoy** adopti mesures coercitives, com més dures millor. Però diversos consellers comencen a mostrar en privat el seu escepticisme sobre la viabili-

tat del referèndum. I aquestes prevencions s'estan estenent entre les files del PDECat, la direcció del qual veu amb aprensió el salt a la desobediència que es deriva de la convocatòria de la consulta. S'escampa el vertigen davant del referèndum.

Al PDECat hi ha, doncs, un sector que s'alinea amb la prudència i que desitjaria unes eleccions abans que el referèndum, tot i que els resultats no es presentin gaire encoratjadors, mentre que d'altres, amb Puigdemont i Mas al capdavant, advoquen per un desenllaç èpic. Aquest últim sector ha fet arribar al president que prescindixi de determinats consellers reticents de cometre actes de desobediència a la legalitat vigent. El titular d'Interior, **Jordi Jané**, i el seu número dos, **Albert Batlle**, es-

Alguns al PDECat teoritzen un avanç electoral si ERC trenca amb els socis per la seva presumpta corrupció

tan en el seu punt de mira. Però la maniobra resultaria massa provocadora i el risc de suscitar neguit al cos de Mossos ara que s'havia aconseguit un cert clima de tranquil·litat desaconsellen aquesta operació.

Cada vegada hi ha més dirigents i quadres intermedis del PDECat que veuen amb angoixa com es va estrenyent el camí i ens acostem al final de l'atzucac. En aquests moments, per un motiu o un altre, no són pocs a l'escenari independentista que desitjarien que passés alguna cosa que obligués a la convocatòria d'eleccions anticipades i permetés estalviar-se el feliç xoc de trens. Per això, alguns exconvergens especulen amb el que pugui donar de si el judici del Palau de la Música. Esquerra podria trencar el seu acord de govern arran de les acusacions de corrupció que sorgeixin a la sala de vistes?, es pregunten. La veritat és que les revelacions haurien de ser molt greus per servir d'excusa a un desenllaç ràpid de la legislatura, ja que les sospites sobre comissions il·legals a CDC no són recents.

Probablement aquesta sortida no és més que l'expressió de la inquietud que es va apoderant de bona part del PDECat a mesura que avança el calendari i es tensen les costures de la legalitat. Un flirteig amb la desobediència que pot provocar la implosió del partit. ●

QUADERN DE MADRID

Enric Juliana

Els amants del 155

L'escena podria correspondre a una de les poques imatges que es conserven del mític **Nikola Tesla** al seu laboratori. L'oblidat Tesla torna a estar de moda. L'empresa capdavantera d'automòbils elèctrics als Estats Units porta avui el seu nom. Nascut a Sèrbia el 1856, súbdit de l'imperi austrohongarès, emigrant i ciutadà de la gran nació nord-americana, va dur a terme descobriments decisius per a l'ús massiu del corrent elèctric altern. Va estar a punt de desbancar a **Marconi** en l'invent de la ràdio i va intuir moltes coses del futur del món. Una de les seves obsessions era la transmissió sense fil de l'energia elèctrica. Va imaginar enormes torres que emetien llamps jupiterins. Al seu laboratori, les bobines intercanviaven llampecs mentre ell llegia el diari. Es va fer milionari i va morir pobre. S'el van creure i es van riure d'ell.

Últimament la política catalana s'assembla al taller d'aquell geni turbulent. Cinc bobines intercanvien llampecs continuament, sense que se sàpiga molt bé en quin moment es produirà la descàrrega definitiva ni quines seran les conseqüències. L'enginyer Tesla ha sortit a comprar tabac i el substitueix el jurista **Carles Viver Pi-Sunyer**, que també té un aire de savi despatat. Pi-Sunyer dibuixa rutes i circuits que uns encarregats amb bata grisa intenten materialitzar. Aquesta setmana, l'encarregat **Jordi Turull** ha fet un bunyol mentre provava de forçar el reglament del Parlament. Pretén aprovar la llei de bases de la independència catalana pel procediment d'urgència, lligant de mans l'oposició, que es quedaria sense dret a esmena. La llei de l'embut. A les ambaixades dels principals països europeus han posat els ulls com unes taronges. Surt fum del laboratori. Es parlarà durant temps de l'error Turull.

Hi ha cinc pols emetent descàrregues elèctriques. Primera bobina: el president **Carles Puigdemont**, disposat al sacrifici (la inhabilitació) per després retirar-se a Girona. Accepta caure i vol que l'acompanyi **Oriol Junqueras**. Aquesta és una de les claus principals per interpretar correctament el que passa aquests dies dins del confús laboratori català. Segona bobina: **Artur Mas** i el seu cercle de confiança, segurant el vector més actiu en aquests

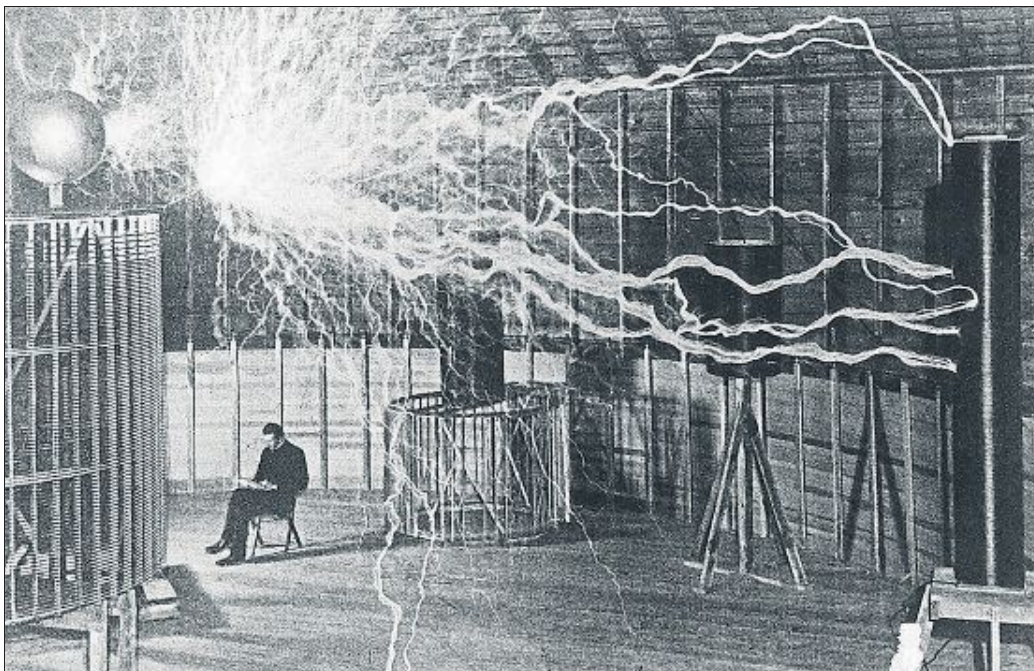
L'activació de l'article 155 de la Constitució plana cada cop més sobre la situació catalana. És un dispositiu copiat literalment de la Constitució federal alemanya, que hauria d'aprovar un Senat espanyol gens federal

moments, que aposta per una situació límit que aconsegueixi obrir una negociació d'última hora amb l'Estat i creï escenaris inèdits en el sistema català de partits. Per exemple, intentar la fusió de l'antiga CDC i ERC a l'interior de Junts pel Sí quan tot entri en ignició. Mas vol ser el capità d'aquesta situació. Encara que tot sembla esfondrar-se al seu voltant, no es dona per vençut. Tercera bobina: la jove direcció del PDE-

pot frenar. Ahir Equerra va celebrar un important acte de partit a Barcelona per afirmar la seva personalitat i projectar-se com a força de govern. Ni en somnis volen quedar-se dins de la gàbia de Junts pel Sí, però no poden escapar-se corrent de l'invent convergent. Cinquena bobina: la CUP franciscana i insurreccional. Han resistit. No s'han trencat. I les coses són al terreny que ells desitjaven. A veure qui frena ara.

vern espanyol, amb previ requeriment al president de la Generalitat, dictés ordres "per al compliment forçós de les obligacions constitucionals". Aquest delicat punt de la Constitució del 1978 va ser copiat gairebé literalment de l'article 37 de la constitució federal alemanya, que inclou des del 1946 el principi de "coerció federal" (*Bundeszwang*). El text redactat és gairebé el mateix, però el Senat espanyol no és el Bundesrat alemany, com ara veurem.

L'article 37 alemany estableix que el mecanisme de coerció federal ha de ser activat per la cambra territorial on estan representats els lands (Bundesrat). Són els estats federats els que autoritzen el Govern federal a corregir l'estat díscol. A Espanya es va voler copiar el

ULLSTEIN BILD / GETTY

L'enginyer nord-americà d'origen serbi Nikola Tesla al seu laboratori d'experiments elèctrics

Cat. **Marta Pascal** i **David Bonvehí** intenten recol·locar l'accent centrista i liberal en el relat convergent, pensant a mitjà termini. No els espantaria passar l'oposició davant una Generalitat governada per una coalició d'esquerres, escenari que Mas i el seu cercle volen evitar tant sí com no. Quarta bobina: Esquerra Republicana, més robusta que mai. Amb el judici del cas Palau obert en canal, ERC sembla tenir-ho tot a favor. Demà guanyaria clarament unes eleccions, però Junqueras ara no

Se succeeixen els llampecs i hi ha ganes d'article 155 en un sector de l'independentisme. Com pitjor, millor. Ignició, ignició, ignició.

El Club 155 té secció catalana, però la seva seu central es troba a Madrid. Cada setmana guanya nous adeptes. Uns per calculada estratègia. Altres per mal humor. Alguns, per desig de revenja. Hi ha una certa confusió sobre aquest article de la Constitució. La seva activació no suposaria la derogació de l'autonomia, sinó que permetria que el Go-

vern espanyol, amb previ requeriment al president de la Generalitat, dictés ordres "per al compliment forçós de les obligacions constitucionals". Aquest delicat punt de la Constitució del 1978 va ser copiat gairebé literalment de l'article 37 de la constitució federal alemanya, que inclou des del 1946 el principi de "coerció federal" (*Bundeszwang*). El text redactat és gairebé el mateix, però el Senat espanyol no és el Bundesrat alemany, com ara veurem.

Dante Fachín i Pablo Iglesias

Han aparegut turbulències en el procés de fundació del partit dels comuns, que suposarà l'articulació orgànica de Barcelona en Comú, Iniciativa, EUiA i Podem, sota el lideratge d'Ada Colau i Xavier Domènech. Dante Fachín, secretari general de Podem, no accepta el mètode per a l'elecció de la direcció del nou partit, proposat per Xavier

Domènec. El dissident Fachín considera que Podem, amb 15.000 inscrits a Catalunya, quedaria mal representat. Aquests dies Fachín té el suport de Pablo Iglesias, reforçat secretari general de Podem a Espanya. Iglesias no dirigeix tots els moviments de Fachín, però dona suport a la seva posició. Podem vol tenir més pes a l'interior dels comuns. Vella història de l'esquerra: el PCE i el PSUC, el PSOE i el PSC...

El PNB i França

En contrast amb la política catalana, reconcentrada en si mateixa, amb dificultats fins i tot per interpretar-se a si mateixa, el grup dirigent basc segueix amb extrema atenció l'evolució del marc europeu, amb excel·lents vies de contacte a les principals capitals. El Govern basc i el PNB segueixen aquestes setmanes gairebé al minut la campanya per a les eleccions

presidencials franceses. Ben connectat a París amb l'estat major de la política francesa, el PNB manté bona relació amb l'equip d'Emmanuel Macron, figura ascendent de la campanya, i amb el seu nou i potser decisiu aliat, el centrista François Bayrou. Els nacionalistes bascos també tenen una bona comunicació amb Alain Juppé, que podria agafar el relleu del candidat conservador François Fillon.

Jordi Basté

EL DIETARI D'EL MÓN

Setmana 26: segurament una de les més intenses dels últims temps. En l'inici del judici pel cas Palau, parlem amb Fèlix Millet. També ha estat la setmana de la polèmica amb Hazte Oír i la de la decisió de Luis Enríque de posar fi a l'etapa al Barça.

DILLUNS

Fèlix Millet

Ho hem aconseguit. Ha costat quatre anys de trucades al domicili de Fèlix Millet. En periodisme, un no pot acabar sent un sí. Ja ho va intentar reiteradament el company David Jobé, però Xavi Sala ha trucat a casa seva a l'Ametlla del Vallès i ha conversat sis minuts amb el protagonista d'aquesta setmana, en què ha començat el judici pel cas Palau. Quan Sala comenta que ha pogut gravar l'entrevista li pregunta: "La deixa emetre? I em respon: "Esclar. Ha donat autorització". Millet és llest, i les seves paraules són la prèvia del que hem vist durant la setmana. "Estic fotut, amb el fèmur destrossat", ha dit. Tot és una estratègia, fins i tot la cadira de rodes gairebé d'atrezzo. Setmanes abans caminava tranquil·lament pel carrer Calvet de Barcelona. Teatre.

DIMARTS

Pau Donés

En Pau arriba sol. Sense representant, sense ningú de cap departament de premsa ni de l'editorial que li publica *50 palos* ni de la discogràfica que li edita el doble CD. Ningú. Em sorprèn. Té 50 anys i està formidable, el paio. Potser una mica més prim. Parlem del càncer, però sobretot de Jarabe de Palo. He llegit el llibre i he rigut, sobretot quan critica els periodistes que fem determinades preguntes tòpiques. Una d'aquestes l'hi repeteixo: qui és la Flaca? Riu i em sorprèn assegurant que és una cubana que es diu Aloris Guzmán i que la veurem en una pantalla si anem a algun dels concerts que faran. M'assegura que ha organitzat la gira amb els seus oncològics, fet que confirma que està molt millor de la seva recaiguda. Una màquina de positivisme.

DIMECRES

Abel Maríné

Aquest catedràtic de nutrició i bromatologia el conec des que Josep Cuní el va fitxar per als matins radiofònics de fa tres dècades. Parla d'aliments amb coneixement i d'una manera didàctica. Ha estat un èxit aquest matí a RAC1 parlar de les llegendes de l'alimentació. Els oients pregunten, el professor respon. Parla de l'obsessió que té la societat per buscar el cos perfecte i l'angoixa de molta gent que està sempre fent dieta. Explica la millor manera per saber si tens un pes correcte. Apuntes el teu pes i el divideixes per l'alçada al quadrat. Si el resultat dona entre 18 i 24,9 estàs en un pes ideal. Per sota, estàs massa prim. Entre 25 i 29,9 tens sobrepès lleu. A partir de 30, obesitat. Au, busqueu una calculadora.

DIJOUS

Luis Enrique Martínez

L'entrenador del Barça ha anunciat que ja n'hi ha prou. Que al juny toca el dos. No m'estranya. Aguantar la pressió en qualsevol primera línia és complex. En el cas de liderar un club com el Barça, em temo que deu ser insuportable. Guardiola es va sentir buit, i Luis Enrique segur que també. El periodista Oriol Domènech coneix bé l'entrenador asturià, i avui al programa explica, amb Miguel Rico, Santi Segura i Joan Collet, que ja fa temps que tenia la decisió presa i que ha aprofitat el moment oportú per elevar-la a pública. Quan s'acaba la tertúlia continuem xerrant i decideixo que dimecres vinent aniré al Camp Nou a veure el Barça-PSG. Lucho ha alliberat els seus jugadors. I si dimecres...?

DIVENDRES

Nacho Vidal

Això de la plataforma Hazte Oír és una broma de mal gust. Em sembla terrorífic el que ha aconseguit aquesta gent, fins i tot un tuit de Chelsea Clinton, filla de Hillary i Bill Clinton, en què critica durament el ja desgraciadament famós autobús d'aquesta plataforma ultracatòlica. Divendres vaig parlar amb Nacho Vidal, el productor i actor de cinema per a adults que té una filla, Violeta, transsexual. Està trist i indignat. "La meua filla no és feliç, és molt feliç", diu. En Nacho és una de les imatges visibles de l'associació Chrysalis, familiars de menors transsexuals: "Aquests dies evitaré que la Violeta miri la televisió i vegi aquest autobús passejant-se prop de casa". I pregunta: "I si un dels fills d'algun d'Hazte Oír tingués un fill trans? Com actuaria?". Bingo.

El 'cas Palau'

OLGA
Merino

'La Traviata' del 3% i aquí no passa res

I gual que els queixals del seny, el telèfon fix és un vestigi de l'evolució: ja no hem d'esquinçar trossos de carn crua, de la mateixa manera que ningú truca a casa, tret de les mares i les companyies llauna a unes hores molt concretes. Tot i així, l'altre dia vaig picar: una immobiliària que s'acaba d'instal·lar al barri. Un noi educat, un pobre pencaire que s'oferia a taxar el pis per si em decideixo a vendre'l. «No m'interessa, gràcies». Però abans de penjar, l'empleat va pronunciar una cosa més en un to entre la interrogació i la treva expectant: «¿Encara no?».

La crossa adverbial va sonar terrible per les advertències implícites: ¿sap que Barcelona s'està posant impossible?, ¿que el preu mitjà del lloguer ja se situa en els 800 euros? Glups. Amb les classes mitjanes pendent avall, no sap ben bé fins on... ¿I si puja a taxar-lo? ¿Per si de cas? Ni pel forro el pis valdria els 360.000 euros d'altri que **Fèlix Millet** va desemborsar pel *Retrat de la nena Sardà*, de **Ramon Casas**, dipositat al seu dia com a part de la fiança al Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), juntament amb *Figura de dona*, de **Nonell**. Dos quadros valorats en 750.000 euros, xavalla de la quantitat saquejada del Palau de la Música quan les vaques grasses tenien el personal entretingut amb el joc de la hipoteques.

ELL MATEIX va anar a portar els quadros en un cotxe particular, sense mesures de seguretat i en dilluns. ¿A ell què li importa que els museus no obrin els dilluns? El pobre **Millet** està envoltat de torracollons. Amb aquesta mateixa cara, amb aquesta mateixa arrogància que diu «això és un equivoc immens», ara va en cadira de rodes a un judici on ell i el seu soci, **Jordi Montull**, amenacen d'estirar la manta. ¿I què? Encara que cantin *La Traviata* del 3%, encara que el *chapapote* de les comissions il·legals ofegui Convergència, que ara es diu PDECat, aquí no passa res. *La vida sigue igual*, cantava **Julio Iglesias**.

Es fa fosc. El noi de la immobiliària tanca l'oficina i jo baixo a llençar les escombraries pensant que en el pitjor dels casos al MNAC li toqui comprar els quadros perquè puguem anar-los a veure. ≡

Els tripijocs de Montull

En el cas Palau hi ha moltes cartes que no lliguen. Després de vuit anys d'estira-i-arrotonsa, ara ens surt el senyor Montull dient que vol negociar la culpa de la seva filla a canvi d'involucrar CDC.

¿Gemma Montull va fer malament la seva feina en benefici propi i en detriment del Palau o no? Proves, conclusions demostrades i sentència justa, i aquí s'acaba la història. ¿CDC va lucrar-se amb els tripijocs de Montull? Doncs el mateix camí: proves, conclusions demostrades i sentència justa. No hi ha res a negociar.

La justícia no és ni ha de ser un joc d'intercanvis.

PILAR PORCEL I OMAR

SABADELL

TRIBUNALS

Alex Solà

ADVOCAT DE LA FAVB AL JUDICI DEL PALAU

“Les condemnes no dependran del que digui Gemma Montull”

MONTSE RIART
BARCELONA

Amb un quart de segle de carrera com a advocat, Alex Solà ha impulsat la investigació d'un dels grans casos de corrupció de Catalunya, el saqueig del Palau. Porta en nom de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona l'acusació popular. Diu que la utilització que Manos Limpias ha fet d'aquesta figura els dona una responsabilitat extra.

Quan entra la FAVB al cas Palau?

L'escàndol del cas Palau va provocar una indignació generalitzada. Hi havia la necessitat de fer alguna cosa. Vam presentar la querrela el 2010 perquè volíem assegurar que hi hagués una investigació transparent, aclarir què havia passat i depurar responsabilitats. I, en la mesura del possible, és el que hem fet.

Què us trobeu quan entreu al cas?

El primer, les ganes expressives que no hi entréssim: ens van fixar una fiança molt alta. No hi havia el Verkami i la vam recollir a través de subscripcions populars. Després van voler que ens ajuntéssim amb la Diputació de Barcelona, però no era compatible. Ens semblava que havia fallat el sistema de control de les institucions públiques i no podíem anar agafats de la mà d'una. Quan vam accedir a la causa vam trobar la feina de rastreig de Joan Llinares quan es fa càrrec del Palau, localitzant i congelant les proves. Contracta una auditora que posa llum al que hi ha als calaixos. Era un pou sense fons.

Us va sorprendre?

En el cas Palau hi ha dues sorpreses. Una és que un prohom com Millet, que se'l rifaven els patronats de les fundacions per aconseguir fons, de sobte passa a ser un bandoler. Tot-hom diu: “Ostres, no ens ho podíem imaginar”. L'altre és que la investigació de les presumptes comissions dona a entendre que això ho sabia molta gent. Centrifugar els pagaments a través del Palau va empoderar Millet i Montull per dir: “Com que ens necessiten per fer això, podem posar la mà a la caixa fins al colze, que som intocables”. S'ha de reconèixer que tenien una certa convicció íntima que el que feien era terriblement just perquè és veritat que amb ells el Palau va passar de ser una entitat en ruïnes a un negoci.

S'ha tret tot a la llum?

Tot no, força. Més que altres vegades. Per la magnitud del cas, s'hi van invertir més recursos i el sentiment d'impunitat de Millet va fer que ho trobéssim gairebé tot documentat.

FRANCESC MELCION

Com que els vam enganxar el patrimoni, podem recuperar gairebé tots dels diners. Ara bé, no hem arribat a tot. El jutge admet que nou milions d'euros no se sap on són.

Teniu alguna tesi?

Està documentadíssim que part dels diners venien de la doble certificació de la reforma del Palau que va pagar el ministeri de Cultura. És conegut que hi ha un pacte amb Millet perquè, a canvi de la subvenció, doni entrada a l'expresident Aznar a la societat catalana. Millet es fa promotor de la FAES i organitza sopars. Les factures de l'obra es validen a Madrid però quan arriben a la Fundació hi ha una certificació nova inferior. Són diversos milions d'euros de diferència que surten en efectiu dels comptes del Palau. Hi senda no identifica on han anat a parar. Vam demanar esbrinar-ho però s'hi van negar. Mai ho sabrem.

¿Manos Limpias ha fet mal a la figura de l'acusació popular?

L'acusació popular té rang constitucional des del 1812, però, com tots els bons invents, se'n pot fer un mal ús. Últimament tot s'ha judicialitzat. Si la política i la vida ciutadana es judicialitzen, l'acció popular pot donar un altaveu a qui la fa servir. Aquest ús torçat ha fet que es qüestionés la figura però cal mantenir-la. L'antecedent de Manos Limpias

és un pes afegit en la responsabilitat de la FAVB en el cas Palau. Hem de fer una funció didàctica.

S'ha parlat molt d'eventuals confessions. Què n'espera?

Un canvi d'estratègia de la família Montull, sobretot de Gemma Montull, la filla, que no havia admès res. Confessarà, però tard. Haurà de ser una declaració completa i jo l'espero llarga.

¿Una eventual rebaixa de condemna pot no satisfer la societat?

Totes les lectures seran legítimes. La confessió, si arriba, no anirà més enllà dels fets que s'estan jutjant. La sentència i les condemnes no dependran de Gemma Montull, però il·luminarà algunes proves que ja teníem. Independentment de la confessió, tenim indicis sòlids que permetran condemnes elevades. La sentència no seria diferent si no comptéssim amb la seva declaració, però facilitarà les coses.

El cas Palau ha canviat les coses?

És evident que no: volíem millorar el funcionament d'una entitat amb capital públic i ha canviat, però no gaire. Vam detectar finançament il·legal d'un partit i sembla que no n'hem après. Però cada vegada que s'obre una investigació estem fent net. Queda molt per fer. —

Full de ruta

Jordi Grau

Aprofitem per netejar

Que Millet era un canalla, en el sentit estricte del terme, era sabut pels que tenen una mica de memòria i sabien de la seva manera d'actuar. Però la seva gestió a la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música, la seva pertinença a les principals fundacions del país i el fet de tenir ben collats els quatre-cents que remenen les cireres en aquest país, li va permetre no només tenir l'honor de rebre la Creu de Sant Jordi, sinó també fer i desfer sense que ningú li preguntés gaire res. I això que el maig del 1983 va ja tastar durant dues setmanes la presó per unes acusacions d'estafa relacionades amb Renta Catalana. D'aquí la memòria de què parlava abans. Seguiré amb atenció el que pugui sortir del judici a Millet i Montull, tot i que es pot afirmar sense cap dubte que són uns lladres perquè ells mateixos ho han reconegut. El gran interès mediàtic no és veure a quant els condemnin i si realment acaben d'entrar a la presó o, en el cas

Si algú va cometre actes delictius, que pagui. Però que paguin tots. S'investigarà també la relació de Millet amb José María Aznar, el seu govern i la FAES?

de Millet, si aquesta salut amb què ha estat jugant li permet fer *el puta* una vegada més. El gran interès mediàtic és veure quanta merda li cau al damunt a l'antiga CDC o al nou PDeCAT. I veure si li poden demostrar o no judicialment el cobrament de comissions. A pocs dies del judici pel cas Pretòria, queda força clar que en aquest país es van cobrar comissions. La majoria dels que van governar. Caldrà veure com la fiscalia afina el testimoni de Montull i com s'ho fan per salvar la filla, que és per on el tenen enganxat. Un moment per recordar que si algú va cometre actes delictius, que pagui. Però que paguin tots. S'investigarà també la relació de Millet amb José María Aznar i el seu govern? La relació personal hi era. Però el que caldria investigar és el paper de la FAES, la fundació que era del PP i ara és d'Aznar, i la seva relació amb els diners que va rebre el Palau del govern espanyol i el seu destí final, que és tan poc clar com altres partides. Aprofitem per netejar la merda, si es demostra, però tota, no només una part.

QUEDA DICHO

J. Korwin-Mikke
EURODIPUTADO POLACO

«Las mujeres han de ganar menos que los hombres porque son más débiles, más pequeñas y menos inteligentes»

«Estoy jodido, hecho una porquería, quiero acabar de una vez con esta tortura»

Félix Millet
EXPRESIDENTE DEL PALAU DE LA MÚSICA

Jordan Horowitz
PRODUCTOR DE 'LA LA LAND'

«Esto no es una broma, 'Moonlight' ha ganado el premio a la mejor película»

Amrou Al-Kadhite
ACTOR DE ORIGEN ÁRABE

«En Hollywood me han ofrecido 30 papeles de terrorista»

Esperanza Aguirre
PORTAVOZ MUNICIPAL DEL PP
«¿Qué es Sex Pistols?»

Pedro Farré
EXDIRECTIVO DE SGAE

«Gasté 40.000 euros de la SGAE en burdeles y ahora quiero ayudar a los demás»

Ignacio Arsuaga
PRESIDENTE DE HAZTE OÍR

«La inquisición
gay ha impuesto
su dictadura»

LA SEMANA EN SIETE TUIITS

@jordievole

TV. Preparan un programa dedicado al presidente de Murcia: «Corrupción, qué hermosa eres».

El PP se ofrece a organizar la próxima gala de los Oscar: «A nosotros con los sobres nunca nos pasa nada».

Familia numerosa: la de la corrupción. «La Fiscalía pide 16 años de cárcel para 6 hijos de Ruiz Mateos».

Caso Palau: Montull cree que la semana que viene el juicio será «más divertido». Se rumorea que un 3 por ciento más divertido.

Curiosamente, el Congreso de Móviles fue inaugurado por un fijo: el Rey.

La mano de Junqueras conecta con el hombro de Soraya. ¿Será que va bien la Operación Diálogo para desconectarse de Convergència?

En Estados Unidos hay dos tipos de indocumentados: unos llegan como inmigrantes y otros llegan a La Casa Blanca.

Arranca el juicio del «caso Palau» con Montull dispuesto a delatar a Convergència

El miércoles comenzó el juicio del «Caso Palau» que sentó en el banquillo a los saqueadores confesos Félix Millet y Jordi Montull. Este último prepara un acuerdo con la Fiscalía para que rebaje la pena a su hija, también inculpada por desvío de fondos, a cambio de desvelar cómo CDC utilizaba la entidad musical como paraguas para financiarse ilegalmente a través del cobro de comisiones por adjudicación de obra pública. Por su parte, Millet también estaría dispuesto a tirar de la manta e inculpar a otros cargos de CDC a parte de su ex tesorero, Danil Osácar, que ya está enjuiciado.

Efe

Pilar FERRER

Las mentiras del presidente de la Generalitat y la corrupción de Artur Mas fuerzan al líder de ERC a unas elecciones

JUNQUERAS PREPARA EL DIVORCIO DE PUIGDEMONT

Carles Puigdemont, el mentiroso. Artur Mas, el indeseado. Así definen en privado numerosos dirigentes de Esquerra Republicana a los dos inquilinos de La Generalitat, antes y ahora, en medio de una crisis sin precedentes entre ambos socios de un Gobierno que hace aguas por todas partes. El pulso entre Convergència y ERC es un clamor y el divorcio es un hecho. Según fuentes republicanas, los últimos escándalos de corrupción en Convergència, los documentos contra su ex tesorero, Andreu Viloca, las desafiantes comparecencias en el Supremo de Mas y Francesc Homs, y sobre todo el inicio del juicio sobre el «caso Palau», el mayor expolio de dinero desde la joya cultural barcelonesa al partido convergente, han colmado la paciencia de Oriol Junqueras. El líder de ERC y vicepresidente del Govern prepara con astucia un distanciamiento de CDC y trabaja en forzar unas elecciones autonómicas que, según las encuestas, le darían una clara victoria.

La semana negra de Convergència con las acusaciones Viloca, la comparecencia de Homs ante el Supremo con la petición fiscal de nueve años de inhabilitación, y el macro-juicio del Palau bajo la amenaza de «tirar de la manta» de su antiguo número dos, Jordi Montull, han encendido las alarmas en Esquerra. Las declaraciones en el banquillo de Félix Millet y Montull, máximos responsables del Palau, vaticinan un calvario para el PDeCAT del que los republicanos quieren alejarse. «Este marrón no es nuestro», aseguran en ERC. Dirigentes de varios partidos catalanes coinciden en que a Junqueras le interesa un adelanto de autonómicas que encubra el referéndum ilegal. «Cuanto más tarde, peor para nosotros», admiten en ERC conscientes de que las encuestas les son favorables, pero con «el piso en los talones» de los Comunes de Ada Colau. Para Junqueras, el fracaso de la consulta siempre sería atribuible a Puigdemont, mientras él se erige en interlocutor válido con Madrid.

El líder republicano exhibe un talante mucho más moderado en sus apariciones públicas. «Por encima de ideologías somos personas educadas», asegura Sáenz de Santamaría, a propósito de su amable fotografía con Junqueras en el Mobile World de Barcelona. En círculos de ERC, pero también en sectores críticos de CDC, se critica sin reparos a Puigdemont: «Miente a todo el mundo y Junqueras es mucho más serio», afirman. Según su entorno, Junqueras está enormemente molesto con Puigdemont

Oriol Junqueras durante su intervención en el acto celebrado ayer por ERC en Barcelona

MANO TENDIDA A RAJOY... SÓLO CON REFERÉNDUM

El líder de ERC, Oriol Junqueras, tendió ayer la mano para dialogar al presidente del Gobierno, aunque también le ha advertido de que los catalanes «nunca renunciarán al derecho a votar» para decidir su futuro, es decir, al

referéndum. En un acto en Barcelona destacó que «Si el Estado español y sus aliados quiere impedir (este derecho) no sólo no lo conseguirán, sino que serán algo más débiles porque estarán combatiendo la democracia».

por haber ocultado su entrevista en La Moncloa con Rajoy. Pero, al mismo tiempo, sabe que esto le debilita enormemente ante la CUP, que rechaza cualquier diálogo con Madrid. «La CUP está de uñas con Puigdemont y Junqueras lo aprovechará», advierten convergentes muy críticos con Puigdemont y Mas. A uno le censuran sus embustes y al otro, sus vínculos con la corrupción. Por ello, en la dirección del PDeCAT aflora con fuerza un movimiento que no quiere a Mas de candidato y apuesta por nombres limpios de turbios asuntos. Marta Pascal, coordinadora general del partido, y Mercè Conesa, presi-

denta de la Diputación de Barcelona, se perfilan como aspirantes, una vez que Neus Munté ha quedado tocada tras su patinazo con el desmentido del encuentro de Puigdemont con Rajoy. «Nise enteró, ni está a la altura», dicen sus adversarios en Convergència.

La desconfianza entre Puigdemont y Junqueras crece por momentos entre acusaciones mutuas de enturbiar «el procés». Y a nadie se le oculta la buena sintonía entre Junqueras y Sáenz de Santamaría, escenificada en Barcelona. En medios políticos y empresariales de Cataluña cunde cada vez más la idea de un adelanto electoral, que

claramente beneficia al líder de Esquerra. Aunque antes, opinan muchos, Puigdemont y Mas se inmolen como mártires de la causa soberanista. Fuentes cercanas a ambos presidentes coinciden en su estrategia: agitar la calle, choque de trenes con Madrid y mantener a

«CUANTO MÁS TARDE, PEOR», DICEN EN ERC CONSCIENTES DE QUE LAS ENCUESTAS LES SON FAVORABLES

Mas como candidato aunque le inhabiliten, algo que siempre podrá recurrir ante el Supremo. De momento, Junqueras sigue como favorito en las encuestas, en una complicidad táctica con Colau, a quien ve a menudo en privado, y elabora con esmero su divorcio «sin retorno», de la antigua Convergència.

El independentismo ha sufrido un duro revés con el dictamen del Consejo de Garantías Estatutarias, órgano consultivo de La Generalitat que vela por el cumplimiento de las leyes catalanas, el Estatuto y la Constitución, contra el referéndum. Pero mientras Puigdemont ha tenido una agria respuesta, desoye el aviso y proclama que convocará la consulta «por encima de todo», Junqueras ha sido más prudente al reafirmar su apoyo a que los catalanes voten su futuro, pero con el matiz de que «el Govern siempre estudia los dictámenes del Consejo de Garantías». La Mesa del Parlament, con mayoría de Junts pel Sí, decidirá el martes si habilita un plazo de tres días para presentar enmiendas al dictamen, algo que la CUP desprecia tajantemente. Para los antisistema es impensable «un paso atrás» y colocan de nuevo contra las cuerdas a Puigdemont bajo la amenaza de tumbar los Presupuestos de La Generalitat.

Con todo, lo que más preocupa en ERC es la corrupción y lo que pueda salir del juicio del Palau, que esta semana promete ser de infarto con las declaraciones de Montull. La nueva dirección del PDeCAT considera «muy irresponsable» la gira internacional de Puigdemont y Mas para vender «el procés». El primero ya ha anunciado que no será candidato, pero Mas quiere serlo a toda costa.

De Puigdemont, opinan que es «un funambulista en la cuerda floja». Y de Mas, lo tienen claro: «Está desatado». El ex presidente ha viajado ya a las Universidades de Oxford y Harvard para abanderar «el procés» e insultar gravemente al Gobierno de Rajoy. Algo que no ha gustado en sectores del PDeCAT ni en Esquerra Republicana, una formación no envuelta en asuntos sucios que apuesta por un adelanto electoral con las encuestas a favor. A día de hoy, la mayoría vaticina un Gobierno tripartito de izquierdas entre ERC, los Comunes y tal vez el PSC, presidido por Junqueras. En Convergència admiten con pesar los malos augurios electorales hasta «extirpar la fruta podrida». Y ello, añaden, «estropea la cosecha para volver a sembrar otro escenario político». Cataluña necesita viento fresco que sacuda las viejas ramas de la corrupción.

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

Tertulia sobre los movimientos de los acusados del Caso Palau, Montull y Millet de declarar a cambio de una rebaja de penas.

Tertulia sobre los movimientos de los acusados del Caso Palau, Montull y Millet de declarar a cambio de una rebaja de penas. Análisis de los documentos en los que se desganan gastos como viajes a Polinesia. El Ayuntamiento quiere que se convoque el Patronato del Palau para reclamar el dinero robado ya que el Palau se retiró de la demanda.

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

En el Caso Palau, a 5 días de que los acusados declaren, el intento de F.

En el Caso Palau, a 5 días de que los acusados declaren, el intento de F. Millet de pactara con la fiscalía ha fracasado porque ya cuenta con las delación de los Montull. Gema Montull atribuye a Millet los 3 millones retirados de las cuentas del Palau en cash. Ha presentado documentación sobre los gastos. Declararán contra Osácar también,

24 Horas

PAÍS : Spain
PROGRAMA : LA NOCHE EN 24 HORAS
DURADA : 11

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

Antonio Papell critica a Félix Millet quien después de haber expoliado el Palau de la Música se queja de la lentitud de la justicia.

Antonio Papell critica a Félix Millet quien después de haber expoliado el Palau de la Música se queja de la lentitud de la justicia.

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

El juicio del Caso Palau puede cambiar de rumbo con las declaraciones de J.

El juicio del Caso Palau puede cambiar de rumbo con las declaraciones de J. Montull, F. Millet y G. Montull que podría revelar información de la financiación irregular de Convergencia para conseguir una rebaja de pena de los 26 años que pide la fiscalía. Podría revelar que D. Osácar era quien recibía el dinero para el partido. Decl. Catedrática Derecho penal UAB.

El fiscal del cas Nóos, Pedro Horrach. EFE

Horrach lamenta que no es jutgin les dones de Millet i Montull

► El Fiscal del cas Nóos creu que a la infanta Cristina se la va tractar d'una manera «injusta»

EFE BARCELONA

■ El fiscal del cas Nóos Pedro Horrach va assegurar ahir que a la infanta Cristina «se l'ha tractat de manera diferent i injusta» en relació amb d'altres casos semblants, com l'espoliació del Palau de la Música, on no s'acusa les dones dels saquejadors confessos Fèlix Millet i Jordi Montull.

En una entrevista a l'emissora Catalunya Ràdio, Horrach va llançar paral·lelismes entre el cas Nóos i l'espoliació del Palau de la Música, el judici del qual es va iniciar aquesta setmana a la Ciutat de la Justícia de Barcelona.

«El senyor Millet i el senyor Montull van crear dues empreses on figuraven com a sòcies i administradores les seves respectives dones. Vostè veu les respectives dones al banc dels acusats? En aquest cas concret, en aquest cas particular, crec que a la infanta

Cristina se l'ha tractat de manera diferent i injusta en relació amb d'altres casos que hi ha a Espanya», va indicar.

En l'entrevista, Horrach també ha afirmat que veu «molt difícil» que Iñaki Urdangarin, condemnat a 6 anys i tres mesos de presó, i el seu exsòci Diego Torres, amb una condemna de 8 anys, puguin acabar eludint l'entrada a la presó.

Cap ordre il·legal

Això no obstant, va admetre que el va sorprendre que la sentència negui que Urdangarin i Torres saquegessin les arques públiques de les Balears i València.

Horrach ha insistit que no ha rebut mai cap ordre il·legal per part dels seus superiors en aquest procés i ha apuntat que, si les hagués rebut, com a fiscal disposa dels mecanismes per denunciar-ho.

Q uines setmanetes. Primer, els judicis del 9-N a **Mas, Rigau, Ortega i Homs**. I després el presumpte finançament il·legal de Convergència, encarnat amb l'aixecament del secret del sumari del 3%, l'inici del judici del cas Palau i les noves dades del sorprenent enriquiment de la família **Pujol-Ferrusola**. I el més «divertit» està per arribar, si fem cas de les paraules de **Jordi Montull** i a l'amenaça de **Fèlix Millet**

DEL 9-N A PALAU, PASSANT PEL 3%

Josep Callol

PERIODISTA
@Josepcallol
jcallol@ddg.cat

d'aixecar la catifa i treure la porqueria. Aquí l'únic que no està disposat a parlar, almenys pel que sembla de moment, és l'extresorer de CDC, **Daniel Osácar**. El que diran Millet i Montull –si és que mai arriben a xerrar– és previsible *a grosso modo* i només ho faran si els serveix d'alguna cosa. No hi ha gens d'interès de col·laborar amb la justícia. Però arriben tard, perquè en fase d'instrucció s'hauria pogut aprofundir en les noves dades que

pensen revelar. Enmig del judici és més difícil i com a molt servirà per sustentar algunes de les proves o indicis. I Osácar? Ell és la clau de tot, encara que ens vulguin fer veure que són els altres dos. S'ho menjarà tot? Explicarà de qui rebia les ordres? Està disposat a anar a la presó per tancar els que estaven a la cúpula del cas? És difícil creure que en els partits polítics manen els gerents, encara que últimament ho pugui semblar. I si Osácar també busca un pacte?

4 Marzo, 2017

SERGI MERCÉ KLEIN

"Las instrucciones penales continúan siendo excesivamente largas"

Sergi Mercé Klein, abogado especialista en Derecho Penal

Tras cursar estudios de Derecho y de Criminología y Política Criminal en la Universidad de Barcelona, Sergi Mercé Klein empezó a ejercer de abogado en el año 1999 y, desde entonces, siempre lo ha hecho en el ámbito del Derecho Penal. En 2007 fundó su propio bufete, SMK Advocats, que cuenta con un equipo de seis abogados.

-Uds. están especializados en Derecho Penal...

Efectivamente, el despacho se dedica esencialmente al Derecho Penal, asesorando y defendiendo tanto a particulares como a empresas. Una parte de los procedimientos que llevamos consisten en la defensa penal de profesionales por presuntos delitos cometidos en el ejercicio de su profesión. También intervenimos en procedimientos por delitos económicos, delitos contra la ordenación del territorio o delitos cometidos a través de Internet, o en procedimientos por homicidios y asesinatos, entre otros.

FOTOGRAFIA: TONI SANTISO

-El Derecho Penal suele asociarse a casos muy mediáticos...

El Derecho Penal es mucho más amplio que los casos que aparecen en prensa, que suelen ser procedimientos relacionados con la corrupción política. Pero es cierto que hemos intervenido en numerosos casos mediáticos, como en el caso del Palau de la Música, y en casos políticos, como la operación Mercurio; así como en casos de graves accidentes, como el ocurrido en el túnel de bateo del campo

de béisbol de Sant Boi de Llobregat; o en casos como el del ginecólogo acusado de abusar sexualmente de numerosas de sus pacientes, en el que actuábamos como acusación particular y conseguimos que el ginecólogo fuera condenado a 81 años de prisión. También hemos defendido a numerosos periodistas en procedimientos judiciales por supuestas vulneraciones del Derecho al Honor que han tenido contra, por ejemplo, Carlos Fabra, Lydia Bosch, Francisco Álvarez Cascos, Sito

Miñanco, Juan Antonio Roca, Marisol Yagüe o Sergio Ramos, entre muchos otros. En todos ellos hemos conseguido la absolución de los periodistas.

-¿Cuáles son las modificaciones recientes más relevantes introducidas en el Código Penal?

La Ley Orgánica 1/2015 supuso una revisión muy extensa del Código Penal. La reforma supuso la desaparición de las infracciones penales constitutivas de falta; se introdujo la nueva pena de prisión permanente revisable en supuestos de excepcional gravedad; se revisó la definición de asesinato, así como la regulación de los delitos contra la propiedad; también se reforzó la punición de los delitos contra la corrupción; se completó la protección de los menores frente a los abusos cometidos a través de Internet y la protección de las víctimas en materia de violencia de género, etc.

-Y cuáles son las principales novedades introducidas recientemente en la Ley de Enjuiciamiento Criminal?

Le destaco tres modificaciones relevantes: la supresión de los términos "imputado" y "procesado" por los de "investigado" y "encausado"; el reconocimiento del derecho del detenido a entrevistarse con su abogado antes de la declaración ante la policía, lo que supone un avance para la salvaguarda de los derechos del detenido; y, finalmente, otra modificación es la relativa a la duración de la instrucción: se establece que las diligencias de instrucción penal deben practicarse durante el plazo máximo de 6 meses. Si se declara que la instrucción es especialmente compleja, podrá aumentarse el periodo a 18 meses. Sin embargo, la Ley prevé que dicho plazo también se puede ampliar, lo que ha provocado que las instrucciones continúen siendo excesivamente largas.

www.smkabogados.com

Corrupció.cat

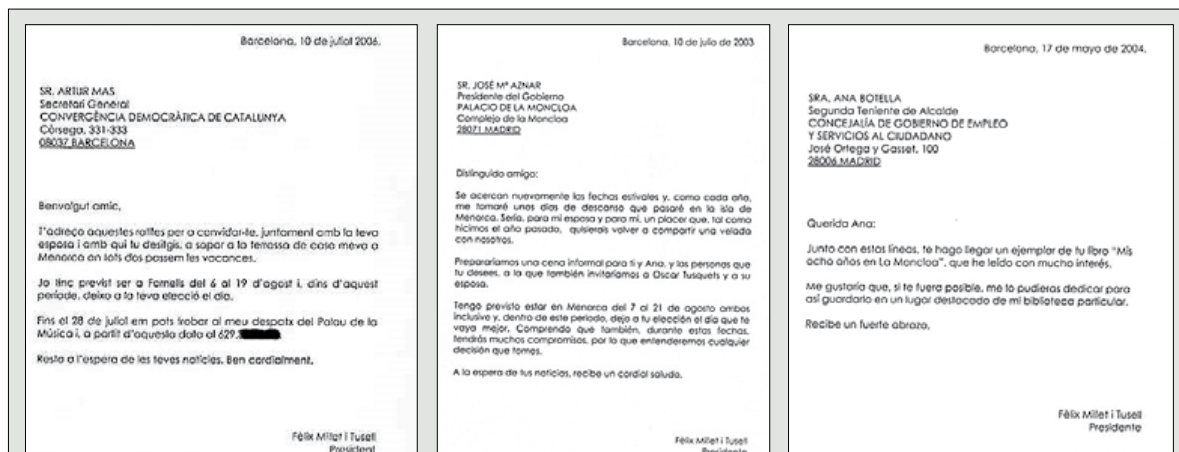

L'espoli d'una institució

<<<

Aquells estius amb Millet

L'expresident del Palau va enviar cartes a Artur Mas i a José María Aznar per convidar-los a la seva casa de Menorca ≡ **L'actual líder del PDECat** va admetre haver-se reunit amb el saquejador

FAMILIARITATS ► Les cartes que Félix Millet va dirigir als seus «benvolguts amics» Artur Mas, José María Aznar i Ana Botella, entre el 2003 i el 2006.

J. G. ALBALAT / RAFA JULVE
BARCELONA

Que Félix Millet no feia mai res sense calcular va quedar plasmat definitivament en la documentació que van incautar els investigadors del cas Palau. L'expresident de la institució musical era un addicte a la correspondència com a mitjà per demanar favors i enfortir relacions amb empresaris i polítics de diferent color. En les dues dècades que el saquejador confès va dirigir la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana van ser centenars les cartes que va enviar a algunes de les persones amb més poder i influència a Catalunya i en el conjunt d'Espanya.

Amb data de 10 de juliol del 2006, el llavors prohom barceloní va enviar una carta al «secretari general» de CDC que començava de la següent manera: «Benvolgut amic, t'adreço aquestes ratlles per con-

►► José María Aznar i Ana Botella, a Navacerrada el 2005.

ARXIU / AGUSTÍ CATALÁN

Horrach: «M'he atipat de ser fiscal. Necessito aires nous»

►► El fiscal del cas Nóos, Pedro Horrach, va assegurar ahir que s'ha «atipat de ser fiscal» perquè els últims anys «han suposat un desgast» i necessita «aires nous». Així, va reiterar que pròximament passarà a formar part de l'advocacia privada. En declaracions a Catalunya Ràdio, Horrach va admetre que és «habitual» que els fiscals anticorrupció rebin pressions, però va remarcar que aquestes solen provenir «de l'entorn dels investigats», i no de les institucions. I va insistir que a la infanta Cristina se l'ha tractat de manera «diferent i injusta».

vidar-te, juntament amb la teva dona i amb qui tu desitgis, a sopar a la terrassa de casa meua a Menorca, on tots dos passem les vacances. Jo tinc previst ser a Fornells [la localitat on estueja també Mas] del 6 al 19 d'agost i, dins d'aquest període, deixo a la teua elecció el dia».

Set anys després, el juliol del 2013, quan ja era president de la Generalitat, Mas va compareixer en la comissió d'Afers Institucionals del Parlament per donar explicacions sobre el cas Palau i va admetre que en alguna ocasió es va veure a soles amb Millet fins i tot a Menorca, on el saquejador confès del Palau estuejava, encara que no va concretar quan es van produir aquelles trobades. Sí que va subratllar, no obstant, que mai va parlar amb ell dels assumptes financers de CDC. «Ell sabia que jo no tenia res a veure amb les finances del partit», va afegir el mandatari nacionalista.

Nova «vetllada»

El 10 de juliol del 2003, el destinatari d'una altra carta de Millet va ser el llavors president del Govern central, José María Aznar, a qui també informava que passaria «uns dies de descans» a Menorca. «Seria, per a la meua dona i per a mi, un plaer que, tal com vam fer l'any passat, volguéssiu tornar a compartir una vetllada amb nosaltres», afirmava. I atenció amb aquest «volguéssiu tornar a compartir», perquè demostrava que no era la seva primera trobada a l'illa.

Els contactes de Millet amb Aznar no es limitaven a Menorca. L'exdirigent del PP i la seva dona, Ana Botella, havien visitat un any abans el Palau de la Música per veure les obres d'ampliació que van anar a càrrec de l'arquitecte Òscar Tusquets. A part, l'exdirigent de la institució musical va mantenir els gestos de cordialitat un any després amb una carta a Botella que acompanyava amb un exemplar del llibre *Mis ocho años en la Moncloa* perquè la dona de l'excaped de l'Executiu central l'hi tornés dedicat «per guardar-lo en un lloc destacat» de la seva biblioteca. ≡

4 Marzo, 2017

TRANSBORD, MONCLOA

Fernando Ónega

El segle de les fòbies

A part del cas Palau, a part de les sentències del 9-N que s'esperen, a part del divorci real o aparent de Ciutadans i el PP, anoto com a fet d'aquest temps el floriment de les fòbies. No les fòbies mèdiques ni les enteses com a "por intensa i irracional", que diu el diccionari, sinó l'altra accepció: "odi o antipatia intensos a algú o alguna cosa". S'estan introduint en la societat. Ja estan tocant la política, amb els seus riscos per a la convivència. De vegades sorgeixen de sentiments religiosos, com acaba de passar amb l'autobús de l'associació Hazte Oír, que va rebre el qualificatiu de "transfòbic". La terminació "fòbic" aplicada a qui sent fòbia a algú, cada vegada s'aplica a més persones i grups socials. I no només a Espanya.

Què ha estat, per exemple, el Brexit? La conseqüència directa d'una política nacionalista i xenòfoba basada en l'odi a Europa i l'europeisme. Què està sent la inquietant expansió de l'extrema dreta per gairebé tota la Unió? El resultat de fòbies semblants a l'estranger, al que és aliè, a tot el que sembla usurpar la identitat nacional. Què és el triomf i l'escàndol diari de Donald Trump? Un programa de govern basat en fòbies: a l'immigrant, al musulmà, a l'hispana i a les potències exteriors; tot el que fa cridar a Trump "Amèrica, primer" i injecta en la societat un esperit bèl·lic

La polèmica drag queen de Las Palmas

quan promet guanyar totes les guerres. Les fòbies estan escrivint la història d'aquest temps. N'hi ha a Espanya? Per descomptat. No fa tant de temps estàvem parlant de "catalanofòbia". Aparent o real, genèrica o molt minoritària i pròpia d'uns quants radicals espanyolistes, ha contribuït a agreujar el primer problema polític i ha estat un instrument bàsic per construir una part de

l'entramat estratègic del sobiranisme. En la política nacional hi apareixen indicis visibles als nous partits d'esquerra: el llenguatge de rancúnia que s'ha sentit en la investidura de Rajoy; la fòbia que sembren contra els partits tradicionals, sovint presentats com a delinqüents; les declaracions d'alguns líders de Podem a qui un periodista pregunta per Leopoldo López i responen criminalitzant una oligarquia opressora espanyola que imaginem; la rancúnia a la classe política visible a les enquestes del CIS, als missatge penjats a les xarxes socials, a les esbrancades a l'adversari...

I després, en la societat, hi ha brots esporàdics. Vull assenyalar-ne especialment tres: l'homofòbia, supervivent de temps foscos, i que encara no ha acabat d'assumir els avenços legals del govern Zapatero; les fòbies religioses, l'exponent de les quals ha estat aquesta setmana en l'autobús esmentat d'Hazte Oír i en la drag queen de Las Palmas, amb un Crist crucificat i una Mare de Déu i que es va comparar amb les caricatures de Mahomam i la subterrània fòbia a l'immigrant, que ja veurem en què desemboca si la Comissió Europea culmina el seu projecte d'expulsar un milió d'indocumentats sense dret a l'asil. Gràcies a Déu, no tenim una extrema dreta que atïi aquests incendis. Però hi són.

RETALLS

Bipartidisme. És com les *meigas* de Cunqueiro: no existeixen, però *haberlas haylas*. Mireu com va funcionar per al Tribunal Constitucional. Serà el Tribunal del PP i del PSOE. La resta dels partits no existeixen.

Torracollons. És la definició de Ciutadans que fan al PP per la seva actitud a Múrcia, els aforats i la limitació de mandats. Albert Rivera ha passat de ser soci preferent a ser "el que fot i no ajuda".

Llenties. Matís de l'entorn de Martínez-Maillo: les lenties del pacte amb Ciutadans no eren les 150 mesures; només eren les sis sense les quals "no s'asseien ni a parlar". Però continuen sent lenties.

Homs. L'última paraula d'Homs davant el Suprem podria haver estat un desafiament per parlar del referèndum; però té raó quan diu que la seva sentència influirà en la resta. Es confirmarà si el Suprem l'emet abans que el tribunal que va jutjar Mas.

Bèl·lic. Trump augmentarà la despesa de Defensa en 54.000 milions i parla de rearmament nuclear. Rússia també es rearma. Suècia restableix el servei militar. L'OTAN s'instal·la més a prop de Rússia. No és la guerra, però anem fent provisió de queviures?

Zombis. Ansietat per saber què respon Rajoy a la pregunta del senador de Compromís Carles Mulet: "Quin protocol té previst el Govern davant d'una apocalipsi zombi?". Aquesta resposta donarà l'autèntica talla dels governants.

Millet no implicará a Convergència

El ex presidente del Palau busca reducir su condena pero sin alcanzar a cargos políticos

GERMÁN GONZÁLEZ BARCELONA

Tras las dos primeras sesiones del juicio por el llamado *caso Palau* los principales acusados sólo piensan en llegar a acuerdos para reducir la posible condena. Primero fueron el ex director administrativo del Palau de la Música Jordi Montull y su hija Gemma quienes intentaron pactar con la Fiscalía y otras acusaciones una rebaja en la petición de pena, que oscila entre los 27 y los 81 años de prisión. A cambio, los Montull estarían dispuestos a confesar que desviaron fondos de la institución para fines privados, como reformas en sus domicilios o viajes en vacaciones, además de implicar a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) en el presunto cobro de comisiones por parte de la constructora Ferrovial a cambio de la adjudicación de obra pública durante los

últimos mandatos de Jordi Pujol al frente de la Generalitat.

Fuentes judiciales apuntan que esta confesión se limitaría a confirmar lo que el fiscal Emilio Sánchez Ulled explica en su calificación de los hechos y a destacar que el «Daniel» al que hacen referencia varias anotaciones manuscritas atribuidas a Jordi Montull es Daniel Osàcar, ex tesorero de CDC, también procesado en esta causa. Los Montull no irían más allá de relatar estas posibles irregularidades, por las que Convergència se sienta en el banquillo como participe a título lucrativo y se le pide que devuelva 6,6 millones de euros, sin dar más detalles sobre otros presuntos casos de corrupción.

Ante este movimiento del que fue su mano derecha, Millet también ha realizado un acercamiento a la Fis-

calía para intentar una rebaja en la pena que le solicitan. A diferencia de Montull, Millet sólo ampliaría la confesión inicial que hizo respecto al desvío de fondos y explicaría a qué finalidades personales destinó los miles de euros que sacó en metálico de entidades bancarias.

En ningún caso el ex presidente del Palau haría referencia a CDC y a los supuestos cobros de comisiones por adjudicación de obra ilegal a través del Palau, aunque varias fuentes apuntan que tampoco desmentirá a Montull en su posible confesión. Lo que Millet quiere es conseguir una rebaja de la casi segura condena que implicaría su ingreso en prisión, igual que Jordi Montull, ya que sólo por el desvío ya es superior a los dos años de cárcel. El fiscal pide 27 años y medio para los dos ex responsables del Pa-

lau, mientras que la acusación particular que representa a esta institución reclama 81 años y la devolución de 34 millones de euros.

Millet podría admitir algunos de los gastos personales con los casi 3,2 millones de euros que Gemma Montull sacó en 22 movimientos de una cuenta bancaria de la institución entre 2004 y 2007. La hija de Montull aseguró que entregó este dinero al entonces presidente del Palau, que lo destinó a viajes, compras o fiestas navideñas.

El tribunal de la Audiencia de Barcelona que juzga este procedimiento por el saqueo de la institución escuchará el próximo miércoles la declaración de los tres principales procesados. Se espera que sea «divertido», según vaticinó Jordi Montull tras el final del primer día de este juicio.

El ex presidente del Palau Fèlix Millet llegando en silla de ruedas al juicio por el saqueo de la institución cultural el pasado jueves. EFE

Roca hizo una donación tras una adjudicación

La Guardia Civil indica que el abogado entregó a la fundación CatDem 10.000 euros tras lograr un contrato

G. G. BARCELONA

El abogado Miquel Roca también aparece en el sumario del *caso 3%* por una donación que hizo a la fundación CatDem -vinculada a CDC- de 10.000 euros en 2011 poco después de que su despacho recibiese, junto a otra consultoría, una adjudicación pública de 90.000 euros más IVA por parte de la Generalitat.

En el registro del despacho del ex tesorero de CDC Andreu Viloca, los

agentes encontraron información sobre diversas adjudicaciones y concursos públicos entre los que estaba este «contrato para la prestación del servicio de gestión comercial, de asesoramiento y mediación en la alienación y arrendamiento simultáneo de determinados inmuebles propiedad de la Generalitat», en un momento en que la Administración catalana quería vender parte de su patrimonio.

La adjudicación se realizó el 7 de noviembre de 2011 y el 18 del mismo mes la cuenta de la fundación CatDem recibió una donación de Roca de 10.000 euros. Tras conocerse esta información, adelantada por *El Confidencial*, el abogado emitió un comunicado en el que admite que hizo la donación a CDC aunque fue «a título personal al partido político del que he sido cofundador y líder durante décadas».

Además, añade que «es una donación legal, declarada fiscalmente y completamente transparente» y quiso desmentir que la entrega de dinero «esté vinculada a ninguna de mis actividades profesionales». «Nunca, ni directa ni indirectamente, he realizado donaciones a partidos políticos como contraprestaciones a contratos públicos. Cualquier afirmación en sentido contrario es falsa», destacó Roca.

ENTREVISTA

Josep Rull

CONSELLER DE TERRITORI I SOSTENIBILITAT

Dictamen "Tenim clar que el referèndum el farem segur. És una decisió política inalterable" **Cas Palau** "No s'ha pogut acreditar que hi hagi hagut cap adjudicació d'obra pública arbitrària. El procés administratiu és molt taxat i garantista"

"Inhabilitacions? Estem disposats a arriscar-ho tot a nivell personal"

ANTONI BASSAS
BARCELONA

Josep Rull (Terrassa, 1968) és conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya i exdirigent de CDC. Està convençut que el Govern tirarà endavant el referèndum i acusa l'Estat d'incomplir reiteradament els seus compromisos en infraestructures clau com el corredor mediterrani.

Després de conèixer l'informe del Consell de Garanties, ¿creu que encara és possible convocar un referèndum sobre la independència? Tenim clar que el referèndum el farem segur. Utilitzarem el que ens diu el Consell per fer-ho millor. La pretensió de fer el referèndum és inalterable. És una decisió política. Mirarem què ens diu el Consell, ho tindrem en compte i prendrem les decisions que s'hagin de prendre amb l'objectiu que el referèndum es faci de la manera més impecable i sòlida. Fins a l'últim moment insistim que és possible fer-ho dins del marc jurídic espanyol. I si no fos possible, tenim dues opcions. Resignació o sobirania. Nosaltres sempre escollirem la sobirania i el futur.

L'oposició i Madrid ja han posat el crit al cel pel fet que JxSí vulgui compactar en un dia l'aprovació de les lleis de desconnexió. Amb la proposta de modificació de reglament del Parlament la pretensió és que tothom jugui amb les mateixes condicions, el Govern i els grups parlamentaris. Al contrari del que es diu, amb aquest mecanisme volem donar més capacitat de fer coses als grups parlamentaris i que juguin amb les mateixes capacitats que el Govern.

Però ja sap que en el relat això es pot reduir fàcilment al fet que una cosa tant important com la independència la volen fer en un sol dia i saltant-se els procediments... Però aquesta legislatura no és d'un sol dia. Té molts elements de treball. És molt clar que aquesta expressió democràtica cada vegada més àmplia no pot quedar en via morta per uns criteris jurisprudencials més que discutibles, ni que amb uns criteris polítics d'imposició es digui que no hi ha marge. És el dilema que li deia. Resignació o futur. Per tant, hem de buscar els me-

FERRAN FORNÉ

canismes sòlids en termes democràtics, però hem de canalitzar aquesta voluntat. En el cas del Regne Unit, els referèndums no tenen caràcter vinculant. El que fa que tinguin caràcter vinculant és l'actitud de maduresa democràtica que té aquell sistema polític. I aquí no hi ha la voluntat de fer-ho. I és absurd.

Però això pot provocar que l'autonomia de Catalunya quedi inhabilitada, des dels membres del Parlament fins al mateix Govern. En som molt conscients i estem determinats a fer-ho. Però el nivell d'impacte serà inversament proporcional a la capacitat de mobilització de la gent en base ja no a la independència, sinó al principi democràtic. Això té dues virtuts. Eixampla la base a un nivell de país i pot assolir uns grans nivells de comprensió i solidaritat a nivell internacional. Aquesta ha sigut l'aposta que hem fet. Estem disposats a arriscar-ho tot a nivell personal sobre la base de la democràcia.

El país també s'arrisca a perdre l'autogovern. Si ho fem d'una manera intel·ligent, amb tot el suport popular al princi-

Comparació
"Si al nord de València hi hagués l'Aragó, el corredor ja estaria acabat"

pi democràtic i amb una mobilització molt àmplia, estic convençut que no seran capaços de fer-ho.

La setmana que ve Jordi Montull pot implicar CDC en el cobrament de comissions en l'adjudicació de concessions d'obra pública per salvar la seva filla. Hi ha base?

¿Sap com s'adjudica l'obra pública d'aquest país? No l'hi diu un responsable de CDC, sinó el conseller de Territori i Sostenibilitat, que coneix perfectament el sistema d'adjudicació. El procés és molt taxat i garantista. Hi ha una mesa de contractació abans i ara en què no participen càrrecs polítics. No s'ha pogut acreditar que hi hagués hagut cap adjudicació arbitrària. Joaquim Nadal, el meu predecessor, s'expressava en uns termes similars. Pere Macias i Felip Puig, també.

Per tant, ¿no li preocupa el que pugui explicar Jordi Montull la setmana que ve al judici?

En funció del que expliqui tindrà una atenuació molt substancial de pena. Té un punt singular. Què és el que vull, i el que vol la majoria de gent del país i de l'antiga CDC? Que

es faci justícia d'una vegada per totes. Que s'escateixi la veritat i les responsabilitats que pertoquin. No ens ha de fer por si la justícia té com a objectiu saber la veritat. Els primers interessats que això s'escateixi som el conjunt de ciutadans del país i de l'antiga CDC.

El ministeri de Foment ha dit que el 2018 el corredor mediterrani no estarà acabat.

No, això ho té molt clar. És un autèntic escàndol. Si al nord de València, en lloc d'haver-hi Catalunya hi hagués l'Aragó, el corredor mediterrani i l'AVE ja estarien construïts des de fa molts anys.

Dilluns hi ha la cimera per parlar del pla de qualitat de l'aire. Quines decisions s'hi prendran?

Hem de fer un canvi de model. S'ha d'oferir una alternativa amb capacitat i un preu de transport públic adequat per quan es limiti l'accés a la ciutat de Barcelona dels vehicles privats més contaminants. Cal distribuir les entrades i sortides de la gent per anar a la feina, perquè el transport públic té més capacitat per absorbir aquests fluxos. —

Si vols mirar l'entrevista sencera, entra a **l'ara.cat**

pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Una juxtaposició maliciosa de títol i subtítol

EL MUNTATGE és l'arma oculta del cinema, que fa emergir un nou significat a partir de la juxtaposició de dues imatges no relacionades. Veiem la cara d'un actor, després un plat de pollastre i entenem que el pobre home té gana, encara que la seva expressió fos neutra. En periodisme passa el mateix, i els diaris ho aprofiten. Titular destacat de portada d'*El País*: "Mas es prepara per tornar a ser candidat a la Generalitat". Subtítol: "L'expresident del Palau de la Música de Barcelona es planteja confessar davant del fiscal les comissions il·legals de Convergència". Habitualment el subtítol

amplia la informació del títol. No pas aquí: la relació entre les dues notícies és només tangent. Esclar que una sentència pel cas Palau que esquitxi l'extinta CDC dificultaria una eventual candidatura de Mas. Però el diari, en enganxar els dos titulars, ja dictava condemna per a Mas, sense que el jutge ni tan sols l'investigués. La portada no explicava la realitat, sinó que aspirava a crear-la.

Mentrestant, els altres tres diaris de Madrid obrien de forma destacada amb el mateix tema: la crisi entre PP i Ciutadans, a causa de l'imputadíssim president murcià, que els populars s'entesten a mantenir. Tenint en compte que Rajoy manté les claus de la Moncloa perquè Rivera ho permet, que el partit taronja escenifiqui un cop de porta sembla rellevant. Però vet-ho aquí que *El País* no en feia primer tema de portada, ni segon, ni tercer, quart o cinquè. Ho relegava a un titular petit d'un raconet. I quan dic petit, vull dir petit: si el regle i la calculadora no m'enganyen, el titular ocupava el 0,28% de la primera pàgina. Cal deduir que el diari no volia alimentar el fantasma d'unes noves eleccions. El fet que Susana Díaz encara tingui molt verd el seu assalt al càrrec de candidata monclovita probablement hi té alguna cosa a veure.

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

Un pacto entre la familia Montull y la fiscalía podría alterar el orden de declaraciones en el "caso Palau".

Un pacto entre la familia Montull y la fiscalía podría alterar el orden de declaraciones en el "caso Palau". La ex directora financiera del Palau de la Música G.Montull confesaría desvíos de fondos hacia CDC, su padre J.Montull lo ratificaría y el ex presidente del Palau F.Millet sería el 3º en declarar.

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

**Empar Moliner habla sobre Félix Millet, autor
confeso del saqueo del Palau, y sobre el misógino
discurso de un europarlamentario polaco que
defiende que las mujeres deben cobrar menos
porque son**

Empar Moliner habla sobre Félix Millet, autor confeso del saqueo del Palau, y sobre el misógino discurso de un europarlamentario polaco que defiende que las mujeres deben cobrar menos porque son menos inteligentes y más débiles.

Segunda sesión del juicio por el caso Palau en la que han terminado las cuestiones previas.

Segunda sesión del juicio por el caso Palau en la que han terminado las cuestiones previas. El fiscal se ha opuesto a la petición de las defensas que consideran que algunos de los delitos han prescrito.

► divendres, 3 de març de

[Feu clic aquí per veure /escoltar l'alerta](#)

Entrevista a Pau Molins, abogado de la infanta Cristina y ex abogado de Fèlix Millet.

Entrevista a Pau Molins, abogado de la infanta Cristina y ex abogado de Fèlix Millet. Explica que en 2009, cuando explotó el caso, Montull y Millet le encargaron la defensa de este caso penal, pero en julio de 2010 dejó la defensa. En el despacho algún abogado continuó llevando a los Montull hasta hoy. Señala que lo que hoy publica "La Vanguardia" no tiene por qué suponer un enfrentamiento.